

Tek başına hayatta kalmak

Ali Erden 10.06.2011

 Tek başına hayatta kalmak Kanada'nın İngiliz Kolombiyası'ndaki ormanda, uçurumdan aşağı uçmuş, hurdaya dönmüş arabanın içinde, yüzü gözü yara içinde şaşkınlıkla ve acılar içinde bir adam gözlerini açıyor. Ne olduğunu bilmiyor. Belleğinden birçok şey silinmiş. Orijinal anlamı "Mahvolmuş" olan 2010 yapımı **Tuzak / Wrecked**, Türkçe adıyla anılamayan bir film. Kanada'nın Quebec bölgesinin en önemli şehri Montreal'de doğan **yönetmen Michael Greenspan, bu ilk uzun filmiyle çaresizlik üzerine çarpıcı bir gerilim çıkarmış**. Ormanda enkaza dönmüş arabanın içinde, ön tarafta acıyla uyanan adam (Adrian Brody), nerede ve kim olduğunu bilemiyor. Arabanın arka koltuğunda ölü bir adam da var. Kimliğinden, tanımadığı adamın George Weaver (Ryan Robins) olduğunu öğreniyor. Arabada çıkmaya çabalasa da kırılmış ayağı ön tarafta sıkışmış. Susuzluk, açlık ve acıyla gerçekçi halüsinasyonlar da görüyor. Bir kadın (Caroline Dhavernas), sürekli bu sıkıntılı anlarında görünüp kayboluyor. Kadını, kendisine su ve yiyecek verirken hayal ediyor adam. Bundan sonra zihninin karanlık noktalarına yavaş yavaş ışık çakmaya başlıyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

New York'tan küçük hikâyeler

Ali Erden 17.06.2011

 New York'tan küçük hikâyeler Daha çok televizyon dizilerinden tanınan ve 1974'te ABD'nin orta batı eyaletlerinden Ohio'nun Columbus şehrinde doğan Yahudi Josh Radnor, senaryosunu da yazdığı 2010 yapımı *Happythankyoumoreplease / Mutluyum Devam Et* filmiyle ilk yönetmenlik deneyimini yaşıyor. Radnor, bizde CNBC-e'de yayınlanan ve bilimkurgu özellikleri taşıyan *How I Meet Your Mother* dizisi filminde Ted Mosby karakterini canlandırmıştı. *Mutluyum, Devam Et* filminde, New York'ta birkaç insanın küçük hikâyeleri yansıyor perdeye.

Bir yazar ve çocuk...

Sam Wexler (Josh Radnor), çocukluğunda herşey önüne gelmiş ve hayata dair sıkıntıların pek farkında olamamış bir roman yazarı aday. Alopesiyle, yani kelliğe mücadele eden Annie (Malin Akerman), Sam'in en yakın arkadaşı. Aralarında kadın-erkek çekimi pek olmuyor. Annie, Sam'i sürekli yayımcılara yönlendiriyor. Annie de aslında hayatının aşkını bekliyor. Belki de o hemen yakınlarında bir yerlerdedir. Sam, yayımcıyla randevusuna giderken yolda onu, Mississippi'yi (Kate Mara) görerek çarpılıyor. Ardından metroya biniyor ve birkaç günlüğüne hayatını ele geçirecek küçük Rasheen'le (Michael Algirie) yolları kesişiyor. Trende Rasheen'in ailesini kaybettiğini sanan Sam, Rasheen'le zorunlu olarak birkaç gün geçiriyor. Yazar Sam, sanatçı duyarlılığıyla Rasheen'in resim yeteneğini keşfediyor ve ona destek çıkıyor. Sam, tesadüfen güzel Mississippi'yi barda görüyor ve konuşarak onu etkiliyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Özgürlüğe doğru uzun yürüyüş

Ali Erden 24.06.2011

 Özgürlüğe doğru uzun yürüyüş Bu film, gerçek bir trajediden sinemaya uyarlandı. Eski subay Polonyalı yazar Slawomir Rawicz'in (1915-2004), Sovyetler'in Gulag diye adlandırdıkları çalışma kampından birkaç savaş esirinin firarını anlatan *Uzun Yürüyüş: Özgürlüğe Göçün Gerçek Hikâyesi / The Long Walk: The True Story of a Trek to Freedom* romanından uyarlanan 2010 yapımı *Özgürlük Yolu / The Way Back*, bu trajediyi tüm ayrıntılarıyla ve derinlikli anlatıyor. Stalin'i hâlâ sevenler için bu roman ve film büyük bir hayal kırıklığı olabilir. Ne yapalım, gerçekler ve trajediler romantik değil.

Gulag'tan kaçış, 1942 kışında başlıyor. Kaçan mahkûmlar, altı bin kilometre yol yürüyorlar. Geriye kalansa dört kişi. Sovyetler'e inanmış gizemli mühendis Bay Smith (Ed Harris), finale doğru Himayalar'da gizemli bir kayboluşla hikâyeden ayrılıyor ve üç kişi Hindistan'a, özgürlüklerine ulaşıyor. Film, II. Dünya Savaşı'nın başlarında Polonya'da açılıyor. Muhafif Janusz (Jim Sturgess), eşinin ihbarıyla tutuklanıyor. Elbette Janusz'un eşine işkence yapılmış. Janusz, yirmi yıl yatmak üzere Sibiry'a'daki Gulag'a sürgün ediliyor. Orada, Khabarov (Mark Strong) adlı bir sanatçıyla dostluğu gelişiyor. Khabarov, Janusz'a kaçmak için ilham ve plan veriyor. Filmin derinliğinde oğlunu kaybettiği öğrenilen Bay Smith, kendisine işkence olsun diye bir gün daha yaşamak için çaba gösteren bir insan. Hem suçluluk hem de vicdan azabı çekiyor. Sovyet Devrimi'ne inanıp metro yapmak için oğluyla Rusya'ya giden Bay Smith, oğlu Kızıl Ordu tarafından işkenceyle öldürülmüş. Kendi yarattığı cehenneminde yanıyor Bay Smith. Firari mahkûmlar içinde Letonyalı Voss (Gustaf Skarsgard), ressam Tomasz (Alexandru Potocean), gece körlüğü olan Kazik (Sebastian Urzendowsky), Yugoslav muhasebeci Zoran (Dragos Bucur) ve Janusz'la beraber tehlikeli bir Rus mahkûm Valka (Colin Farrell), Khabarov'un planıyla gecenin derinliğinde firar ediyorlar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İran'da sınıflar da var

Ali Erden 01.07.2011

 İran'da sınıflar da var Anlamı "Nadir'in Simin'den Ayrılması" olan, 2011 yapımı *Cudaye Nadir az Simin / Nader and Simin / Bir Ayrılık*, Tahran'daki bir mahkemede, orta sınıftan Nadir'le (Peyman Moaadi) Simin'in (Leila Hatami) boşanma davası üzerine açılıyor. Simin, yurtdışına yerleşmek istemeyen kocası Nadir'den ayrılmak istiyor. Hâkim, boşanma nedenlerini yeterli bulmadığından çifti boşamıyor. 14 yıllık evliliklerinden 11 yaşında Termeh (Serina Farhadi) adında da bir kızları var. Nadir'in yurtdışına gitmemesi için nedenleri var elbette. Yaşlı babası Alzheimer hastası ve ona oğlundan başka bakacak kimsesi yok. Simin, annesinin evine taşınırken, Nadir kendisi bankada işteyken babasına bakması için bir bakıcı tutuyor. İşte herşey bundan sonra başlıyor ve seyirciler için de beklenmeyecek yerlere kadar gidiyor hikâye. Raziye (Sareh Bayat), dört yaşındaki kızıyla bakıcılık işine başvuruyor. Hamile olan Raziye, bu işe işsiz kocası Hocat'tan (Shahab Hosseini) habersiz başvurmuş. Dinine bağlı Raziye, işin ayrıntılarını bilmeyince zorluklar da başlıyor. Bir kadın, yaşlı olsa da yabancı bir erkeğin tüm bakımını yapabilir mi? Bir yandan dinî baskılar, bir yandan işsiz kocasının bu işten

haberli olmaması Raziye'yi ikilemlere sürüklüyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eğitim sistemine ve otoriteye karşı

Ali Erden 08.07.2011

 Eğitim sistemine ve otoriteye karşı Bu yılki San Sebastian Film Festivali'nde "En İyi Film" ödülünü kazanan 2010 yapımı *Neds / Serseriler*'in hikâyesi, İskoçya'nın en büyük şehri Glasgow'da geçiyor. Britanya sineması, işsizlik ve kötü eğitim sistemiyle geleceksizlik üzerine sağlam filmler yapan bir sinema. Yönetmen Peter Mullan, bu sinemanın sağlam birikimiyle, hikâyesi 1970'lerde geçen çarpıcı bir geleceksizlik filmi yapıyor. Glasgow'un varoşlarında toplu konutlarda yaşayan eğitim çağındaki gençler ve çocukların çeteler kurup mahvoluşa gidişlerinin hikâyesi bu. Yoksulluk her tarafta hissediliyor. Öncelikle de okulda. Film, 1972 yılında, ilkokul öğrencilerinin ödül töreniyle başlıyor. Küçük John McGill, Canta tarafından tehdit ediliyor. John'un abisi Benny, bir çetenin içinde karizmatik bir lider. John, Canta'ya ders verdiriyor. Aslında John, çok çalışkan bir öğrenci. Okul katı disiplinli, öğretmenlerse despot. Öğretmenler, öğrencilerin en küçük hatasında avuçlarına kemerle vuruyorlar. Okulda, evde ve dışarıda sürekli şiddet var. Ned kelimesi, İskoçya'da, gerçekten serseri anlamıyla özdeşleşmiş bir kelime. Ned, "Non-Educated Delinquent"ten geliyor. "Eğitimli Olmayan Suçlu" gibi bir anlamı var. Aşağılayıcı, ayrımcı bir şey bu ve ayrıca anti-sosyal anlamına da geliyor. Filmi seyrederken hepsini fark ediyorsunuz. Bu kelimenin ilk kullanımı, İkinci Dünya Savaşı öncesine, ekonomik bulanımın olduğu yıllara kadar gidiyor. Kenar mahallelerdeki bu çeteler deri mont ve spor elbiseler giyiyorlar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ustalıklı ve büyüleyici bir çizgi film

Ali Erden 22.07.2011

 Ustalıklı ve büyüleyici bir çizgi film İngiliz yazar Mary Norton'ın (1903-1992) sevilen aynı adlı seri çocuk kitabından Japon "manga"sına uyarlanan 2010 yapımı *Karigurashi no Arietiti / Aşırıcular*, 1997'de Hollywood'da beyazperdeye uyarlanmıştı. Peter Hewitt'in yönettiği *The Borrowers / Minik Kahramanlar* adını taşıyan filmde John Goodman başrolü oynamıştı ve hikâye Britanya'da geçiyordu.

Japon çizgi sinema alanında önemli bir yere gelmesi muhtemel, 1973 doğumlu Hiromasa Yonebayashi'nin yönettiği *Aşırıcular* adlı animasyon filmi, gerçekten çarpıcı ve neredeyse her yaştan çocuğa sesleniyor. Yönetmenin de ilk uzun metrajlı bu filmi seyrederken, Japon çizgi dizi filmi *Heidi*'nin tadını alıyorsunuz animasyon anlamında. Ama, bazı anlardaki fotoğraflar gerçekten çarpıcı. Bir an kendinizi gerçek mekânların içindeymiş gibi de hissedebiliyorsunuz. Çizgi kahramanların yüzüne yansıyan o anki duygular etkileyici. Filmin Japonca seslendirmesi de iyi. Filmin senaryosunu Keiko Niwa'yla beraber yazan 1941'de Tokyo'da doğmuş Hayao Miyazaki'yi yönettiği ve TRT'de de 1980'li yıllarda yayınlanan *Heidi* çizgi filmiyle tanıyoruz.

Küçük insanların evinde...

Türkçesi 'Borçlu Arietti' olan fakat Türkçeye *Aşırı* adıyla çevrilen film, döşemenin hemen altında yaşayan küçük insanların hayat mücadelesini anlatıyor. Arietti, annesi Homiri ve babası Poddo'yla beraber yaşıyor. 14 yaşına giren Arietti'nin babasından "aşırma" işini öğrenmesi gerekiyor. Evin sahipleri var. Kalp hastası 12 yaşındaki Sho, ameliyattan önce halası Sadako'yla kır evine geliyor. Arietti, babasıyla ilk işine çıktığında, Sho'nun odasındaki peçeteyi alırken Sho uyanıyor ve Arietti'yi görüyor. Büyük insanlara görünmek iyi bir şey değil. Anne ve babası bu evden taşınmaya karar veriyorlar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Anarşist müzisyenlerin şehir deneyleri

Ali Erden 29.07.2011

 Anarşist müzisyenlerin şehir deneyleri Anlamı *Gürültünün Sesi* olan 2010 yapımı İsveç-Fransa ortak yapımı *Sound of Noise/ Yaşamın Ritmi*, deneysel müziğe adanmış anarşist bir film. Hikâye, İsveç'in güneyindeki muhteşem liman şehri Malmö'de geçiyor. Ola Simonsson ve Johannes Stjerne Nilsson'un bu farklı ve deneysel filmi, gerçekten müzisyenleri gibi anarşist. Simonsson-Nilsson ikilisi, 2001 yılında *Music for One Apartment and Six Drummers/ Müzik İçin Altı Davulcu ve Bir Daire* kısa filmini çekmişlerdi daha önce. Bu filmde de, deneysel müzik yapan müzisyenler Sanna Persson, Magnus Börjeson, Johannes Björk, Fredrik Myhr ve Anders Vestergard oynuyordu. *Yaşamın Ritmi*, bu kısa filmde ilham alıyor. Bu müzisyenler, deneysel müziklerini yaparken, beslendikleri İtalyan fütürist ressam ve besteci Luigi Russolo'nun (1883-1947), *The Art of Noises/ L'Arte dei Rumori*, yani *Parazitler Sanatı* manifestosundan etkilenmişler. Russolo için şehirde ve doğada her şeyden ses elde edilip gürültülü müzik yapılabilir. Elektro deneysel müzik yapanlar, Russolo'nun özellikle perküsyon önermelerinden yardım aldılar. Simonsson-Nilsson ikilisinin filmindeki anarşist ve deneysel müzisyenler, ağırlıklı olarak perküsyonla müziklerini kulaklara gönderiyorlar.

Yönetmenlerden Simonsson, 1969 doğumlu ve filmler çekerken besteler de yapıyor. Yine 1969 doğumlu diğer yönetmen Nilsson, film çekmenin yanında karikatüristlik ve illüstratörlük de yapıyor.

Şehre müzik dinletmek...

Bir minibüsün içinde, Sanna Persson arabayı sürerken, Magnus Börjeson da arkada davulu olabildiğince gürültülü çalıyor. Peşlerinde de motosikletli bir polis. Magnus, bateryi polise doğru fırlatırken minibüs de yoldan çıkıyor. Bir zaman sonra polis olay mahalline geliyor. Seyirci orada, polis dedektifi Amadeus Warnebring ve 'metronom'la tanışıyor. Polis, minibüste bomba olduğunu sanırken Amadeus, duyduğu o sesi çok iyi biliyor. Minibüse doğru yürüyen Amadeus, minibüsteki metronomu sakince alır ve bu aletin sahibini aramaya koyulur. Amadeus ve metronom, davulcuların deneysel müzikleri kadar fenomenler. Metronom, müzik ve gürültü kadar takıntılı bir şey. Metronom, sözlük anlamıyla sabit bir ritim elde etmek için belli aralıklarla vuruş sesleri çıkartan bir alete deniyor. Sanna, ortalığı gürültüye boğduklarında her daim bu mekanik aleti de kullanıyor. Amadeus'un takıntısı, çocukluğunda ailesinin müzisyen olması için onu zorlarken, metronomu da kullanması. Ailesi, Mozart gibi önemli bir müzik dâhisi olabilmesi umuduyla ona Amadeus adı vermiş. Küçük kardeşi Oscar, asıl Amadeusluğu hak ederek, İsveç'teki filarmoni orkestrasının ünlü bir şefi

olmuş. Polis dedektifi olan Amadeus, kadınsız, uykusuz ve sonsuza kadar yorgun bir insan. Yönetmenler, bazı anlarda kameralarını, Amadeus'un ruh haliyle buluşturmuşlar. Arada bir Amadeus ve bu kamera, sakin ve sükûnet içindeler. Belki de gürültülü ve deneysel müziklere aşına olmayan seyirci de bir an için o sükûnun içinde oluyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ortaçağ'dan New York'a Şirinler

Ali Erden 05.08.2011

Ortaçağ'dan New York'a Şirinler Belçikalı çizgi romancı Peyo'nun eserinden sinemaya ilk defa uyarlanan *Şirinler*, üç boyutlu halleriyle gerçekten şirinler. Raja Gosnell'in yönettiği film, Hollywood tarafından üçleme olarak beyazperdeye aktarılacak. *Şirinler*, "Mavi Ay Festivali"ni yaşarken, Gargamel bir sihir denemesiyle tesadüfen onların Şirinköyü'nün yerini buluyor. Elbette bunda Sakar Şirin'in de payı var. Ardından da macera başlıyor. 99 mavi Şirin Gargamel'den kaçarken, Şirin Baba, Şirine, Güçlü Şirin, Sakar Şirin, Somurtkan Şirin, Gargamel'den kurtulmak için girdabın kapısına uçuyor ve Ortaçağ'dan 21. yüzyıla, New York'a doğru zaman yolculuğuna çıkıyorlar. Central Park'a düşen Şirinler, reklamcı Patrick Winslow'la buluşuyor önce. Patrick, "rüyalandaki kadın" Grace'le evli ve bir bebek bekliyorlar. Sakar Şirin, Patrick'in kutusuyla eve geldikten sonra herkes için heyecanlı macera da başlıyor. Çünkü, Baba Şirin ve diğerleri de eve düşüyorlar. Elbette Gargamel ve kedisi Azman da var. Tek hedefi Şirinleri bulup sihirli iksiri elde etmek. Baba Şirin, mavi ayın doğduğunu gözlemlemek için teleskopa ihtiyaç duyuyor. Şirinlerin, Winslow ailesiyle sıcak iletişimi hemen gerçekleşmiyor. Önce birbirlerinden korkuyorlar, sonra da birbirlerini çok seviyorlar. Elbette sonunda mutluluk hepsi için geliyor. Gargamel ve Azman dışında tabii...

Şirinler komünist mi

Şirinler'i yaratan Belçikalı sanatçı Peyo'nun bu çizgi dizisi 1958'de Belçika'da yayımlandı. Asıl adı Pierre Culliford olan Peyo, 1928'de Brüksel'de doğdu ve 1992'de yine aynı şehirde öldü. Şirinler, doğrudan dünyaya gelmedi. 1947'de *Le Journal de Spirou* çizgi roman dergisinde yayımlamaya başlanan çizgi roman *Johan et Pirlouit/Küçük Prens*'in 1958'deki macerasında görünmüşler ilk defa. Maceraları Ortaçağ'da geçen *Küçük Prens*'i, ülkemizde 1960 yılında Bilgi Yayınları çizgi roman tutkunlarıyla buluşturmaya başladı. *Küçük Prens*'i, 1972'den 1984'e kadar Şilliler Yayınevi, önce haftalık fasikül, sonra da ciltleyerek yayımladı. *Şirinler* çizgi romanı ülkemizde yayımlanmadı, ama TRT'nin tek kanal ve siyah-beyaz olduğu 1980'li yıllarda çizgi dizi film olarak gösterildi. Şirinler'in İngilizcesi "Smurf". Bazıları, İngilizce harflerden yola çıkarak "Şirinler" in komünist olduğunu iddia ettiler. Harflerin açılımı da şöyleymiş: "Socialist Men Under Red Flag", yani "Kızıl Bayrak Altında Sosyalist Adamlar..." Ama, Şirinler'in gerçek faşizm idealini temsil ettiğini, hatta Yahudi düşmanı olduğunu iddia edenler de var tabii ki.

Marilyn Monroe'ya selamlar

Live-action animation hybrid (melez canlı aksiyon animasyon) tekniğiyle çekilen filmde, bütün her şey gerçek mekânlarda geçerken, sadece Şirinler animasyon olarak yansıyor perdeye.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Adil kral zamanında din savaşları

Ali Erden 12.08.2011

 Adil kral zamanında din savaşları Kral Henry / Henry of Navarre, din için savaşmış Protestan ve Katolik ölümlerine üzerine açılıyor. Fransa'da, 16. yüzyılda Protestanlara "Huguenot" diyorlar. Katolikler yenilmiş ve ellerinde bir tek Paris'teki saray Louvre kalmış. Fransa'nın güneyinde, Pirene Dağları'ndaki Bask bölgesinde küçük krallık Navarre'in küçük prensi Henry, gelecekte Fransa'nın kralı olma hayaliyle şatoda büyüyor. Öğretmeni ve her şeyi de Beauvoise onun. Henry genç bir prens olduğunda, Paris'teki saraydan barış teklifi gelir. Güçlü kadın Catharina de Medicis, kızı Margot ve Henry'nin evlenmesiyle Katoliklerle Huguenotlar arasında katliamların biteceğini söylüyor. Acaba öyle mi? Her şeyi "en ince ayrıntısına" kadar planlayan Catharina, krallığını sağlamlaştırabilmek için yeryüzündeki tüm ihtirasları üzerinde toplamış bir kadın. Oğlu kral IX. Charles'ın ruhunu tüketmiş. Küçük oğlu Dük d'Anjou bir eşcinsel ve saray için veliaht dünyaya getirmesi uzak ihtimal. Çünkü o, kadınlardan tiksiniyor. En küçük oğlu Dük d'Alençon da sessizce köşesinde bekliyor. Ama, barış için Margot'nun Navarrelili Henry'yle evlenmesi gerekiyor. Catharina, planlarını yavaş yavaş uygulamaya koyuyor. Çocukken, öğretmeni Beauvoise tarafından banyo yaptırılan Henry, bu banyolarda üşüdüğünden olmalı banyoyu pek de sevemiyor. Arada bir banyo yaptığı için vücudu da balık gibi kokuyor. Üstelik sarımsağı da çok seviyor Henry. Onun balık kokusu Paris'teki saraya kendinden önce geliyor ve Margot, kötü kokan bu adamla evlenmek istemiyor. Margot sarayın çapkını. Hoşlandığı erkekle özgürce birlikte oluyor. Son gözdesi de halkın sevgilisi Guise. Nostradamus'un adil kral olacağını tahmin ettiği Henry, Paris'e Huguenotlarıyla beraber geliyor. Önce annesi ölüyor. Sonra da Margot'yla tanışıyor Henry. Margot, başta Henry'ye uzak dursa da hemen bir yakınlaşma başlıyor aralarında ve deliler gibi sevişiyorlar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Modern zamanlarda aşkı anlatmak

Ali Erden 19.08.2011

 Modern zamanlarda aşkı anlatmak Toskana bölgesindeki tarihî Prato şehrinde 1962'de doğan İtalyan yönetmen Giovanni Veronesi, üçleme olarak çektiği *Manuale d'Amore* filmini tamamlıyor. 2005 ve 2007 yıllarında ilk iki filmi çeken yönetmen Veronesi, finali Robert De Niro'yla yapıyor. Carlo Verdone bu üçlemenin hepsinde yer aldı. Üçlemenin ikinci filminde Monica Bellucci ve Riccardo Scamarcio yine vardı. Önceki iki film dört bölümden oluşuyordu. Üçlemenin son filmindeyse üç bölüm var: "Gençlik" (giovinetza), "Vade" (maturita) ve "Ötesi" (oltre)... Türkçe anlamı "Aşkın El Kitabı" olan *Manuale d'Amore* adlı filmin hikâyesi Toskana'nın Castiglione della Pescaia sahil kasabasıyla bir açık hava müzesi olan başkent Roma'da geçiyor. İnsanı kendine

hemen bağlayan Castiglione della Pescaia'nın dar sokaklarında yapılan üç tekerlekli "Moto Guzzi"lerin yarışı insanı büyülüyor. Bu üç tekerlekli küçük motosiklet kamyonetler 1970'li yıllarda Türkiye'de de vardı.

Filmde aşk okunu "Cupido" fırlatıyor. "Cupido", Roma mitolojisinde bir "aşk tanrısı", tıpkı Yunan mitolojisindeki "Eros" gibi. Yönetmen Robert De Niro'nun Vietnam gazisi Travis'i canlandırdığı Martin Scorsese'nin 1976 yapımı *Taxi Driver / Taksi Şoförü* filmine de selâm göndermiş. Ne de olsa bu filmde de De Niro oynuyor. Atalarının topraklarına gelen De Niro, kusursuz İtalyanca konuşuyor bu filmde. Film, "Önsöz" (prolog), "Üç bölüm" ve "Sonsöz"den (epilog) oluşuyor. "Sonsöz", finaldeki bebeğin doğuşuydu. Bebek, hem umut hem de gelecek anlamına geliyor. Yönetmen, iç ve dış mekânları neredeyse eşit kullanmış. Adrian'ın dairesi de şehrin ruhuyla buluşuyor, insana huzur veriyor. Gerçekten birinci ve üçüncü bölüm huzurlu ve iyi geliyor. Filmin estetiği de doğal olarak bölümlerde birbirini tamamlasa da ilk bölümdeki kamera daha hareketli.

Birinci Bölüm: Gençlik...

Ön jenerikteki "Önsöz"le genç "Cupido", seyirciye aşk üzerine bir şeyler anlatırken okunu ilk hikâyedeki Roberto ve Sara'nın aşkına fırlatıyor. Aşkın ilk gençlik devri de böylece başlıyor. Roma'da genç avukat Roberto, Sara'yla nişanlı ve evlenmeleri de yakın. Sara, bir an bu aşkı sorgulamaya başlıyor. Erkeklerin hemen yorumlaması kolay olmayan bir şey bu. Roberto, ilk işi için Toskana'nın Castiglione della Pescaia sahil kasabasına yolculuk yapıyor. Amacı, Hector Michelacci, eşi ve zihinsel engelli oğullarının yaşadığı çiftlik arazisini ellerinden küçük bir para karşılığı almak. Kasaba, eğlenceli ve şakacı insanlarla dolu. İşini hemen çözemeyen Roberto, kasabanın "üç yıldızlı" otele yerleşiyor önce. Sonra da deli dolu ve maceracı güzel sarışın Micol'le tanışıyor. Yarışa meraklı Micol, şehirli Roberto'ya ilgi gösteriyor. Kasabanın erkekleri de Micol'e sırlıslıkla âşık. Castiglione della Pescaia'nın dar sokaklarında "Moto Guzzi" yarışından sonra Roberto Micol'ün dünyasına giriyor ve oranın macera dolu çılgın bir dünya olduğunu anlıyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mutluluk garantili Jim Carrey

Ali Erden 26.08.2011

 Mutluluk garantili Jim Carrey *Babamın Penguenleri*, Richard ve Florence Atwater'ın 1938'de yayımladıkları aynı adlı çocuk romanından günümüz New York'una uyarlanmış. Film, küçük Tom'un hep uzaklarda, hayvanlarla olan babasıyla sürekli telsiz iletişimi üzerinden başlıyor. Hikâye 30 yıl sonraya gittiğinde yine baba yok ortada. Tom kocaman adam olmuş. 15 yılın sonunda biten evliliğinden Janie ve Billy adlı çocukları var. Emlak şirketinde çalışan Tom Popper'ın son işi Central Park'ın içindeki tek özel mülkiyet "Yeşil Taverna"yı almak. Orasının Tom için özel hatıraları var. Çünkü arada bir gördüğü babasıyla orada ailecek yemekler yemişler. Ama tabii işin ucunda kapitalizm var. Tom bir gün hayatının sürpriziyle karşılaşır. Evindeki küçük sandıktan bir penguen çıkıyor. Dondurulmuş zannettiği penguen hayata dönüyor ve muhteşem macerayı da yaşatmaya başlıyor perdede. Hayat devam ederken, "Yeşil Taverna"nın sahibi Selma Van Gundy'yi tavernayı satması için ikna turlarına da başlıyor. Bayan Van Gundy, bir muhafazakâr ve aile değerlerine önem veriyor. Tom, Güney Kutbu'ndaki ölen babasının kadim dostlarını arıyor penguenden kurtulmak için. Yanlış anlamalar sonucu yeni penguenler de Tom'un dairesine misafir oluyorlar. Aslında bu sevimli yaratıklar, Tom'un hayatına anlam

katarken çocuklarıyla da iletişimini geliştirmesine yardımcı oluyor. Öncelikle ergenlik bunalımları yaşayan kızı Janie'yle... Hatta eski karısıyla yeni bir aşkı bile yaşatabilir mi bu penguenler?

Yaşasın Şarlo

Filmdeki en güzel şeylerden biri Charlie Chaplin'e selâm gönderilmesi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hem romantik, hem komik

Ali Erden 02.09.2011

 Hem romantik, hem komik Paul Feig'in yönettiği ve Kristen Wiig, Maya Rudolph, Rose Byrne ile Chris O'Dowd'ın oynadığı *Nedimeler* haftanın en eğlenceli filmlerinden biri. Hikâyemizin kahramanı Annie, otuzlarında ve hayatı biraz karışık bir genç kadın. Nişanlı ve en yakın arkadaşı Lillian, Annie'den düğününde baş nedime olmasını istiyor. Ve tabii sonrasında bir dolu komik olaylar, eğlenceli diyaloglar ve birçok şey peş peşe geliyor filmde. Başka nedimeler de var elbette. Helen, Megan, Rita ve Becca da Lillian'ın nedimesi oluyor. Hatta öyle ki Annie'yle rekabete de başlayıveriyor bu nedimeler. Filmde, gelinlik stüdyosundaki sahneler gerçekten eğlenceli. Paul Feig'in yönettiği *Nedimeler* filmi, Kuzey Amerika'da seyirciden ve eleştirmenlerden epey ilgi görmüş. Bir zamanlar, şimdilerde romantik komedi dediklerine "salon filmi" denirdi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu durakta korku bitmez

Ali Erden 09.09.2011

 Bu durakta korku bitmez Bu korku seli 2000 yılında James Wong'un yönetiminde başladı. 2002'de David R. Ellis ikinci filmi çekti. 2006'da James Wong bir daha kameranın arkasına geçti. Mesafeli yaklaşılan dördüncü macerayı 2009'da ikinci filmi çeken David R. Ellis yönetmiş. Son macerayı da Steven Quale yönetsin demişler. Çünkü Quale, ünlü yönetmen James Cameron'ın yardımcı yönetmenliğini yapmış bir sanatçı. 2011 yapımı Final Destination 5/ Son Durak, Quale'in ilk uzun metraj filmi. Yönetmen Quale'in bu filmini seyredince, mükemmelliyetçi ustası James Cameron'dan bir şeyler öğrendiğini de anlıyorsunuz. Üç boyutlu Son Durak 5, şiddet bakımından önceki dört filmden geride kalmıyor. Quale'in serinin bu son filmindeki estetiği gerçekten çarpıcı. Bazı sahneler sinema tarihine geçebilir; özellikle köprüde geçen sahneler. Filmin girişi, tipik bir gençlik korku gerilim filmi gibi. Filmin gelecek sahnelerinde, o korku ve dayanılmaz şiddet hiç yaşanmayacakmış gibi sanki.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Genç Goethe'ye ilham veren aşk

Ali Erden 16.09.2011

 Genç Goethe'ye ilham veren aşk Hikâye, 1772 yılında başlıyor. Goethe, 23 yaşında ve ilk romanı *Genç Werther'in Acıları*'nı iki yıl sonra yazıyor. Bu roman yayımlandığında müthiş ilgi görmüş ve intiharlar artmış. Film, Wetzlar Alman Yüksek Mahkemesi'nde asistan olarak çalışan hukuk mezunu Goethe'nin başka biriyle nişanlı Charlotte Buff'la, yani Lotte'yle karşılıksız aşkını anlatıyor. Mektup tarzındaki *Genç Werther'in Acıları*, bir bakıma bu acılı aşkı anlatıyor. Romantizmin (çoşumculuğun) ve melankolinin en üst noktası bu roman. Film de ikinci bölümde bu kıyılarda dolaşıyor. Johann Goethe'nin avukat babası Johann Kaspar, kafiyesi olmayan çocuk işi yazıları bırakıp avukatlık mesleğini yapması için nüfuzunu kullanarak oğluna yüksek mahkemede iş buluyor. Mahkemede dışarıdan bakınca kuralcı ve sert görünen Albert Kessner de çalışıyor. Albert, Goethe'nin kaderini değiştiriyor.

Duygu yüklü Wilhelm Jarusalem'le arkadaş olan Goethe, dansta ilk aşkı güzeller güzeli Lotte'yle karşılaşılıyor. Lotte, bir yıl önce annesi öldükten sonra yoksullaşan kalabalık ailesinin annesi oluyor adeta. Babasının tek umudu, nüfuzu ve çok parası olan Albert'le kızını evlendirebilmek.

Ya aşk?

Birbirlerine vurulan iki genç, aşklarını doyasya yaşarken hayatın gerçekleri öne çıkıyor ve kaderleri ayrı yerlere savuruyor âşıkları. Bir de Wilhelm var. O da evli bir kadına âşık oluyor ve kadın kocasını terk etmediği için depresyona giriyor ve intihar ediyor. Albert'in Goethe'yle Lotte'nin aşkını fark etmesiyle her şey değişiyor. Goethe de Wilhelm gibi melankoliye düşüyor. Albert'le düello yaptıktan sonra hapse düşen Goethe, hücrelerinde Wilhelm'in intiharının etkisinde kalarak *Genç Werther'in Acıları*'nı yazıyor ve Lotte'ye yolluyor. İntihar etmek istese de başaramıyor. Fakat kitap gençler arasında ilgi görüyor ve genç intiharları artıyor. Lotte, onunla beraber yaşamıyor belki, ama ünlü yazar olmasına katkıda bulunuyor. Aşk fedakârlık değil miydi?

Yasaklı klipin yönetmeni...

Münih'te 1967 yılında doğan Alman yönetmen Philipp Stölzl, Almanca afişinde Goethe'nin adının sonuna ünlem ekleyerek seyirciye kuşku veriyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kadın olmanın ulusu yok

Ali Erden 23.09.2011

 Kadın olmanın ulusu yok Galli yazar Allison Pearson'ın aynı adlı romanından uyarlanan 2011 yapımı *Mucizeyi Kadınlar Yaratır/ I Don't Know How She Does It*, şehirli modern kadını komedi filminin içinden yansıtıyor. Böyle olması belki de daha iyi. Film, bir melodrama dönüşüp anlatmak istediklerinin uzağına düşebilirdi. *Mucizeyi Kadınlar Yaratır*'ı seyrederken, kadın olmanın –hele bir de çalışan bir kadınsa ve terfi etme fırsatı varsa durum çok vahim– zorluklarını gerçekten anlıyorsunuz. Bostonlu Kate Reddy, gündüzleri bir finans

şirketinde çalışırken, akşamlarıysa evde iki çocuğu Emily ile Ben ve mimar kocası Richard'la ilgileniyor. Ev işleriyle ilgilenirken, işinde başarılı bir kadın olan Kate iş için şehir dışına çıktığında, kocası Richard ne yapacağını bilemiyor. Erkekler gerçekten bir kadın olmadığında hayatın yabancıları oluyorlar; bilhassa günümüzde.

Kate iş gezisine gider ve...

Kate'in kayınvalidesi Marla'nın, evlilikte günümüzle geçmişini karşılaştıran konuşması çok çarpıcı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Eylül'le gelen çaresizlik ve aşk

Ali Erden 30.09.2011

 'Eylül'le gelen çaresizlik ve aşk Fotoğraf sanatçısı Cemil Ağacıkoğlu, Eylül filmiyle 18. Adana Altın Koza Film Festivali'nden önemli ödüllerle döndü. Ağacıkoğlu festivalin En İyi Yönetmen Ödülü'nü alırken, Görkem Yeltan En İyi Kadın Ödülü'nü Vücut filmindeki Hatice Aslan'la paylaştı. Film, kurgu dalında Taner Sarf'a da Altın Koza kazandırdı.

Estetik açıdan insanı etkileyen bu film, hikâye anlatma tarzıyla Avrupa'nın kuzey taraflarına yakın duruyor. Aslında yönetmenin anlatımını beğendik. Hikâye hayatın bir yerinde başlıyor ve bir yerinde bitiyor gibi. Final bölümü çarpıcı. İnsanı gerçekten boşlukta bırakıyor bu final. Dingin anlatımlı, zaman zaman Rus şiirsel gerçekliğini hissettiren uzun plan-çekimleri, etkileyici kış atmosferi, Godard'a selam gönderen "sıçramalı kurgusu" bu filme bağlanmamıza neden oldu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şanghay'da casuslar savaşı

Ali Erden 07.10.2011

 Şanghay'da casuslar savaşı II. Dünya Savaşı yılları... Şanghay... Yıl 1941... Deniz İstihbarat Servisi'nden Amerikalı ajan Paul Soames, Japonların elinde işkence görürken, film bu olaydan iki ay öncesine dönüyor. Paul'un servisten arkadaşı Connerr öldürülmüş. Paul, Conner'ın katillerini ararken, Japonya'nın Çin tarafından işgali ve şiddeti de perdeden yansıyor. Şanghay, hâlâ diğer Çin şehirlerinden biraz daha serbest. Burada Alman, İngiliz, Amerikalı ve Japon ajanlar cirit atıyor. "İngiliz içkisi içeceksin, Alman casuslara yanaşacaksın, Japonlardan uzak duracaksın" diyen Paul, Şanghay'da Conner'ın gizemli cinayetini araştırırken derin ilişkilere giriyor. Önce, Çinli nüfuz sahibi Anthony-Anna Lan-ting çiftiyle tanışıyor. Gangsterlerin başı Anthony'nin yakınındaki Japon Yüzbaşı Tanaka, Anthony'nin karısı Anna kadar gizemli. Bu arada Çin direnişçileri de Japonlara suikastlar düzenlerken, Japonlar da Çinlileri acımadan katlediyorlar. Şanghay, tam anlamıyla casus ve

direnış şehri. Filmin en derininde de güzel Sumiko var. Onun uğruna trajediler de yaşıyor. Anna, bir gizemin içinde direnişin ruhu sanki. Bir de Leni var. Leni, kendisini ihmal ettiğini düşündüğü mühendis kocası Karl'dan ruhen uzaklaşmış mutsuz bir kadın. Paul'e yaklaşıyor, ama zaman casuslar devri.

Kara film ruhu...

1960 doğumlu İsveçli yönetmen Mikael Haftsröm, 2005 yapımı *Raydan Çıkanlar/ Derailed* ve 2007 yapımı *1408* gerilim ve yaratıcılık yüklü filmleriyle sinema belleğine yerleşti. Yönetmenin filmlerinde alttan alta ahlakçılık ve suçluluk duygusu da fark ediliyor. Yönetmenin 2010 yapımı *Şanghay/ Shanghai* filmi eski zamanların casusluk filmlerine bir saygı duruşu niteliğinde. Filmin estetiği kara filmlerin kasvetli atmosferiyle buluşuyor. Karanlıkta uzayan gölgeler, durmaksızın yağan yağmurlar, ıslak dış mekânlarda yansıyan ışıklar sinemaskop görüntülerle insanı büyülüyor. Filmin hikâyesi ve görseiliği gerçekten birinci sınıf. Haftsröm, Carol Reed'in 1949 yapımı siyah-beyaz *Üçüncü Adam/ The 3rd Man* casusluk kara filmindeki dışavurumcu ışık düzenlemelerinden ilham almış gibi. Gece atmosferindeki görüntülerdeki derinlik sinemaseverleri büyülüyor *Şanghay* filminde.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hayatlarından sadece bir gün

Ali Erden 14.10.2011

 Hayatlarından sadece bir gün Bir Gün/ One Day, bisikletle şehirde yol alan bir genç kadının üzerine açılıyor. Tarih, 15 Temmuz 2006... Seyirciler, iki insanın 18 yıl boyunca süren ve yılda tek bir günlerinin yansıdığı filmde, önce iki dostun, sonra iki sevgilinin hayatlarına tanıklık ediyorlar. Her şey trajediye kadar sürüyor filmde. Ama hayat da devam ediyor. Tüm dünya üzerinize yıkılıyormuş gibi olsa da tutacak bir yer kalabiliyor size.

Film, 18 yıl geriye, 15 Temmuz 1988 yılına dönüyor. Edinburg Üniversitesi'nden mezun olan Emma Morley ve Dexter Mayhew'nün yolları kesişiyor. Dexter'ın en yakın arkadaşı Callum, Emma'nın arkadaşıyla hemen iletişim kuruyor. Emma ve Dexter için bu o kadar kolay değil. Emma'nın evine giden iki genç bir türlü sevişemiyorlar. Hep bir aksilik çıkıyor. Onlar da arkadaş olmaya karar veriyorlar.

Film, iki gencin hayatlarını ve hayal kırıklıklarını takip ediyor. Aslında bu iki genç birbirlerine sırlı sıklam âşık olmalarına rağmen kader bir türlü aşk yolunda buluşturamıyor onları. Zengin ailenin oğlu Dexter, Paris'te İngilizce dersleri verirken, orta hâlli ailenin kızı Emma da Londra'da bir Meksika barında garsonluk yapıyor. Yazarlığa yakın duran Emma, karşısına çıkan, ama hep kaybeden gibi görünen komedyen Ian'la istemese de beraber yaşamak zorunda kalıyor. Dexter, televizyon şovmeni oluyor. Hızla yükselip hızla dibe vuruyor. Aşklar yaşıyor. Evleniyor. Çocuğu oluyor. Karısını, geçmişteki sıkı arkadaşı "snop" Callum'a kaptırıyor. Dexter tam dibe vuracakken, bir 18 temmuzda Emma ona kalbinin kapılarını açıyor. Yazar olan Emma, Dexter'la olmasaydı hayatı daha mı başka yönere giderdi? O trajik anda koltukta donuyorsunuz ve bir boşluğa düşüyorsunuz. Yönetmen, Dexter'ın içine düştüğü boşluğu seyircisine gönderebiliyor. Etkileyici yönetmen...

1959 Kopenhag doğumlu Danimarkalı kadın yönetmen Lone Scherfig, sinemada heyecan vermeye devam ediyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İstanbul'a doğru uzun yolculuk

Ali Erden 21.10.2011

İstanbul'a doğru uzun yolculuk Budapeşte'de 1971'de doğan Macar yönetmen Ferenc Török'ün 2004 yapımı *Doğu Şekeri/ Szezon/Eastern Sugar* filmi, geçen yıl "Çağdaş Macar Sineması İstanbul'da" kapsamında gösterilmişti. Bu yönetmen, 2011 yapımı *İstanbul/ Isztambul* filmi, bir kadına ve İstanbul'a adanmış. Katalin, oğlu ve kızının babası Janos'un çocukları yaşındaki Juli'yle yaşamasından dolayı küçük bir bulanıma düşüyor. Evli kızı Szofi doğurmak üzere. Oğlu Andras arada kalmış bir genç. Saksıdaki çiçeği makasla doğradıktan sonra, gecenin bir yerinde elindeki makasla Budapeşte'nin sokaklarına çıktığında kendini hastanede bulan Katalin, hiç beklemeden otostopla yollara düşüyor. Kamyonla Romanya'ya gelen Katalin adını duyduğu İstanbul'a doğru yolculuğa çıkıyor. Bu yolculuk onu, depresyondan uzaklaştırıyor ve bilmediği kültürlere dokunduruyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Havada asılı kalmış bir film

Ali Erden 28.10.2011

Havada asılı kalmış bir film Aylardır reklamı yapılan Anadolu Kartalları filmi beklentileri anlatım sorunları nedeniyle karşılayamayan bir yapım. Ahmet Onur ve arkadaşları, Hava Kuvvetleri'ne katılıp pilot olma hayali kuruyorlar. Bu, o kadar kolay değil. Çok ağır eğitimden geçen pilot adayları, eğitime dayanabildikleri takdirde hayallerine ulaşıyorlar. Ahmet Onur ve Ayşe'ye kardeş olmamalarına karşın "ikizler" deniyor. Bir de Mustafa var. Eskişehir'de başlayan eğitim İzmir'de sürüyor. Konya'daysa havacıların ustalık tatbikatları yansıyor perdeye. Ahmet Onur, konservatuvarda müzik eğitimi alan Burcu'yla büyük bir aşk yaşasa da Burcu, Ahmet Onur'u uçaklarla paylaşmaktan mutlu değil. Ayşe, babasını çocuk yaşta kaybetmiş ve baba mesleği pilotluğa aşık. Filmdeki en güzel anlar, Ayşe'yle Mustafa arasında gelişen aşkın sahneleriydi belki.

Dramatik gerilim var ama...

Film, Aristo anlatımına sıkı sıkıya bağlı hikâyesine dram ve duygu yoğunluklarını yayarak insanları arada "katharsis" diye anılan "duygusal boşalmalara" da sürüklüyor. Yaşanan dramlar, küçük çatışmalar bu dramatik anlatımla buluşuyor. İzmir'de bir de Kemal komutan var.

Bosna'da savaşmış, aile sorunlarıyla uğraşan ve Ahmet Onur için bulunmaz bir komutan. Pilotlarla tezi için anket çalışması yapan Özlem ve komutan Kemal, Ahmet Onur'a, aşk acısı ve yaşanan dramlarda ayakta durma gücü de veriyor. Aslında bu filmde gençlere, sürekli aile sıcaklığı ve güveni veriliyor. Hava Kuvvetleri'nde sevgiliniz güzel, dostluklarınız sağlam ve geleceğiniz güvencede olur deniyor sanki.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ekonomik krizde kaybedenlere selâm

Ali Erden 04.11.2011

 Ekonomik krizde kaybedenlere selâm New York'taki en güvenli ve lüks kulenin çatı katında yaşayan Arthur Shaw, hizmetinde bir dolu insan çalıştıran, dışarıdan bakınca güven veren zengin bir adam. İşleri yürüten, organize eden Josh Kovacs, Shaw'un emirlerini aksatmadan yerine getiriyor. Shaw'un çatı katında Mustang araba da var. Bu Mustang, ünlü aktör Steve McQueen'in 1968 yapımı *Gangsterin Kaderi/ Bullitt* filminde kullandığı araba. Bu mücevher, bir yerden sonra filmin en önemli karakteri oluyor. Hikâyede her şey herkes için yolunda gibi görünüyor. Shaw kaçırılınca kadar. Josh, patronu kaçırıldığını sanırken patron şehri terk etmek için kendini kaçırıyor. Shaw'un peşinde elbette FBI ajanları da var. Dolandırıcı olduğu anlaşılan itibarlı Shaw, FBI tarafından tutuklansa da kefaletle serbest bırakılıyor ve kuledeki çatı katında ev hapsinde tutuluyor. Kulede kendi çalışanlarının tüm birikimlerini dolandıran Shaw'un çatı katında para olduğuna inanan Josh, işten atılmış Charlie, Dev'Reaux ve her şeyini kaybetmiş borsacı Fitzhugh'la ekip kuruyor ve çocukluğundan beri tanıdığı küçük çaplı hırsız Slide'ı da yanına alarak soygun planını uygulamaya koyuyor. "Şükran Günü"ne denk gelen bu soygunda bir dolu sürpriz de seyircileri bekliyor.

Soygun filmlerine selâm...

Florida'da 1969'da doğan yönetmen Brett Ratner'ı, 2000 yapımı muhteşem *Aile Babası/ The Family Man* filminde fark etmiştik. Yönetmenin 2002 tarihli *Kızıl Ejder/ Red Dragon*, 2004'te çektiği *Gün Batarken/ After the Sunset*, 2006'da vizyona giren *X-Men: Son Direniş/ X-Men: The Last Stand* görülmeye değer filmleri arasında. Ratner, 2011 yapımı *Kule Soygunu/ Tower Heist* filmini bir anlamda sinema tarihinin soygun filmlerine adanmış. Film, bir noktadan sonra soygun filmlerinin ruh haline bürünüyor ve seyirciyi hemen ekibin yanına çekiyor. Elbette hayat da devam ediyor. Hayatta bir kadını olmayan Josh, ajan Claire Denham'a bir an kendini yakın hissediyor. Onunla karşılıklı içmek ona iyi geliyor. Unuttuğu kurları yapıyor. Ama, Slide hikâyeye dâhil olunca film eğlenceyi de hatırlıyor. Aslında filmde insanın zihninde kalan gerçek anlamda heyecan veren birkaç an da var. Mustang'i kuleden aşağı indirme çabaları insanda tam anlamıyla yükseklik korkusu yaşıyor. Bu ânı, sinemaskop olarak büyük perdede yaşamak gerekiyor. Güvenli kuleye giriş ve çatı katına oluşturma anları da heyecan yaratıyor perdede. Bu filmde, Eddie Murphy'yi de unutmamalı. Fonda duyulan müzikler de iyi ve filme ruh katmış. Filmin tüm oyuncularına da övgü göndermeli. Bu filmi, Amerika'da bazı salonlar göstermek istememiş. Çünkü vahşi kapitalizme eleştiri var ve "itibarlı" zenginlere yumruğunu indiriyor. Amerika'daki ekonomik krizin aslında ruhuna giriyor "Kule Soygunu" filmi.

Kule Soygunu/ Tower Heist

Yönetmen: Brett Ratner

Senaryo: Ted Griffin- Jeff Nathanson

Müzik: Christophe Beck

Görüntü: Dante Spinotti

Oyuncular: Ben Stiller (Josh), Eddie Murphy (Slide), Casey Affleck (Charlie), Alan Alda (Shaw), Matthew Broderick (Fitzhugh), Tea Leoni (Ajan Denham), Michael Pena (Dev'Reaux), Judd Hirsch (Avukat Simon), Gabourey Sidibe (Odessa)

Yapım: Universal-Imagine (2011)

İşçi istediler insan çıktılar

Almanya'nın Dortmund şehrinde 1973'te doğan Yasemin Şamdereli'nin 2011 yapımı *Almanya'ya Hoş Geldiniz/Almanya: Willkommen in Deutschland* filmiyle 48.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye'nin ağıtlarına yolculuk

Ali Erden 11.11.2011

 Türkiye'nin ağıtlarına yolculuk Özcan Alper'in yeni filmi *Gelecek Uzun Sürer* bir trende başlıyor. Sumru ve Kürt sevgilisi Harun ayrılmak üzereler. Harun, dağlara gidiyor. Geride kalan Hemşinli Sumru, üniversite için Türkiye'nin ağıtlarını derlemeye Diyarbakır'a gidiyor. Diyarbakır'ın kalabalık sokaklarında sesleri kaydeden Sumru, sanatsal değeri olan filmlerin korsan DVD'sini satan Ahmet'le tanışıyor. Ahmet, Godard'ın 1960 yapımı siyah-beyaz ve sinemaskop çekilmiş filmi *Serseri Âşıklar/ A Bout de Souffle* filmindeki Sartre tarzı "varoluşçu" karakteri Michel tutkunu biri. Ahmet, Sumru'yu önce "Hafıza Odası"na götürüyor. Orada, sesler, görüntüler ve fotoğraflar var. Sumru, fotoğrafların önünde konuşan kayıp yakınlarını videoya kaydediyor. Ardından Sumru, viraneye dönüşmüş Ermeni kilisesinin bekçisi Antranik'le tanışıyor. Antranik ona, tehcir zamanlarındaki Ermeni ağıtlarını dinletiyor. Kürt ve Ermeni ağıtlarının olduğu Anadolu coğrafyasında Türk ağıtları yok. Türkler acı çekmez, sadece acı çektirir herhalde. Filmde ağırlıklı olarak Türkçe konuşulmasa hikâyenin ülkemizde geçtiğini anlamazsınız bile. Türkçe, hepimizi birbirimize bağlıyor belki de. Filmde, Türkçenin yanında Kürtçe, Ermenice ve Hemşince de konuşuluyor. Sumru yola çıkarken, Yaşar Kemal'in *Ağıtlar* kitabından ilham almış. Hüznün daima hissedildiği filmde final bölümünde karların düştüğü Hakkâri'de terk edilmiş bir köyde kederler çöküveriyor Sumru'nun üzerine.

Görsel bir şölen

Gelecek Uzun Sürer filmi, 18. Adana Altın Koza Film Festivali'nde tam beş ödül kazandı. Durukan Ordu, En İyi Erkek Oyuncu dalında ödülünü alırken, Sumru'yu oynayan Gaye Gürsel hak ettiği Altın Koza'yı alamadı. Film, En İyi Görüntü dalında Feza Çaldıran'a, En İyi Müzik dalında da Mustafa Biber'e ödül getirdi. Büyük ödülü alamayan *Gelecek Uzun Sürer*, SİYAD En İyi Film ve Yılmaz Güney Ödülü'nü kazandı. Özcan Alper, Rus sinemasının şiirsel anlatımından etkilenen bir yönetmen. Tarkovski ruhu var. Rus sinemasının çağdaş

yönetmenleri de filmdeki şiirsel anlatımın Rus sinemasında yaşamasına katkıda bulunuyor. Aleksandr Sokurov, Nikita Mikhalkov, Andrey Zvyagintsev gibi yönetmenlerin filmlerinde de şiirsel tat veren uzun plan çekimler var.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alacakaranlığın şafağından gelen şey

Ali Erden 18.11.2011

Bu son serideki hikâye, Bella ve vampir Edward'ın görkemli düğünüyle açılıyor. Yüksek topuklu giyemeyen Bella, Brezilya'nın Amazonlarındaki balayında genç kocası Edward'la mutluluğun içinde uçarken beklenmedik bir şey oluyor. İçinde bir şey hızla büyüyor. Birkaç haftalık evli Bella, birdenbire dokuz aylık hamile oluyor. Bella'ya aşk ötesi tutkulu bir de Jacob var. Bu tutku da filme melodram katmış. Jacob, "dönüştürülmüş" bir genç. Öfkelenince birden kurt adam oluveriyor. Serinin önceki "Alacakaranlık" filmlerini görmemiş seyirciler için bu son film zihinlerde boşluk yaratabilir. Catherine Hardwicke, 2008'de *Alacakaranlık/ Twilight* serisinin ilk filmini çekmişti. 2009'da Chris Weitz serinin *Alacakaranlık Efsanesi: Yeni Ay/ The Twilight Saga: New Moon* filmini çekti. David Slade, 2010'da *Alacakaranlık Efsanesi: Tutulma/ The Twilight Saga: Eclipse* filmini sinemaseverlerle buluşturdu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir aile üstünden hayatın anlamı

Ali Erden 25.11.2011

 Bir aile üstünden hayatın anlamı Filmi seyrederken bazı anlarda kendimizi Godfrey Reggio'nun 2002 yapımı *Yaşam Savaşı/ Naqoyqatsi: Life as War* belgeselinin içindeymiş gibi hissettik. Elbette Terrence Malick'in 2011 yapımı *Hayat Ağacı/ The Tree of Life* filminde, ölümün ve hayatın kökenini belgesel tadında anlattığı bölümler özgün.

Film, 1960'larda açılıyor. Güneşli ve mutlu bir günde kapıya bir postacı gelir ve evin annesine bir mektup verir. Mektupla Vietnam Savaşı'na katılan 19 yaşındaki oğullarının ölüm haberini alan aile, o an yıkılıyor ve Tanrı'nın varlığını sorgulamaya girişiyor.

Film, aslında ayetlerle açılıyor. Bu haberden sonra yönetmen Malick, izleyiciyi milyonlarca yıl geriye giderek dünyada hayatın doğuşuna ve kaynağına götürüyor. 100 milyon yıl önce dünya buzlar içinde ve büyük bir göktaşı dünyaya çarpıyor. Yanardağlar lav fışkırtıyor, buzlar eriyor, okyanuslar oluşuyor ve hayat okyanuslarda başlıyor.

Bundan 65 milyon yıl önce başka bir göktaşı dünyaya çarpıyor ve dinazorlar yeryüzünden siliniyor, değişik yaşam formları ortaya çıkıyor. İki milyon yıl önce de atalarımız yeryüzünde görünüyor. Malick, dinozorlardan sonrasını göstermiyor. Filmde insanların hikâyeleri öne çıkıyor. İnsanlar, Tanrı'ya tüm güvenleriyle inançlarını

gösteriyor. Filmi seyrederken, Tanrı'nın iyi insanlara "büyük ceza"lar verdiğini hissediyorsunuz. O'Brien ailesi gibi.

Baba-oğul çatışması...

Belgesel bölümünden sonra film 1950'lere gidiyor. Hikâye, Teksas'ın Waco şehrinde geçiyor. Üç oğulları olan O'Brienlar mutlu bir aile. Muhafazakârlar ve dinlerine bağlılar. Her pazar düzenli kiliseye giderler. Bu perdede pek yansımıyor; ama din ve Tanrı, aile için hayat kadar önemli. Duasız sofraya oturulmuyor. Babanın katı disiplini oğullarının üzerinde hissediliyor. Uçak fabrikasında çalışan babanın üstleri var ve emirler alıyor. Baba, büyük oğlu Jack'in kendi işinin patronu olması için müziğe yönlendirmeye çabalarken, oğlunu bir baskı çemberinin içinde sıkıştırıyor. Jack, babasının ölmesini bile istiyor. Anne, yumuşak ve şefkatli. Ama bir noktadan sonra oğullarının üzerindeki baskıya dayanamıyor. İşinde yükselebilmek için buluşlar yapan ve buluşları için patent alma mücadelesi veren baba, bir gün Uzakdoğu'ya gidince eve bayram geliyor ve çocuklar özgürce hayatlarını yaşıyor.

Oscar'ın en güçlü adaylarından

Bu yılki 64. Cannes Film Festivali'nde Altın Palmiye kazanan film, 59. San Sebastian Film Festivali'nde FIBRESCI Büyük Ödülü'ne değer görülürken, Oscar'ın da en güçlü adaylarından biri olarak gösteriliyor. Ama Akademi Cannes'da Altın Palmiye kazanan filmlere çoğu zaman mesafeli duruyor. Bunun geçmişte birçok örneği var.

Filmde, doğa görüntüleri üzerinde Gustav Mahler'in *I. Senfonisi*'ni duyuyorsunuz. Bach, Schumann gibi büyüklerin de müzikleri var. Schumann'ın *Piyano Konçertosu (minör op. 54)*, sanki bir insanın dalgalanan duygularını yansıtıyor gibi geliyor kulağa. Elbette Mozart'ın *16. Piyano Sonatı* da filmin ruhuyla buluşuyor. Elbette Alexandre Desplat'nın muhteşem besteleri de unutulmamalı.

Film, yoğun olarak "izlenimci-empresyonist" estetikten beslenmiş. Parlak doğal ışıklar, kamera objektifinin kendini hissettirmesi bu estetiği duyuruyor. "İzlenimci" estetiğin yoğun olduğu anlarda izlenimci bir tabloya bakıyorsunuz sanki. Ama yönetmen filminde "gerçeküstücü-sürrealist" fotoğraflar da oluşturuyor; sadece dinozorlar bölümünde değil. Jack'in doğumuna metafor yapan sahne de bu estetikten besleniyor, final bölümü de. Yönetmen az da olsa "dışavurumcu-ekspresyonizm" estetiğinden de yararlanıyor. Bu anlarda gölgelerin yansımaları öne çıkartıyor. Ağaç metaforu da filme derinlik katmış. Filmdeki muhteşem fotoğraflar, önemli kameramanlardan Meksikalı Emmanuel Lubezki'ye ait. Büyük yönetmen Malick'in önceki filmlerini görmüşseniz, daha çok iç sesi duyarsınız; bir monolog gibi. Usta bu filminde de diyalogdan çok monologa ağırlık vermiş. Malick, içine kapanık bir yönetmen. 1943'te Illinois'da doğan yönetmen, bu iletişim sorunları yüzünden şu âna kadar sadece beş film yönetebildi 1973'ten bu yana.

Hayat Ağacı/ The Tree of Life

Yönetmen-Senaryo: Terrence Malick

Müzik: Alexandre Desplat

Görüntü: Emmanuel Lubezki

Oyuncular: Brad Pitt (Baba), Sean Penn (Jack), Jessica Chastain (Anne), Hunter McCracken (Çocuk Jack), Fiona Shaw (Büyükanne)

Yapım: River Road-Cottonwood (2011)

Cronenberg psikanalize bakıyor

1943'te Toronto'da doğan David Cronenberg, sinemanın genetikçisi olarak anılıyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Scorsese'den sinemaya bir saygı

Ali Erden 02.12.2011

 Scorsese'den sinemaya bir saygı Brian Selznick'in 2007'de Amerika'da yayımlanan *Hugo Cabret'nin Buluşu/The Invention of Hugo Cabret* resimli (illüstrasyon) tarihsel çocuk kitabından uyarlanan 2011 yapımı *Hugo*, Martin Scorsese'nin üçboyutlu çektiği muhteşem bir film. Selznick'in kurgusal kitabında bir karakalem çalışması tadını veren siyah-beyaz resimleri çok çarpıcı. Selznick'in çizdiği bu illüstrasyonlar Amerika'da ödül de kazandı.

Kamera, karlar altındaki Paris üzerinden uçarak tren garına giriyor ve saat ayarcısı kimsesiz küçük Hugo'nun peşine takılıyor. Paris, 1931... İri mavi gözlerine hüznün çöktüğü 12 yaşındaki Hugo, saatçi babasının rüyasını gerçekleştirmek istiyor. Babası yangında ölmeyen önce, "automaton" üzerinde çalışıyor. O dönemlerde robot kelimesi bilinmediği için "automaton" diyorlar robotlara. Bu robot, filmin de önemli bir karakterine dönüşüyor hikâye geliştikçe. Babası öldükten sonra ayyaş amcası Claude'un himayesine giren Hugo, amcası ortadan kaybolunca tren garının saatlerini tek başına ayarlıyor. Robotu tamir edebilmek için de parçalara ihtiyacı var. O da kendine gerekli parçaları gardaki yaşlı oyuncakçının dükkânından alıyor. Yaşlı adam her şeyin farkında. Seyirci, çok geçmeden o yaşlı adamın sinemanın ilk dâhilerinden Georges Méliès (1861-1938) olduğunu öğreniyor. Méliès, Hugo'nun defterini alıyor. Hugo defteri geri alabilmek için Méliès'yi evine kadar izliyor. Hiç arkadaşı olmayan Hugo'nun tek arkadaşı Méliès'nin vaftiz kızı Isabelle oluyor. Méliès'nin sinemayı yasakladığı Isabelle, kitapların dışındaki maceraları da yaşamayı hayal ediyor. Hugo, ona heyecan dolu bir sinema macerası yaşıyor salona kaçak girerek. Sinemada ünlü komedyen Harold Lloyd'un saatin yelkovanına asılı kaldığı 1923 yapımı *Safety Last!* filmi gösteriliyor. Hugo da filmin finaline doğru aynı duyguları yaşıyor despot müfettiş Gustav'dan kaçarken. Scorsese, Lumière Kardeşler'in 28 Aralık 1895 tarihinde Paris'te gösterdikleri *Trenin Gara Girişi/L'Arrivée d'un Train en Gare de La Ciotat*'ına de selâm gönderiyor. Scorsese, bu anı öylesine göstermiyor elbette. Lumière Kardeşler bu gösteriye Méliès'yi de davet etmişler zamanında. Scorsese'nin filminden yansıyan tüm sessiz klasikleri üç boyutlu olarak görüyorsunuz perdede.

Méliès'nin rüya dünyası...

Hugo, Isabelle'i garda kendi yaşadığı saatlerin olduğu yere götürüyor. Orada robotu çalıştıracak kalp şeklindeki anahtarın Isabelle'in boynunda asılı olduğunu gören Hugo, robotu çalıştırmayı başarıyor ve robot Méliès'nin 1902 yapımı *Aya Seyahat/ Le Voyage dans la Lune* filmindeki ikonlaşmış resmini çiziyor. Bu film, sinema tarihinin de ilk bilimkurgularından. Ayrıca Méliès bu ve bazı filmlerini elle boyayarak sinemanın ilk renkli filmlerine de katkı sağladı. Méliès, sihirbazlığından gelen numaralarını sinemada denemiş ve başarmış. Sadece bununla kalmamış, sinemanın ilk özel efektlerini ve hilelerini de bulmuştu. Sinemada yapılan birçok şey onun hayal gücünden geliyor. Sinemada "bindirme" ve "örtü" teknikleriyle "zincirlemeli geçişi" Méliès bulmuştu. Sinemaya küskün Méliès, hayatının kadını ve eski oyuncularından Jeanne'la evlenmiş, mutsuzluk içinde yaşayan bir ihtiyar. Gardaki oyuncakçı dükkânını da filmlerini satarak kurmuş. Hugo ve Isabelle, "Sinema Akademisi Kütüphanesi"nde sinema tarihçisi René Tabard'la tanışıyorlar. Tabard, Méliès'nin öldüğünü sanıyor, ama çocuklar onu Méliès'ye götürüyorlar. O andan itibaren Méliès'ye ve sinemaya bir "saygı duruşu" başlıyor. Méliès'nin Jules Verne'den uyarladığı 1907 yapımı *Denizler Altında 20.000 Fersah/ 20.000 Lieues Sous les Mers* filminin setinden de anlar yansıyor perdeye. Méliès filmlerini kurduğu Star Film'in stüdyolarında çekti hep. Elbette Scorsese'nin bu filminde küçük küçük hikâyeler de yansıyor perdeye. Garın, savaşta ayağından yaralanmış duygusuz polis müfettişi Gustav'ın, güler yüzlü çiçekçi kız Lisette en büyük aşkı. Ona nasıl ulaşacağını bilemiyor Gustav. Madam Emilie, aşk için destek oluyor Gustav'a. Elbette çörekçi Frick de Madam Emilie'ye tutkun. Isabelle'in vaftiz annesi Jeanne da hikâyeye anlam katıyor, hem de nasıl!

Etkileyici mekânlar...

Kasvetli görünen Montparnasse Tren Garı, görsel anlamda gerçeküstücü ve dışavurumcu yansıyor perdeye. Bu gar, gerçeğine uygun olarak setlerde yaratılmış ve de çok inandırıcı. Kendinizi o gardaymış gibi hissediyorsunuz. Filmin setleri Londra'daki Shepperton Stüdyoları'nda kurulmuş. Hugo'nun saatleri ayarladığı yüksekteki mekândan garın görsel anlamda derinlikli yansıyan fotoğrafları insanı tam anlamıyla büyülüyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Acılı annenin adaleti bulma arzusu

Ali Erden 23.12.2011

 Acılı annenin adaleti bulma arzusu Falcı olduğu sanılan Asuman, Dr. Sema'ya fal bakmak için Arnavutköy'deki dairesine gidiyor. Evdeki genç kadın Deniz, kendini Sema olarak tanıtıyor. Asuman, Deniz'in falına bakarken, genç kadın birden yarı felç oluyor. Elbette geçici felç bu. Asuman, intikam almaktan ziyade, bir yanlışlığın düzeltilmesini istiyor bu zengin evinde. Genelde tek mekânda geçen film, karakterlerinin zihinlerindeki görüntüleri de yansıtıyor yer yer perdeye. Hikâyeye kapıcı Mustafa da dâhil olunca gerilim yavaş yavaş yükseliyor...

Dr. Sema, çalıştığı hastanede Asuman'ın kızının raporunu, incelemeye gerek duymadan imzalamış. Asuman'ın kızı yatalak hasta olarak başkalarına muhtaç yaşamaya çabılıyor. Asuman, falcı olarak geldiği dairede bu yanlış düzenlenmiş raporu düzelttirmek istiyor. Acılı anne bir çıkar yol bulamadığı için belki de gerilim filmlerinin "femme fatal" kadınlarına dönüşüveriyor birden. Hikâye derinleştikçe başka hikâyeler de su yüzüne çıkıyor.

Kapıcı Mustafa da geçmişinden bir ânı hatırlıyor bu esaret altında. Deniz'le Sema, lezbiyen ilişki yaşıyorlar. Evin reisi Dr. Sema, çok para kazanıyor ve tiyatro oyuncusu olma hayali kuran sevgilisi Deniz'e hayatın tüm

konforlarını sunuyor; hatta hayatın gerçeklerinden uzaklaştıracak kadar. Dr. Sema eve geldiğinde bu film, sınıfsal farklılıklar üstünden de adaletsizliklere dokunuyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Evsizlerin üstüne 12 Eylül düştü

Ali Erden 06.01.2012

Evsizlerin üstüne 12 Eylül düştü İstanbul'un tarihî semti Balat. Balat sadece tarihî değil, azınlıkların da yüzyıllardır yaşadığı muhteşem bir yer. Beş evsiz arkadaş, eylül soğuşunda hayatta kalmaya çabalıyor. Para bulabilirlerse köpek öldüren şaraplarını da içiyorlar. Karınlarını doyurmak şimdilik biraz sorun onlar için. Çok acıktıklarında ülkücü Gültekin'le devrimci Sinan'ın evlerine gidip yemeklerini yiyorlar. Mevsimine göre ayakkabıya ihtiyaçları olursa camiye uğramaları yetiyor. Cemaat namaz kılarken onlar da ihtiyaç duydukları ayakkabıları alıyorlar.

Yaşar, Apo, Kovboy Ali, Cevat ve Ertuğrul, Sinan'ın devrimine de inanıyor. Çünkü herkese ev ve iş var bu devrimde. Ama askerler önce davranıp darbeyi yapıyorlar. Ülkücü Gültekin ve adamları da tutuklanıyor. Devrimci iki âşık Sinan ve Lale de. Elbette evsiz arkadaşlar da bu fırtınadan kaçamıyorlar. Evsizler, hapishaneyi sıcak yatak ve yemek olarak görüyorlar, ama... Sorgular ve işkenceler... Hepsine uyguluyor cunta, ayırt etmeksizin.

Yaşar, 1950lerde Menderes'in "Her mahallede bir milyoner" hayaliyle babası tarafından İstanbul'a yollanmış. Geliş o geliş. İstanbul'da azınlıklardan bir kadına âşık olmuş, ama 6-7 Eylül olayları yüzünden yolları buluşamamış. Yıllarca hep onu aramış aslında Yaşar.

Kovboy Ali, artist olabilmek için gelmiş İstanbul'a.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dövmeli kız sizi yine gerilime çağırıyor

Ali Erden 13.01.2012

Dövmeli kız sizi yine gerilime çağırıyor İsveçli yazar Stieg Larsson'un ölmeden önce tamamladığı *Milenyum Üçlemesi*'nin ilk romanı *Man Som Hatar Kvinnor*, etkileyici yönetmen David Fincher tarafından **Ejderha Dövmeli Kız/ The Girl with the Dragon Tattoo** adıyla Hollywood'a uyarlandı. Stieg'in (1954-2004) bu üçlemesi İsveç'te hem televizyona hem de sinemaya uyarlanmıştı. Bu uyarlamaların hepsinde yönetmenler ve oyuncular aynıydı. İlk romanı 2009'da *Ejderha Dövmeli Kız/ Man som Hatar Kvinnor* adıyla Niels Arden Opley sinemaskop olarak perdeye aktardı. Üçlemenin son iki filmini heyecan veren yönetmenlerden Daniel Alfredson çekmişti. Bu muhteşem yönetmen, aynı yıl *Ateşle Oynayan Kız/ Flickan som Lekte Med Elden* ve *Arı Kovanına Çomak Sokan Kız/ Luftslottet som Spangdes* romanlarını perdeye aktardı. Fincher, 1995'te *Yedi/ Se7en* ve 2007'de *Zodyak/ Zodiac* parlak polisiye geleneğini 2011 yapımı *Ejderha Dövmeli Kız* filminde de sürdürüyor.

Neredeyse özgün İsveç filmini bile aşıyor. Fincher, hikâyeyi topraklarından taşımak istememiş ve film İsveç'te geçiyor. *Politik Millenium* dergisinin sahibi ve yazarı Mikael Blomkvist, sağcı işadamı Hans-Erik Wennerström hakkında yaptığı haber nedeniyle işadamı tarafından mahkemeye verilince davayı kaybediyor. Doğru bilgilere ulaşsa da elinde kanıtları yok. Kendisini emekli sanayici Henrik Vanger arıyor. Ondan bir dedektif gibi 1966 yılında gerçekleşmiş gizemli bir olayı çözmesini istiyor. Karşılığında da Wennerström hakkında aradığı kanıtları vermeyi teklif ediyor. Henrik'in ailesinde Naziler var. Neredeyse ailenin hepsi Nazi. İşte bu tutucu geniş ailenin içinde kopuk ve tamamlanmamış bir şey var. O da genç bir kız Harriet Vanger.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hepsi bir günde oldu

Ali Erden 03.02.2012

 Hepsi bir günde oldu Sinemamızda evrensel sinema anlatımlarının kıyılarında dolaşan filmler yapılması insana umut veriyor. Ama herkesten bir Tarantino olmasını beklemek haksızlık olur. Yönetmen **Hasan Tolga Pulat, *Güzel Günler Göreceğiz*** filminde Tarantino ruhunu sinemamıza taşımış. Biraz tökezliyor gibi olsa da bu filmin kurgusunu beğendik. Film genel olarak sağlam bir yapıda ilerliyor ve dağınık parçaları zihinlerde toparlayabiliyor. Hikâyedeki karakterler, bir şekilde kesişiyor. Başlarda kaotik olan durum, özellikle ikinci yarıda bazı şeyler yerine oturunca zihinlerde anlam kazanmaya başlıyor.

Filmin girişinin müthiş olduğunu belirtmeliyiz. Yerde yaralı yatan, adının sonradan Mediha olduğunu öğrendiğimiz genç kadın, aslında hikâyenin tam ortasında. Her şey bir anlamda ona geliyor veya yanından geçiyor. Cumali, namus cinayeti işlemiş. İyi halden tahliye olduğunda hikâyeye birçok karakter giriyor.

Figen olarak bildiği Mediha'ya sırlıslıkam âşık olan eski boksör Ali'nin hayali Mediha'yla beraber Rusya taraflarına gitmek. Kara filmlerden düşmüş Başkomiser İzzet, evli, iki çocuklu ve mutsuz biri. Kokain çekiyor, haraç alıyor. İzzet'i görünce "asayiş berkemal" diyorsunuz. O da Figen olarak bildiği Mediha'ya tutku ötesinde tutkulu. Mediha da Cumali'ye vurgun. Filmin kurgusu gerçekten sinemamız adına heyecan verici. Yönetmen bir olayın ilk önce ortasını, bir süre sonra başını gösteriyor. Bunu yaparken aynı ânı iki karakterin gözünden yansıtmış oluyor.

Bu film, 48.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Amerikan ırkçılığının derin sularında

Ali Erden 10.02.2012

 Amerikan ırkçılığının derin sularında Yıl 1962... Mississippi'nin Jackson şehri. 100 yıla yakındır ABD'de kölelik kalkmış, ama ırk ayrımı ve köleliğe dair her şey sürüyor. Siyahlara "renkliler" deniyor. Onlar, otobüsün en arkasında seyahat ediyorlar. Umuma açık yerlerde siyahlar beyazların lavabosundan su bile içemiyorlar.

Beyazların evinde hâlâ köle gibi çalışıyorlar. Dönem, ABD'nin hiç unutamadığı, 22 Kasım 1963'te Dallas'ta suikasta kurban gitmiş John F. Kennedy dönemi. Kennedy, aynı zamanda ABD'nin ilk Katolik başkanıydı. Küba'yla savaşa girme noktasına getiren, Vietnam Savaşı'nın kararını veren, bir önceki Başkan Eisenhower'ın dış politikasına sadık bir başkandı ayrıca. Yönetmen **Tate Taylor**, beyazların bulunduğu mekânları steril ve alabildiğine parlak ışık düzenlemeleriyle yansıtmış. Siyahların bulundukları mekânlardaysa alabildiğine dramatik ışık düzenlemeleri var. Koyu tonlar daha bir öne çıkmış. Bu ışık düzenlemeleri, yapaylıkla gerçeklik arasında gidip geliyor. Parlak ışıklandırmalar daha çok izlenimci ruhla buluşuyor sanatta. Gölgeleeri öne çıkaran ışık düzenlemeleriye dışavurumcu estetikle buluşuyor. Yapay ve gerçek durumu sanatseverler hemen fark edecekler sanki. Yönetmen bir de insanlar üzerinden de ara tonları kaldırmış. Beyaz kadınlar güneş görmemiş gibi bembeyaz, siyah kadınlarsa simsiyah. Yönetmen, Amerika'daki ırkçılığı dolaysız göstermek istemiş.

Bebekleri büyütenler

Aibileen Clark, Elizabeth Leefolt'un hizmetçiliğini yapıyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ruhunu şeytana satmış şövalye

Ali Erden 17.02.2012

Ruhunu şeytana satmış şövalye Film, Romanya'da açılıyor. Keşiş Methodius'un sözlerine inanan siyah şövalye Moreau, süper kahraman "Hayalet Sürücü" Johnny Blaze'i şeytanla lanetli anlaşmasının bozulması karşılığında, Nadya'nın küçük oğlu Danny'yi Methodius'a götürmesini istiyor. O sırada, bu dünyada ne kadar kötü işler varsa yapmış "kötü adam" Ray Carrigan, Nadya ve oğlunun peşine düşüyor. Ama "Hayalet Sürücü" birden ortaya çıkıyor ve ateşiyle ortalığı yangına çevirse de şimdilik kötülük kazanıyor.

Hastaneye yatmış Johnny, Nadya'yı bularak Danny'yi kaçırmış Carrigan ve adamlarının peşine düşüyor. Bu defa kazanan iyiler oluyor. Moreau onları Methodius'un Kapadokya'daki mekânına götürüyor, ama kötülük orada da var. İnsanların anlaşmayla ruhlarını satın alan Roarke, Danny'nin doğum gününde ruhunu almak istiyor. Roarke, Pamukkale'de antik amfi tiyatrodan törenle Danny'nin ruhunu ele geçirecekken "Hayalet Sürücü" kötülüğü yeniyor; huzur ve mutluluk geliyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İki sıkı dost ve bir kadın

Ali Erden 02.03.2012

İki sıkı dost ve bir kadın Sinemada, tiyatrodan ve edebiyatta "aşk üçgen"leri her daim heyecanlı olmuştur. Kimileri trajik olurken, bazıları da **McG**'nin 2012 yapımı **İyi Olan Kazansın/ This Means War** filmi gibi işi eğlenceye vuruyor. CIA'in iki sıkı ajanı Franklin Delano Roosevelt "FDR" Foster ve Tuck Henson, Hong Kong'da

kitle imha silahı işlerindeki uluslararası suç örgütünden Heinrich ve çetesinin peşindeyken, çıkan çatışmada Heinrich'in kardeşinin ölümüne neden oluyorlar. Bu, Heinrich için bir kan davasına dönüşüyor ve kardeşinin intikamını almak için ABD'ye girmenin yollarını arıyor. Bu filmin bir intikam hikâyesi olduğunu sananlar hemen yanırlıyorlar. Çünkü hikâyede sarışın Lauren Scott var. Sevgilisi olmadığı için mutsuz bir genç kadın Lauren. FDR, işine kendini tam veren ve aşka zamanı olmayan tiplerden. Ama kadınların ilgisini çeken bir tipi var. Tuck, İngiliz kökenli. Bir küçük oğulları Joe olmasına rağmen Katie'yle evliliğini yürütememiş. Lauren'in arkadaşı Trish, ona teknolojinin nimetlerini hatırlatıyor. Lauren, internetten "sevgili" arıyor. Ajan Tuck buna hemen cevap veriyor gecikmeden. Çünkü zamanı bol. FDR ve kendisi bürodaki patronları Collins tarafından geri hizmete çekiliyor. Sonra olaylar bir dizi komikliklerle eğlenceye dönüşüyor filmde. Sonunda, sarışın kızı tahmin ettiğiniz ajan kazanıyor finalde. Çünkü iki ajan, ellerinde olmadan Lauren'e karşı dürüst oluyorlar ve ailelerini onunla tanıştırlıyorlar. Film, romantik komedi ve aksiyon sularında dolaşırken, kara filmlere de selâm göndermeyi unutmuyor. İki sıkı dostu bir düşmana ancak bir kadın dönüştürebilir. Kadın burada en masumu olsa bile. Kara filmlerde çoğunlukla felaketler kadınlar yüzünden geliyor erkeklerin başına.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üçboyutlu Mars'ta müthiş macera

Ali Erden 09.03.2012

Üçboyutlu Mars'ta müthiş macera Genç Edgar Rice Burroughs, kendisine mirasını bırakan John Carter'ın hatıralarını okurken, onun Mars macerasına dalıyor seyirci. Ailesi katledilmiş Virginialı John, Amerika'nın iç savaşında Arizona'da altın arayan biri. Apaçi bölgesi burası. Güneyli Albay Powell onu John'u savaşına çekmek istiyor. Onu ikna etmek için hapse bile atıyor. Hapisten kaçan John'un peşine düşüyor albay. Onların da peşine Apaçiler düşüyor. Sığındıkları mağarada olanlar oluyor ve John kendini Mars'ta buluyor. Elbette gezegen değiştirdiğini hemen anlayamıyor. Yerçekimine meydan okuyan John, bu meziyetiyle gezegenin, elbette iyilerin kahramanı oluyor. Gezegendekiler, Mars'a Barsoom diyorlar. Kendi dilleri var. John, onların dilini konuşmaya başlayınca her şeyi anlamaya başlıyor. Başlarda yerel dilleri duyarken, bir süre sonra herkes İngilizce konuşmaya başlıyor filmde. John ilk önce, Tharkların kabilesiyle tanışıyor. Apaçileri çağrıştıran dört kollu sevimli bu Yeşil Marslılar, memeli değiller ve yumurtadan dünyaya geliyorlar. John'un havada uçmasından etkilenen kabilenin şefi Tars Tarkas, onu kabilesine alıyor. Elbette yerinde gözü olanlar bundan hiç hoşlanmıyor ve çatışmalar başlıyor. Tars'ın bir de sırrı var. John'la yola çıkacak Sola onun kızı. Mars'ta, iki büyük uygarlık gezegenin imkânlarından yararlanıyor. Bu iki uygarlık, gezegende iki farklı şehir-devlette yaşıyorlar. Helyum şehrinde sakinlerin vücutları ve yüzleri kırmızı dövmeli. Ortadoğuluları da çağrıştırlıyorlar. Onlara Jeddak deniyor. Gezegenin kötöleri, Roma İmparatorluğu'nu çağrıştıran Zodanga şehir-devletinin sakinleri.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Chris ve ekibi Panama'da

Ali Erden 16.03.2012

Chris ve ekibi Panama'da Eskinin namlı kaçakçısı Chris Farraday, şimdi dürüst yollarla hayatını kazanmaya çalışan biri. Kate'le evli. İki küçük oğulları var. Mutluluk her yerden fışkırıyor muhteşem New Orleans'ta. Tek sorun kayınbirader Andy'nin suça meyilli hali.

Andy, sahil güvenliğin gemide uyuşturucu olduğunu öğrenmesiyle zula ettiği kokainleri denize atmak zorunda kalıyor. 700 bin dolarlık kokaini Tim'e götüremeyen Andy için, elbette Chris ve ailesi için de zorlu anlar başlıyor. İşe el koyan Chris, Tim'i ikna ettikten sonra eski günlerdeki gibi ekibini topluyor. Amacı Panama'da 10 milyonluk sahte banknot satın alıp bu belâdan kurtulmak. Kaptan Camp'in yük gemisine işçi olarak giren Chris ve ekibi, Panama'da nefes kesen bir maceranın içinde buluyorlar kendilerini. Chris, kardeş gibi güvendiği Sebastian'a emanet ediyor ailesini. Tim de rahat durmuyor; Chris'in bilmediği işler çeviriyor. Sürekli lolipop yiyen Sebastian, gizemli ve güvenli bir görüntüyü seyirciye ulaştıramadığından, kuzeye özgü o mistik hâl bozuluyor, ardından da "hakiki kötü"nın Tim olmadığı hemen fark ediliyor.

Andy işleri yine karıştırıyor

Chris, sahte banknotları beğenmeyince zorunlu olarak Panama'nın yeni "kötü adamı" Gonzalo'ya başvuruyor. Andy yine devreye giriyor ve işler yine karışıyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kıyamet sonrası bir distopya

Ali Erden 23.03.2012

Kıyamet sonrası bir distopya Sinemanın parlak yönetmenlerinden **Gary Ross**'tan kıyamet sonrası distopik bir film geldi. 2012 yapımı **Açlık Oyunları/ The Hunger Games**, başarılı bir bilimkurgu filmi. 1956 Los Angeles doğumlu Ross, ülkemizde bilinen yönetmenlerden. Ross, estetik olarak büyüleyen 1998 yapımı *Yaşamın Renkleri/ Pleasantville* filmiyle daha çok tanınıyor. Ross'un 2003 yapımı umudun simgesi yarış atına adanmış *Zafer Yolu/ Seabiscuit* da ülkemizde vizyona çıkmıştı. *Açlık Oyunları* filmi, yazar **Suzanne Collins**'in bilimkurgu serisinin ilk kitabından sinemaya uyarlandı. Seri *Açlık Oyunları*, *Ateşi Yakalamak* ve *Alaycı Kuş* romanlarından oluşuyor. Bu bilimkurgu serisi, 2011 yılında Pegasus Yayınları'ndan çıkmıştı. Aynı yayınevi yazarın *Yeraltı Günleri Serisi*'nin beş kitabını da yine 2011'de çıkardı. Bu seri *Gregor ve Gri Kehanet*, *Gregor ve Felaket Kehaneti*, *Gregor ve Kan Kehaneti*, *Gregor ve Sır Kehaneti* ile *Gregor ve Zaman Kehaneti*'nden oluşuyor.

Ölüm-kalım savaşı...

Hikâye, Kuzey Amerika'daki hayali Panem ülkesinde geçiyor. Panem'de yıllarca sürmüş iç savaş ve trajediler, ulusu neredeyse bir yok oluşa sürüklemiş. Rocky Dağları'nın eteklerindeki Capitol şehrine bağlı 12 mıntıka kurulmuş. Gettolara benziyor. Otoriter yönetim, bu mıntıkaları Nazilerin Yahudileri topladığı toplama kampları gibi kontrol altında tutuyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Balina ailesini kurtarmak için

Ali Erden 30.03.2012

 Balina ailesini kurtarmak için 1988, Alaska... **Büyük Mucize/ Big Miracle**'de anlatılanlar gerçek. Film, asıl işi kameramanlık olan **Thomas Rose**'un **Freeing the Whales** kitabından uyarlanmış. Alaska'da Point Barrow, Eskimoların deyişle Nuvuk'ta buz arasına sıkışmış bir gri balina ailesinin kurtarılma hikâyesini anlatıyor film. Başkan Ronald Reagan'ın son yılı ve seçim var. Reagan'ın yardımcısı George Bush Başkanlığa aday oluyor. Bush petrolcülerin desteklediği biri. Alaska'da buzun derinliklerinde petrol çıkarılmasına izin verilmiş. J.W. McGraw, Alaska'da petrol çıkarma hakkını kazanıyor. Greenpeace'ten aktivist Rachel Kramer, sadece doğa için değil, o doğanın bir parçası olan vahşi doğanın korunması için mücadele veriyor. Alaska'nın yerlileri Inupiatlar. Etinden ve yağından yararlanmak için mızrakla balina avcılığı yapıyorlar, sadece beslenmek için. Yaşlı Malik, torunu Nathan'ın Eskimo geleneklerini unutmaması için balina avına çıkartıyor onu. Televizyon muhabiri Adam Carlson, raslantıyla buzun arasında sıkışmış gri balinaların farkına varıyor. Bu görüntüleri televizyonda yayınlayınca olay, yavaş yavaş bu insanların ilgisini çekmeye başlıyor. Erkek, dişi ve yavrudan oluşan balinalara Fred, Vilma ve Bambam adını veriyorlar. 1960'ların ünlü çizgi dizi filmi *Taş Devri*'nin karakterlerinin adı. Yavru Bambam yaralı. Anne ve babası, Fred ve Vilma, sıkıştıkları bu buz havuzunda yavruları Bambam'ı yaşatabilmek için büyük mücadele veriyorlar.

Hepsi onlar için...

Adam'ın yaptığı haberlerin ardından önce medya, sonra da turist akınına uğruyor bu küçük kasaba. Filmde, balina ailesinin kurtarılması için verilen mücadelenin yanında, iki eski sevgili Rachel ve Adam arasında aşk yeniden doğuyor. Hatta başka bir aşk da, Beyaz Ev çalışanı Kelly Meyers'le ABD Ulusal Muhafız Birliği'nden Albay Scott Boyer arasında gelişiyor. Bu aşklar yeşerirken, yardımlar gelene kadar Inupiatlar bir şeyler denemeye başlıyorlar. Sıcaklığın hep sıfırın altında olduğu Alaska'da balina ailesin yaşatabilmek çok zorlu bir savaş. Balinaların sürekli buzda açılmış delikten hava solumaları gerekiyor. Inupiatlar, motorlu testereleriyle buzda sürekli delik açıyorlar. Sekiz kilometre uzaklıktaki okyanusa ulaşmak kolay değil. Olaya, gönülsüz de olsa Beyaz Ev de dâhil oluyor. Petrolcü McGraw, petrol platformunu taşımak için Ulusal Muhafız Birliği'nden yardım istiyor. Dev helikopterler, devasa platformunu taşımakta zorlanırken, "büyük düşman" Sovyetler Birliği'nin donanmasından yardım istiyor Amerikan hükümeti.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çocuklara doğayı sevdiren film

Ali Erden 13.04.2012

 Çocuklara doğayı sevdiren film Ağaçları yok edilmiş, havası kirli ve kasvetli bir yere dönüşmüş dünyanın içinde bir fanus içinde yaşayan insanların hikâyesi bu film. Sevimli küçük çocuk Ted Wiggins, ilk aşkı Audrey'nin hayalini gerçekleştirmek için büyük bir maceraya atılıyor. Audrey, bu yapay dünyada gerçek bir ağacın hayalini kuruyor. Toprakta yetişen, yaprakları olan gerçek bir ağaç. İzole kasabanın her şeyini ele geçirmiş cüce O'Tava,

tam bir mafya babası gibi. Şişe içinde hava satarak köşeyi dönmüş. Bu izole kasabadan dışarıya çıkmak zor. Ted, ninesi Norma'dan Tektek'in hikâyesini dinliyor. Tektek'e ulaşmak için Ted, motosikletine atlayıp bu izole kasabanın dışına çıkıp yaşlı Tektek'e ulaşıyor. İlk bakışta canavarı andıran Tektek'le hemen iletişim kuramasa da bu dünyanın nasıl mahvolduğunu Tektek'in hikâyesiyle öğreniyor Ted. Annesinin küçük gördüğü genç Tektek, büyük buluşunu hayata geçirebilmek için eşeğiyle yollara düşüyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Korsan Kaptan âlemin en korsanı

Ali Erden 20.04.2012

 Korsan Kaptan âlemin en korsanı Bu hafta çocukları mutlu edecek bir film var. Üçboyutlu 2012 yapımı **Korsanlar!/ The Pirates! Band of Misfits** animasyon filmi, sadece çocukları değil, içinde çocuk ruhu taşıyanları da mutlu edecek. Bilgisayar destekli yeni animasyon filmlerinde karakterlerin duyguları perdeye gerçekçi yansırken, mekânlar da gerçek ötesi bir gerçeklikle yansıyor perdeye. Bu eğlenceli film, İngiliz yazar **Gideon Defoe**'nun 2004'te basılmış *The Pirates! in an Adventure with Scientists* kitabından uyarlanmış. Senaryoyu da yazarın kendisi yazmış. Hikâye, 1937 yılında geçiyor. Viktorya dönemi. Kraliçe Viktorya, korsanlardan alabildiğine nefret ederken, geleneksel korsanlar arası yarışma da başlamak üzere. Şiirleri, şarkıları, eğlenmeyi ve sakallarını seven Korsan Kaptan, denizleri evine çevirmiş Pala Liz, Kara Belami, Korsan Kral'a karşı ne yapabilir? Gemisindeki İki Numara ve tayfası Korsan Kaptan'a inanıyor. Korsan Kaptan başvurusunu yapıyor ve tayfasıyla gemilerdeki ganimetleri soymak için denizlere düşüyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Katil Poe mu öyküleri mi

Ali Erden 27.04.2012

 Katil Poe mu öyküleri mi Sinemaseverler, Avustralyalı yönetmen **James McTeigue**'nin adını, Wachowski kardeşlerin *Matrix* bilimkurgu serisinde yardımcı yönetmen olarak duymuşlardı. McTeigue, Wachowskilerin desteğiyle 2005 yılında *V/V for Vendetta* filmiyle ilk uzun filmini çekmişti. İşte bu McTeigue, dâhi ve büyük yazar-şair **Edgar Allan Poe**'nun hikâyelerinin içinde dolaşarak polisiye geleneği ruhunun derinliklerine giriyor. 2012 yapımı **Kuzgun/ The Raven**, tam anlamıyla şiddetin pornografisi. Şiddet anları ayrıntılı yansırken kanlar da oluktan fışkırırcasına kırmızıya boyuyor perdeyi. Filmin girişi bile insanı sallıyor şiddet gösterisiyle. Filmde bir katil var. Finale kadar kim olduğu tahmin edilemiyor. Ama bu katil, Poe'nun gazetede tefrika edilen hikâyelerinden ilham alıyor vahşi cinayetlerini işlerken.

Katile ulaşmak zor...

19. yüzyıl, Baltimore... Kunduzlar bir şeyi parçalarken, oradan geçen Poe, buna sarhoş gözlerle tanık olduktan sonra yine yolu meyhaneye düşüyor. Meyhanede "Kuzgun" şiirini okuyor bir kadeh bir şey ısmarlayan olur diye. Bir anne-kız vahşice öldürülmüş ve Baltimore'da genç polis müfettişi Emmett Fields olaya el koyuyor. Fields, bu cinayette bir şey seziyor: Cinayet, Poe'nun hikâyelerinden ilham almış. İlk şüpheli elbette Poe oluyor. Ama çok geçmeden zeki Fields, daha zeki Poe'dan destek alıyor ve bu gizemli seri katilin peşine düşüyorlar. Katilin bir sonraki hedefi bir edebiyat eleştirmeni. Fields, Poe'dan kuşkulansa da bu araştırmada Poe'dan yararlanıyor. Katil bu defa Poe'nun "Kuyu ve Sarkaç" hikâyesinden ilham almış eleştirmeni öldürürken. Bu vahşi ve kanlı sahneye bakmak insanı gerçekten zorluyor. Poe, Albay Hamiton'ın güzel kızı Emily'ye âşık. Emily de Poe'nun "Annabel Lee" şiirine tutkulu. Zengin albay, Poe'dan öldüresiye nefret ediyor. Katil bu aşkı biliyor ve Poe'nun "Gammaz Yürek" hikâyesine gönderme yapıp Emily'yi diri diri döşemenin altına gömüyor. Poe, katile ulaşmak için gazetede yeni hikâyeler yazıyor ve sonunda katile ulaşıyor. Aradıkları, çok uzakta olamayan ve tahmin edilemez biri. Bu Poe'nun trajedisini de hazırlıyor. Poe'nun ölüm nedeninin ardındaki sis perdesi hâlâ aralanmış değil, fakat yönetmenin final bölümünde bir fikri var tabii ki.

Asıl mekânlar Budapeşte'de çekildi

Filmde mekânlar muhteşem fotoğraflarla yansıyor perdeye. Yönetmen, dönemin ruhuna uygun hızdan çok günümüze yakın bir hızda yansıtmış her şeyi. Çünkü hikâye, çarpıcı kurgunun yardımıyla nefes nefese akıyor. Ama filmdeki renk tonları, dönemsel filmlerdeki gibi kahverengimsi. İç mekânlar gerçekten insana kapalı mekân korkusu (klostrofobi) yaşıyor. Filmin gotik mekânların hâlâ ayakta olduğu Budapeşte'de çekildiğini de belirtelim.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Can'la gelen yüzleşme ve yeni hayatlar

Ali Erden 11.05.2012

 'Can'la gelen yüzleşme ve yeni hayatlar Yönetmen **Raşit Çelikezer**'in **Can** filmi, sinema diliyle sanatseverlere heyecan veriyor. 48. Antalya Altın Portakal Film Festivali'nde kadınlardan oluşan jüriyi hayli zorlayan bu film, aynı festivalde "Antalya Kent Konseyi Seyirci Ödülü"nü kazandı. Bu film, "Behlül Dal Jüri Özel Ödülü"nü de ortak almış oldu. *Can* filmi ayrıca, bu yılki Sundance Film Festivali'nde "Jüri Özel Artistik Vizyon Ödülü"nün de sahibi oldu. *Can* filmini, 48. Altın Portakal'da kadınlar çok sevmişti. Bizde sevdik. Filmin hikâyesi çarpıcı ve kurgusuyla insanın sürekli zihnini karıştırıyor. Öncelikle filmin ilk yarısı seyirciyi hayli yabancılaştırıyor.

Birbirlerine vurulup İstanbul'a kaçarak evlenmiş Ayşe ve Cemal'in hayattaki en büyük sorunu çocuklarının olmaması. Cemal bir fabrikada çalışıyor. Ayşe de bir lokantada bulaşıkçılık ve temizlik işleri yapıyor. Cemal kısır. Fabrikadan bir aile dostlarından bir usta, Cemal'in aklına yasadışı yollarla çocuk sahibi olmayı sokuyor. Yeni doğacak bir bebeği evlat edinecekler. Ayşe bu fikre karşı çıksa da kocasının direktmesiyle hamile taklidi yaparak bebeği kabul etmiş gibi görünüyor. Cemal'in bebeği almaya gittiği an filmin en iç burkucu sahnelerinden. Çok çocuğu olan gecekonduyan yoksul bir baba kendi elleriyle yeni doğmuş bebeğini Cemal'e teslim ediyor. Bundan sonra filmde dramatik anlar da çoğalıyor. Bebeğe bakmayan hüznü Ayşe'den yorulan Cemal, bir gün birdenbire ortadan kayboluyor. Kimse nereye gittiğini bilmiyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Annelik yolunda epik yolculuk

Ali Erden 18.05.2012

Annelik yolunda epik yolculuk İngiliz yönetmen **Kirk Jones**'un yönettiği 2012 yapımı ***Dikkat Bebek Var/ What to Expect When You're Expecting*** filminde bir dolu hikâye iç içe anlatıyor. Önde üç hamile kadın Jules, Wendy ve Skyler'la hamile kalamayan Holly'yi öne çıkıyor. Elbette düşük yapan Rosie de var. Jules, fitness'çi ve dansçı Evan'la yaşıyor. Butik sahibi Wendy de ismini pek sevmeyen Gary'yle evli. Oğlu Gary'ye en sevdiği aktör Gary Cooper'ın adını veren zengin Ramsey, oğlundan bile daha genç Skyler'la evli ve ikiz bebek bekliyorlar. Fotoğrafçı Holly de yumurtalarında sorun olduğu için tüp bebek sahibi bile olamıyor. Holly, müzik dünyasının içindeki kocası Alex'i Etiyopya'dan evlat edinmeye ikna ediyor. Bir de Rosie var. Karavanda, kendi gibi yiyecek satan Marco'yla küçük bir ilişki yaşayan Rosie de hamileliğin yolundan dönüyor. Filmde, parkta bebekleriyle geziye çıkmış bir avuç baba da "leit-motif" gibi arada bir hikâyeye dâhil oluyorlar. Bu eğlenceli filmde hamileliğe dair neredeyse her şey var.

Amerika'da "gebeliğin İncil'i" olarak değerlendirilen aynı adlı kitaptan uyarlandı bu film. Yazar Murkoff, kızı Emma'ya hamileliğini anlatmış kitabında. Deneyimleri anne adayları için başucu bilgileri olmuş. Bu filmi seyrederken belki de hamile bir kadının hislerini anlayacaksınız. En azından baba adayları da... Çünkü eşleri hamile olan baba adayları nasıl davranacakları konusunda da görsel anlamda bilgi sahibi olabiliyor. Filmdeki tüm karakterler çok iyi işlenmiş. Geniş final bölümündeki doğum sahneleri belgesel tadında. Hatta o tüm hamilelik yolculukları da.

Hamilelik heyecan veriyor...

Bu filmin hikâyesi Georgia'nın Atlanta şehrinde geçiyor. Bu büyülü şehirden, özelde Amerika'ya, genelde dünyaya ebeveyn olmanın güzelliği yansıyor. Sadece romantik açıdan değil. Kadınların bu zaman içinde neler yaşadığı üzerine de gerçekçilik de var. Hem güzellik yaşıyor hem de tüm acıları çekiliyor. Ama genel olarak Amerikalı genç anne adaylarına bu macerayı, hamileliği yaşamaya değer diyor bu film. Bu romantik komedi filmi, Hollywood'un üç şöhretli kadın oyuncusu **Cameron Diaz**, **Jennifer Lopez** ve **Elizabeth Banks**'i biraraya getirmiş. Üçü de müthiş birer performans veriyor. Cameron Diaz'ın şişkin karnı bile görünüyor. 1964 doğumlu İngiliz yönetmen **Kirk Jones**'un 1998 yapımı *Devine'i Diriltmek/ Waking Ned-Ned* filmi beğenmiştik. 2005 yapımı *Sihirli Dadi/ Nanny McPhee* ve Robert de Niro'yu oynattığı macerası 2009 yapımı *Herkesin Keyfi Yerinde/ Everybody's Fine* filmleri de görülmeye değer. Bu film, ünlü İtalyan yönetmen Giuseppe Tornatore'nin 1990 yapımı *Herkesin Keyfi Yerinde/ Stanno Tutti Bene* filminin ikinci çevrimiydi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bal ve kan diyarında trajediler

Ali Erden 25.05.2012

 Bal ve kan diyarında trajediler Film, 1992 yılında açılıyor. Ressam Ayla, bebeği olan ablası Leyla'nın resmini yapıyor. Sonra, Boşnak Ayla, Sırp polis Danijel'le diskoda buluşuyor. Dans ederlerken mekânda bomba patlıyor. Bombayı diskoya Boşnaklar mı koydu?

Bal ve kan ülkesi Bosna, 1990'ların sonuna kadar süren kanlı bir iç savaşın içine düşüyor.

Film birkaç ay sonrasına gidiyor. Sırplar, kadınları topluyor, karargâhlarında hizmet gördürüyorlar. Sırp askerleri, beğendikleri bir Boşnak kadına herkesin önünde tecavüz ediyor, kadınları, yaşlıları ve çocukları, hatta bebekleri hiç acımadan öldürüyorlar.

Sırada duran Ayla'ya Sırp askeri tecavüz edecekken, yüzbaşı Danijel Ayla'yı fark ediyor ve onu himayesine alıyor. Bu bir aşk mı yoksa daha başka bir şey mi? Çünkü, hayatta kalmak özellikle Boşnaklar için her şey demek. Danijel, âşık gibi görünüyor, fakat en nihayetinde o, aşırı milliyetçi Nebojsa Vukojeviç'in oğlu. Bosna'daki Sırp askerlerinin komutanı olan Vukojeviç, Boşnakları tümüyle yeryüzünden silebilecek bir faşist.

Jolie, sadece Sırp şiddetini göstermiyor. Yer yer Boşnak direnişçilerin bombalı saldırılarını beyazperdeye yansıtıyor. Tek bir bakış açısıyla yansıtmak istememiş filmi, ama Boşnaklara karşı sıcaklığı da hissediliyor. Zaman zaman Boşnak direnişçiler de yansıyor içeriden. Sırp karargâhı alabildiğine soğuk, adeta korkuyu hissediyorsunuz.

Danijel, Ayla'nın hayatta kalması için kaçmasını bile teşvik ediyor ama işler planladıkları gibi gitmiyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İyilik kötülüğü daima yenecektir

Ali Erden 01.06.2012

 İyilik kötülüğü daima yenecektir İngiliz yönetmen **Rupert Sanders**, bu ilk uzun filminde Grimm Kardeşler'in *Pamuk Prenses* masalından biraz ilham almış. 2012 yapımı ***Pamuk Prenses ve Avcı/ Snow White and the Huntsman***, özgün bir fantastik yapım neredeyse. Filmde, bilgisayarda üretilmiş birçok yaratık da var. Çocuklar belki bu gotik masaldan ürkebilirler. Yani bu film, Walt Disney filmlerine benzemiyor. Hollywood'da, Paramount gibi 100. yaşına giren büyük stüdyolardan Universal, dalyasını böyle bir görsel şölenle kutlamak istemiş, iyi de yapmış. Filmin görselliği ve mekânların yansıyışı muhteşem.

Kötü kraliçenin planları...

Mutluluğun, huzurun ve bolluğun olduğu ülkede, hamile kraliçe Ross, her tarafın bembeyaz karlarla örtülü olduğu doğada dolaşırken, hayata tutunan kırmızı bir güle elini uzatıyor. Gülün dikenini parmağına batınca karın üzerine üç damla kan damlıyor. Kraliçe bir dilek tutuyor. Doğacak bebeğinin kar gibi beyaz, bu gül gibi güçlü ve yüreği yumuşak bir insan olmasını istiyor. Doğan kız bebeğe Pamuk Prenses adı veriliyor. Dünya güzeli Pamuk Prenses büyürken kraliçe ölüyor. Kral, topraklarına saldıracak zırhlı orduyla savaşa giriyor. Zırhlı askerler hayalî.

Ravenna, kendini esaret altındaymış gibi göstererek güzelliğiyle Kral Magnus'u etkileyerek krallığı savaşmadan ele geçiriyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ve nükleer saldırı sonrasında New York

Ali Erden 08.06.2012

Ve nükleer saldırı sonrasında New York Sinemada sert filmler çeken 1975 doğumlu Fransız yönetmen **Xavier Gens**, ilk uzun filmi 2007 yapımı *Frontier(s)/ Sınır(da)* filminde, Fransa'da yükselen ırkçılığı şiddet dolu bir görsellikle yansıtmıştı. Bu filmiyle Hollywood'un büyük stüdyolarından Fox'u da büyüleyip aynı yıl *Hitman* video oyununu sinemaya uyarlamıştı. 2011 yapımı ***Mahşer Günü/ The Divide***, adına uygun mahşer sonrası bir bilimkurgu.

New York'ta mahşer...

Nükleer patlamalar sürerken, bir apartmanın sakinleri bodrum katına sığınıyorlar. Hayatta kalma mücadelesi verilirken kötüler her yerde, ve kötülük yapmak için mahşer bile onları etkilemiyor. Bodrumdaki sığınakta birkaç insan var. Josh ve kardeşi Adrien, Marilyn ve kızı Wendi, Josh'un arkadaşı Bobby, Devlin, Mickey'nin yanında Eva ve sevgilisi Sam de bu iç mekânın sakinleri oluyorlar. Biyolojik elbise giymiş insanlar sığınağın kapısını kırarak içeri girdiğinde çatışma çıkıyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kederli Nasır'ın derin müziğiyle birlikte

Ali Erden 15.06.2012

Kederli Nasır'ın derin müziğiyle birlikte Film, muhteşem bir açılışla seyirciyi hikâyenin içine alıyor. Tahran 1958... Keman sanatçısı müzisyen Nasır Ali Han, bir keman satın alıyor. Keder içinde sokakta yürürken, maziden bir kadının yüzüyle göz göze geliyor. İşte bu an, final bölümüyle de buluşarak derin ve acılarla yüklü bir aşkın içine çekiyor seyircileri.

Nasır, eve geldiğinde satın aldığı kemana beğenmiyor ve iade ediyor. Kardeşi Abdi, onu Stradivarius keman satan Houshang'a gönderiyor. Houshang, dünyanın verdiği nimetlerden zevk alan ve bol bol afyon içen biri. Bu gezi, Nasır'ın hayatındaki kırılma ânı oluyor. Kemana çalsa da, içindeki iki kor ateş ona cehennem azabı veriyor. Kırık kemana onu hayatın zevklerinden ve hiçbir zaman âşık olamadığı karısı Faringuisse'den uzaklaştırmış.

Annesi Pervin'in'in zorlamasıyla Faringuisse'yle evlenmiş. Çocukları Lili ve Cyrus bile mutluluk getirmemiş bu beraberliğe. İleriki yıllarda Lili, babası gibi kederli bir insana dönüşüyor ve teselliye kumar masalarında arıyor.

Cyrus da büyüdüğünde Tahran'da üniversitede tutunamayınca Amerika'ya göç ediyor, zayıf bir üniversitede okuyor, evleniyor ve bir dolu obez çocuğu oluyor.

İran, hayatının ilhamı...

Faringuisse, Nasır'ın aşkını ve saygısını umutla beklemiş yıllarca. Karısı, Nasır'la arasına girdiğini düşündüğü kemanı Nasır'ın gözleri önünde paramparça ediyor. Nasır'a ustası ve hocası tarafından emanet edilen bu keman, ustadan öğrencisine geçen ulu bir keman. Nasır, bu kemanı öğrencisi olabilecek bir gence veremeyeceği için suçluluk duyuyor. Çıkış bulamayan Nasır ölmeye karar veriyor.

Filmin adı **Erikli Tavuk** anlamına geliyor; Fas mutfağının kadim yemeği. Bu yemeğin, hazırlanışını ve pişirilişini keşfettiğinizde, 2011 yapımı **Azrail'i Beklerken/ Poulet aux Prunes** filminin tam anlamıyla "erikli tavuk" olduğunu fark ediyorsunuz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Her şey birkaç gün içinde yaşandı

Ali Erden 22.06.2012

 Her şey birkaç gün içinde yaşandı Hikâye, Connecticut eyaletinin Torrington şehrinde geçiyor. Her şey birkaç gün içinde Yankee Pedra adındaki otelde yaşanıyor. Bu otel gerçekten var ve hâlâ müşterilerini ağırlıyor. İrlanda kökenli bir aile, şehirde bu oteli 1891 yılında açmış. Film, tamamen bu tarihî otelde çekilmiş. Bu perili ev filminde gerçeklik var. Çünkü, Madeline O'Malley efsanesi gerçek. Bu otelde Madeline'in hayaleti dolaşüyor söylentisi gerçekten müşteri patlaması yapıyor hâlâ bu otele. Peri veya hayalet dul Madeline O'Malley, 1800'lerin sonunda balayını geçirmeyi hayal ettiği otelde ipe kendini asmış. Bu otele ezelden beri de perili ev deniyormuş.

Otelin hayaleti Madeline...

Filmdeki hikâye irkiltici ve zaman zaman da seyircisine oturduğu koltukta rahat vermiyor. Korku sineması tutkunları, filmin yönetmeni **Ti West**'i ciddiyetle takip edecekler. Filmdeki hikâyede, hafta sonundan sonra kapanacak olan otelin iki çalışanı Claire ve Luke, bilgisayarda otelin efsanesi Madeline'i oluştururken, hayaletin de peşine düşüyorlar.

Otele, bir zamanlar televizyon dizlerinin ünlü oyuncusu Leanne Rease-Jones geliyor. Astım hastası olan Claire, Leanne'in hayranı. Bu oyuncunun otele gelmesi Claire'i çok mutlu etse de Leanne, unutulmuşluğun sızısıyla biraz gergin.

Luke, üniversiteyi yarım bırakmış ve bu otelin resepsiyonunda çalışmaya başlamış. Başlarda belli etmese de güzel Claire ilgisini çekiyor. Claire ve Luke, geceleri otelin koridorlarında Madeline'in hayaletini arıyorlar. Çöpleri döken Claire, otelin bodrumunda sesler duyuyor. Elinde mikrofonla derin sesleri kaydeden Claire, piyanonun kendi başına çaldığını fark ediyor.

Bu Madeline'le ilk temas. Madeline, gerçekten insanlara zarar veriyor mu? Filmde insanı sürekli bir şüphe içinde yaşıyor yönetmen. Yıllar önce bu otelde balayını yaşayan bir yaşlı adam otele geldiğinde her şey hızlanıyor. Balayı odasında küvetin içinde kanlar içinde yatan yaşlı adamı hayalet mi öldürdü? Hayaleti aramaya pisişik konularla ilgilenen Leanne de katılıyor. Claire'in nasıl öldüğünü fark edince hayalet için de fikriniz oluşuyor finalde.

Amerikalı yönetmen **Ti West**'in 2007 yapımı *Tetikçiler/ Trigger Man*, 2009 yapımı *Şeytanın Evi/ The House of the Devil* ve yine 2009 yapımı *Dehşetin Gözleri 2/ Cabin Fever 2: Spring Fever* filmleri ülkemizde de biliniyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Önce söz mü vardı, anlam mı

Ali Erden 29.06.2012

 Önce söz mü vardı, anlam mı Gri gökyüzünde asılı bir çan ve bir çerçeveli ayna sallanırken, kamera minyatür bir yeri çağrıştıran kasabaya yaklaşıyor. Dr. Heinrich Faust, "ruhu" arayan yardımcısı "filozof" Wagner'le beraber bir cesedin iç organlarını çıkartıyor. Seyirci, iğrenç, irkiltici ve sarsıcı bir anla hikâyenin içine girmiş oluyor.

Filmin, zorlu ve labirentli sokaklarında dolaşırken, çan ve ayna nesneleri de zihnin bir köşesine yerleşmeli. Çünkü, filmin derinliğinde dine göndermeler, anlam, varoluş ve yansıma var. **Faust**'u seyrederken, en azından Faust üzerine bir şeyler duymuş olmak, varoluş üzerine düşünmek, "ayna" metaforunun ne demek olduğunu bilmek gerekiyor. Neredeyse iki yakın dost olan Faust ve Mefisto'ya bu "ayna" metaforu üzerinden bakmak daha mı iyi olur? Filmin sonunda bu daha da bir anlam kazanıyor.

Bu filme "tetralojik" yaklaşanlar da var. Tetraloji, Yunan tragedyalarından geliyor. Üç trajedi ve bir dram anlamına geliyor. Büyük Rus yönetmeni **Aleksandr Sokurov**'un filmini seyrederken de bunları fark edeceksiniz belki.

En önemlisi, Dante'nin (1265-1321), *İlahi Komedyası* epik şiirini de düşünüyorsunuz. "Araf"ı, Mefisto'yla Faust'un kasabadaki ilişkilerinde, "Cennet"i, Margarete'nin bulunduğu anlarda, "Cehennem"iye final bölümünde görüyorsunuz. Film, gerçeküstücü ve dışavurumcu estetikler arasında dolaşıyor. Ayna yansımaları, daha çok gerçeküstücü. Kasabanın yansıyışı, orada yaşayan çoğu insanın içindeki enkaza metafor yapıyor gibi.

Araf'ın içinde dolaşırken...

Filmin girişinde, çanla beraber görüntünün ortasında sallanan ayna imgesi gerçekten bu filme anlam ve estetik katıyor. Eski Yunan felsefesinden gelen "ayna gerçekliği" üzerine düşünüyorsunuz. Sokurov, bazı sahnelerde ayna yansımasını yaratıyor perdede. Görüntüler bu anlarda biçimbozumuna uğruyor. Gerçeklik üzerine yanılısama, belki de yabancılaşma yaşıyorsunuz.

Gerçek, neye göre gerçek? Gerçek, Faust'un gözleriyle gördüklerinde mi, yoksa Mefisto'nun sürüklediği yerlerde, belki de "Cehennem"de mi algılanacak? Aynadan yansıyan görüntüler gibi yansıyan anlar, herkesi gerçeklik duygusundan uzaklaştırıyor muydu, yoksa gerçeğe biraz daha mı yaklaşıtıyordu? Mefisto daima yanılısama mı veriyor? O bir şeytan ve insanı dinin "doğru"larından yan yollara mı saptırıyor?

Tefeci Mefisto, Faust'un ruhunu ele geçirebilmek için her şeyi deniyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu seferki Örümcek Adam inanılmaz

Ali Erden 06.07.2012

 Bu seferki Örümcek Adam inanılmaz Sam Raimi üstadın seriyi başlatan 2002 yapımı **Örümcek Adam/ Spider-Man** filminde **Tobey Maguire**'in canlandığı Peter Parker karakteri, içine kapalı ve **Kirsten Dunst**'in oynadığı Mary'ye sırlısıklam âşık olsa da onunla konuşurken eli ayağına dolanıyordu. Raimi usta, fazla sosyal olmayan Peter'ı psikolojik olarak derinlikli yansıtıyordu. Örümcek soktuktan sonra doğaüstü güçlere ulaşan Peter, bastırıldığı duyguları az da olsa dışarı çıkarabiliyordu. **Marc Webb**'in, devasa IMAX perdede üçboyutlu 2012 yapımı İnanılmaz Örümcek Adam/ Amazing Spider-Man filmindeki Peter'ın içine kapanıklığı o kadar öne çıkmamış. Üstelik amcası Ben'i kazara tabancayla öldüren sol bileği dövme katili arama çabasını bir yerden sonra rafa kaldırıyor ve dev kertenkele (lizard) olan babasının geçmişte beraber çalıştığı biliminsanı Dr.Curt Connors'ın peşine düşüyor Peter. Kahkahalar attırmasa da filmin mizah gücü yerinde. Bu yeni serinin, Raimi'nin serisiyle ortak noktaları olduğu gibi farklı yerleri de var. Ama, devasa perdede üçboyutlu bu son film görsel anlamda büyülüyor. Atmosferin içine giriyorsunuz, New York'un üstünde Örümcek Adam'la beraber gökdelenler arasında uçuyorsunuz. Hatta bazı anlarda o yükseklikler başınızı döndürüyor, aşağıya düşecekmışsiniz gibi oluyor. Yükseklik korkusu olanların haberi olsun.

Çekip giden anne-baba...

Yağmurlu gecede küçük Peter'ın anne-babası telaşla evi terk ediyorlar ve oğullarını Ben'le May'e bırakıyorlar. Yıllar çabuk geçiyor. New York'ta lisede okuyan Peter, babası Richard'ın akıbetini bilmiyor. Peter okuduğu lisede sınıf arkadaşı Gwen'e âşık. İtiraf edemiyor. Gwen'in babası George Stacy bir polis şefi. Lisede sürekli fotoğraf çeken Peter, evde babasının valizinin gizli bölmesinde formüller buluyor. Bu onu OsCorp'a, Dr. Connors'a götürüyor. Gwen de bu bilim kulesinde staj yapıyor. Sağ kolu dirsekten olmayan Dr. Connors'ın en büyük düşü, deneyler sonucu kolunun yeniden bitmesi. Tıpkı bir ağaç dalı gibi. Bilimsel kulenin yöneticisi Rajit Ratha, hayvanlar üzerine deneylerin insanlara da hemen uygulanması için Dr. Connors'ı zorluyor. Dış görünümüyle iyi ve şefkâtlı bir insan olan Dr. Connors, ilacı koluna enjekte ediyor ve birden dönüşüm geçirip dev bir kertenkele oluyor. Bundan sonra da New York'ta terör estiriyor dev kertenkele.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Uyuşmuş, umutsuz ve vahşiydiler

Ali Erden 13.07.2012

 Uyuşmuş, umutsuz ve vahşiydiler Film, kendine "O" denmesini isteyen Ophelia'nın bakışıyla izleniyor. "Gerçeklik böyle mi" diye düşünüyorsunuz final bölümüne gelince. O, böyle bir hikâyeye kanlı bir sonu hayal

etmiş. Gerçek sonsa basit. Baştan sona perdenin kırmızıya boyandığı Oliver Stone filmi Vahşiler/ Savages, uyuşturucu trafiğini tam içinden gösteren umutsuzluk dolu bir yapıt. Stone, ne Amerika'nın ne de başka bir ülkenin uyuşturucuyla savaşta başarılı olabileceğini söylüyor. Polisler de kirli çünkü.

O'nun iki erkeği

Kurgusu ve kamera kullanımlarıyla estetiğin üst noktasına çıkan Vahşiler, ağırlıklı olarak Kaliforniya'da Pasifik kıyısındaki Laguna Beach'te geçiyor. Hikâyenin tam ortasında üç insan var. Genç ve güzel O, uyuşturucu piyasasına kaliteli mallar sunan Chon ve Ben'in ortak sevgilisi. Chon, sert geçen hayatından ve savaşlardan dolayı travmatik biri. Berkeley Üniversitesi'ni bitiren okumuş çocuk Ben, daha yumuşak ve O'ya huzur veriyor. Chon'la Ben, toprak ve su gibi farklı, ama O için hayatı yaratıyorlar. Chon biraz büyük olsa da Ben'le liseden beri arkadaşlar. İki kafadar, dünyada en iyi kenevirin nerede olduğunu araştırırken, oranın Afganistan olduğunu keşfediyorlar. Amerika orayı istila ettiği için Afganistan'a paralı asker olarak gitmişler ve kaliteli kenevir tohumlarını Amerika'ya getirmişler. Kaçınılmaz olarak kaliteli ve ucuz esrar, kokain ve eroini üretince piyasada söz sahibi olmuşlar. Amerika ve Latin Amerika'da bir dolu botanik bahçeleri de var Chon'la Ben'in.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kalmak mı zor, gitmek mi bilemezsin

Ali Erden 20.07.2012

 Kalmak mı zor, gitmek mi bilemezsin Baltık kıyıları... Yıl 1980... Disiplin suçu işlediği gerekçesiyle Dr. Barbara taşrada bir hastaneye sürülmüş. Berlin'e benzemeyen bu taşra kasabasında her şey geri kalmış. Sistem, göz önünde bulunmayan yerlerle pek ilgilenmiyor ve her şeyi oradaki insanların çabalarına bırakmış. Ama bir şeyi asla aksatmıyor. O da, Doğu Almanya Güvenlik Bakanlığı'na bağlı Stasi'nin kontrolleri. Ülkeyi baştan aşağıya gözlem altında tutan Stasi, yurttaşları da birbirinin muhbiri yapmış. Polis devleti ve toplumu her taraftan kuşatmış. Barbara da, enkaza dönmüş apartmandaki dairesinde Stasi'den Klaus'un devamlı gözetimi altında. Stasi, beklenmedik bir anda Barbara'nın dairesini basarak yasak olanları arıyor hep. Taşrada yalnız olan Barbara, hastanede iyi bir şeyler yapmak isteyen çocuk cerrahı başhekim. Andre Reiser'le beraber tedavilere katılıyor. Barbara'nın sevgilisi Jörg, onu yurtdışına kaçırmak için planlarını uyguluyor. Kaldığı apartmanın bodrumunda bulduğu bisikletle yolculuklar yapıyor. Trenle sevgilisi Jörg'e gidiyor. Hastanede Andre'yle hastalara bakıyor. Andre de Stasi'nin muhbirlerinden. Bunu Barbara'ya beklemeden söylüyor. İçinde Barbara'ya karşı sevgi oluşan Andre, onun daha rahat olması için fedakârca davranıyor.

İslahevinden genç kız Stella polis gözetiminde hastaneye getirilince kader de kendi hikâyesini filme katıyor tabii. Stella, Barbara'nın bu küçük ve yıpranmış kasabada hayatının anlamı oluyor bir zaman sonra.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sübyancı şiddete sarsıcı bir bakış

Ali Erden 27.07.2012

 Sübyancı şiddete sarsıcı bir bakış Fransız sinemasından gerçek kadar sarsıcı ve utandıran bir film geldi. 2011 yapımı **Polis/ Polisse, aile içinde çocuklara yönelik cinsel şiddete** cesurca kamera çeviriyor. Film, Paris'in birinci bölgesindeki Çocuk Koruma Birimi'nde açılıyor. Beş yaşlarındaki bir kız çocuğu, kadın polise babasının geceleri kendisini okşadığını söylüyor. Bundan sonra filmde sarsıcı anlar, sorgulamalar ve baskınlar peş peşe gelirken, polislerin de aile sorunları da perdeden yansıyor. Birimin başında Beauchard var. Ballou da operasyonları yönetiyor. Nadine, kocası kendisini aldattığı için kocasından ayrılıyor. Çocukları da var. Kocasını hâlâ seven Nadine, kocasıyla sorunlar yaşayan ve erkeklerin hepsini pislik olarak gören Iris'in etkisinde kalıyor çoğunlukla. Sevişmelerini hamile kalma ihtimali olan günlere ayarlayan Iris, kocasını bunalıma sokmuş bir kadın polis. Öte tarafta evli, ama karsıyla ayrı yaşayan Fred de var. Zaman zaman küçük kızını görmek için karısının evine gidiyor. Birime, gözlüklü Melissa da katılıyor. Birimin polislerinin görevdeyken fotoğraflarını çekmek için. Melissa da iki çocuğunun babası İtalyan Francesco'yla ayrı evlerde yaşıyor. Bir an sonra Fred'le Melissa arasında aşk kıvılcımı çakıyor ve bu sert filmde az da olsa romantizm kendini fark ettiriyor. Bir de genç polis Mathieu var. Kendine yakın hissettiği polis Chrys'e içten içe tutkun. Chrys, Narkotik'ten Alex'le evli ve üç aylık da hamile. Chrys, Mathieu'nün bu saf aşkına karşı koyabilir mi? Yönetmen Alex'i derinlikli yansıtmamış. Bazı şeyleri hiçbir zaman bilemeyeceğiz. Bu filmde, **pedofiliye**, yani **sübyancılığa** maruz kalan çocukları konuşturmak da gerçekten sarsıcı. Filmi izlerken çocuklar travmatik bir şeyler yaşamış mıdır diye endişe de duyuyorsunuz. Çünkü kelimeler gerçekçi. Çocuklarda soyutlama yeteneği gelişmediği için o kelimeler ruhlarında derin izler bırakabilir mi? Bu yüzden gerilebilirsiniz.

Rumenler hep dilenci mi?..

Birimde, Rumen bir kız çocuğu sorgulanırken bir çetenin de farkına varılıyor. Rumen Çingeneler, çocukları iliklerine kadar sömürerek onları Paris'te dilendiriyorlar. Paris'in dışında, bizlere hiç yabancı gelmeyen gecekondularında ikamet eden Çingenelerin çoğunluğu aileleriyle beraber çetenin kontrolündeler. Sabahın köründe birimin polisleri gecekonduya baskın düzenleyip şimdilik sorunu çözseler de hayat devam ediyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Androidler dünyasına hoşgeldiniz

Ali Erden 03.08.2012

 Androidler dünyasına hoşgeldiniz Yıl 2041... Alex, 10 yıl önce terk ettiği baba ocağına geri dönüyor. Babası ve annesi vefat etmiş. Geride bıraktıkları arasında, erkek kardeşi David ve kendisine tutkun Lana var. Şehre dönmesinin nedeni, yeni robot üzerinde çalışan merkezi yöneten Julia'nın daveti. Alex, kedi robotuyla geldiği kasabada birkaç sürprizle karşılaşılıyor. Lana'yla David evlenmiş ve Eva adında 10 yaşında bir kızları bile olmuş. Alex, babasının evine yerleştikten sonra bir android, yani insansı robot olan Max evi temizliyor ve yemeklerini pişiriyor. Yeni bir android üzerinde çalışan Alex, robota kişiliğini verebilmek için çocukları gözlerken, ilkokulun çıkışında Eva'yı keşfediyor. Daha sonra bu kızın Lana'yla David'in çocukları olduğunu öğreniyor. Kızla iletişimini geliştiren Alex, androidine Eva'nın karakter özelliklerini yüklüyor. Robot giderek agresifleşiyor ve Alex'in komutlarını dinlemiyor.

Hikâyenin derinliğinde Lana'nın Alex'e tutkusu yeniden ortaya çıkıyor. David gecikmeden bu durumu anlıyor ve kardeşi Alex'e öfke duyuyor. Bir ara Habil ile Kabil nefreti izliyormuşsunuz gibi oluyor. Ama hikâye bambaşka bir tarafa gidiyor. Filmin girişiyle final bölümü birleşip şaşırtıcı ve beklenmedik trajediler perdeyi kuşatıyor. Final bölümüne sürprizli demiyoruz. Gerçekten şaşırtıcı.

Bilimkurgu fütüristik olmalı...

Stanley Kubrick'in **Arthur C. Clark**'tan uyarladığı 1968 yapımı *2001: Bir Uzay Macerası/ 2001: A Space Odyssey* bilimkurgu filminin giriş bölümünde, atalarımızın evrimleşmesi gösterilirken, atalarımızdan biri elindeki sabanı havaya fırlatıyor ve o saban uzay gemisine dönüşüyordu. Uzayı fetheden insanlık, yarattığı bilgisayarın baskısı altına mı girecekti? Yapay zekâlı süper bilgisayar HAL, insan duygularını, iletişimlerini ve tepkilerini vermek için tasarlanmıştı. Ama sonunda olanlar oluyordu. Kubrick'in filminde astronotlar EVA görevindeler. İspanyol yönetmen **Kike Maillo**'nun, Kubrick'in bu bilimkurgusundan ilham aldığı fark ediliyor. Bir tarafta bilgisayar, öte tarafta androidler. İkisi de insan duyguları taşıyor.

Maillo'nun bilimkurgu filminin final bölümü şaşırtıcı olduğu için ileriye gitmiyoruz. Maillo'nun filminden çıkarılabilecek en önemli şey, insanların yalnızlığını tamamlayacak androidlerin hayata katılması. Sadece insan değil, hayvan robotlar da üretiliyor. Androidler, zor işleri köleler gibi yapıp insanları rahatlatabilecek. Temizlik, hatta yemek bile yapacaklar. Yemek yemiyorlar, kirlenmiyorlar ve bir arkadaş gibi de hemen yanı başınızda olacaklar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zenginler yine tatminsiz

Ali Erden 10.08.2012

 Zenginler yine tatminsiz New York'ta değişik bir gün. ABD Başkanı şehri ziyaret ederken, öte tarafta ünlü bir rap şarkıcısının kalabalık cenazesi de var. Şehirde trafik kilitlenmiş. 28 yaşındaki multi milyarder "yuppie" Eric Packer, şehrin öbür ucundaki berberi Anthony'ye gidip tıraş olmayı istiyor. Koruması Torval itiraz etse de Manhattan'da uzun bir yolculuk başlıyor limuzinle. Bu bir yol filmi. Kaplumbağadan bile yavaş ilerleyen bu trafikte birçok şey çıkıyor limuzinin karşısına. Eric, birkaç hafta önce yazar olmayı hayal eden Elise Shifrin'le evlenmiş. İlişkileri tuhaf ve birbirlerine uzaklar. Eric, Elise'yi gördükçe yemek yemek istiyor hep. Elise, limuzine binip bir süre Eric'le yolculuk yapıyor, sonra da Eric onu bir kafeye davet ediyor. Kitapçıdaki karşılaşmalarında bile Eric yemek yeme isteği duyuyor. Kötü, yeni "yuppie" Michael'dan kötü haberi alıyor ve beklenmedik biçimde Çin parası yuan değer kazanınca yüz milyonlarca dolar kaybediyor Eric. Yolculuğa Eric'in sanat danışmanı Didi de katılıyor. Önce limuzinde sevişiyorlar, sonra da tablolar ve şapel üzerine sohbet ediyorlar. Eric ondan şapeli satın almasını istiyor. Parasının başındaki Jane'le ilişki yaşayan Eric, başdanışmanı Vija da umutsuz. Ama, ekonomik kayıplara rağmen Eric yolundan dönmüyor ve tek isteği berberine gitmek. Yolda siyahî İbrahim de limuzine biniyor ve Müslüman olmuş siyahî rap şarkıcısı Fez Brutha'nın öldüğünü söylüyor. Cenaze töreni de Fez için. Eric, gökdelendeki kendine ait iki asansörden birinde Fez'in rap şarkılarını dinliyormuş hep. Eric, Fez'in ölümünü öğrenince fonda da Fez'in "Macca" adlı sufi rap şarkısı da duyuluyor. Yolculukta, "Wall Street'i İşgal Et" eylemcileri de Eric'in limuzinini boyuyorlar. Yolda bir eylemci daha var. O da

André Petrescu. Bütün eylemlerini pastayla yapmış hep. Torval, Eric'e bir suikast haberini de veriyor, ama Eric berbere gitme yolundan dönmüyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kader herkese tek tek dokunup geçer

Ali Erden 17.08.2012

 Kader herkese tek tek dokunup geçer Brezilyalı yönetmen **Fernando Meirelles**'in 2011 yapımı **360** filmi, Avusturyalı roman ve oyun yazarı **Arthur Schnitzler**'in, zamanında tartışmalar yaratan **Reigen** oyunundan ilham alınarak çekilmiş. Schnitzler 1897'de yazdığı oyunda, o dönemde daha cinselliği açıkça ortaya koymuş. Schnitzler'in bu oyunundan ilham alan birçok film de var sinema tarihinde. En öne çıkanlarıysa, Alman yönetmen **Max Ophüls**'ün Fransa'da çektiği 1950 yapımı siyah-beyaz *Halka/ La Ronde*, **Roger Vadim**'in 1964'te renkli ve sinemaskop çektiği *Aşk Zinciri/ La Ronde* ve **Alan Rudolph**'un 1984 yapımı *Beni Seç/ Choose Me* filmleri.

Meirelles'in 360 filmiyle, Schnitzler'in oyunu arasında farklar da var. Filmde en göze çarpan şey aldatma duygusu. Kader de öne çıkan olgulardan. Kader, kimilerinin yollarını kesiştiriyor, kimilerini de o kesişen yolların yakınından geçiriyor. Bu filmi çekmek ve oynamak gerçekten zor. Daha zor olanıysa senaryosunu yazabilmek.

İç içe giren hikâyeler...

Her şey Viyana'dan geçiyor. Slovak kız kardeşler Mirka ve Anna, Avusturyalı bir muhabbet tellalı Rocco'ya uğruyorlar. Mirka, fotoğraflarını çektiriyor; böylece Viyana'ya gelen işadamlarıyla birlikte olup iyi para kazanmayı hayal ediyor. Blanka adını alan Mirka ve Anna, Bratislava'ya gitmek için otobüs terminaline giderken, gri ve ıslak Viyana'nın üzerine Tom Waits'in *Helium Reprise* şarkısı duyuluyor.

Mirka'nın ilk işi bir İngiliz işadamlıyla otelde buluşmak. Karısını ve küçük kızını çok seven Michael Daly, Mirka'nın kendisi için geldiğini anlasa da tereddüt ediyor. Belki de karısını ilk defa aldatmayı düşünmüştü Viyana macerasında.

Paris'te Cezayirli Müslüman dişçi, yanında çalışan evli hemşireye âşık olmuş. Yolculuğa çıkan kadını havaalanına kadar takip ediyor taksikle.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kıskançlığın kavuran cehennemi

Ali Erden 07.09.2012

 Kıskançlığın kavuran cehennemi Dışarıdan bakınca mutlu ve düzenli bir burjuva ailesi. Cezmi bir hastanede doktor. Genç eşi Sevda, mutsuzluğun farkında. Kocasının ilgisini çekebilmek için güzellik bakımları yaparken

tüketimle kendini avutuyor bu mutsuzluk anlarında. Doktor Cezmi, tam altı çizilemese de takıntılı bir düzen hastası. Yedi yıldır evli olduğu Sevdâ öyle sanıyor ve her şeyin düzenli olması için çabalıyor. Evliliklerinde macera yüklü aşk fırtınası gitmiş, sevişmeler bir göreve dönüşmüş sanki. Heyecansız, tek düze ve macerasız her şey. Aslında Cezmi için bu böyle. Cezmi, huzuru dışarıda arıyor. Tam bu anlarda hastanenin muhasebe bölümünde çalışan Zuhal kendini Cezmi'ye fark ettiriyor. İpinden boşalmış bir fırtınalı ilişki başlıyor. Bu noktadan sonra bir Fransız filmi tadı vermeye başlayan film, "aşk üçgeni"ne dönüşüyor birden. Cezmi'yle Sevdâ'nın Selin adında kızları var. Zuhal'in de bir hasta oğlu... Zuhal, birkaç yıl önce kocasından ayrılmış. Belki de zengin doktor onun soğuk yatağını ısıtacak. Ama kadınlar hemen fark ediyor. Özellikle başka kadını... Sevdâ bir dedektif gibi yasak aşkın peşine düşüyor ve trajediler geliyor. Bu andan itibaren gerilim ve suç filmine dönüşen 2011 yapımı **Geriye Kalan**, gerçekten bir an Claude Chabrol filmlerinin içindeymiş hissini yaşıyor seyircisine. Chabrol ustanın kıskançlığın cehennemine girdiği 1994 yapımı *Cehennem/ L'Enfer* filmi de keşfedilmeli.

Beklenmedik sona doğru...

Filmin ikinci yarısında, iyi ayarlanmış gerilim yer yer nefes kesici. Sevdâ'nın Zuhal'in evini gözetlediği sahneler insana Hitchcock tadı da veriyor. Yönetmen, Sevdâ'nın Zuhal'in evine gizlice girdiği sahnede seyircilere bildiği mekânlarda yine de keşfedici ve gerilim yüklü anlar yaratabiliyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sadakatsizliğin erkek hâli çok eğlenceli

Ali Erden 14.09.2012

Bu hafta vizyona giren **Sadakatsizler/ Les Infideles** tam anlamıyla erkekler üzerine bir antoloji. **Emmanuelle Bercot, Fred Cavayé, Alexandre Courtès, Michel Hazanavicius, Eric Larttgau, Gilles Lellouche** ve **Jean Dujardin** epizodik bu filmde erkek çapkınlığı ve sadakatsizliğine ilişkin belgesel gibi bir film ortaya koymuşlar. İlk bölüm, polisiye-gerilimleriyle bilinen Fred Cavayé'nin. Fred ve Greg'in aldatmaları yansıyor önce ekrana. Greg Stéphanie'yle, Fred Ariane'la evli. Stéphanie, kocasının aldatmalarının kokusunu alan kadınlardan. Bunun yersiz olmadığı çok geçmeden perdeye yansıyor. Greg ve Fred, diskoda tanıştıkları iki fahişeyle aynı otel odasında karılarını bir güzel aldatıyorlar, eğlenerek. Aldatmak onlar için su içmek kadar doğal. **"Bernard"** bölümünde Bernard, küçük bir iktidarsızlık sorunu yaşıyor. Hastanede doktorun gözetiminde bir fahişeyle beraber oluyor. Hastaneye karısı gelince işler karışıyor. **"İyi Vicdan"**, bu skeç filmin en iyi bölümü. Michel Hazanavicius'un yönettiği bu bölümde acemi çapkın Laurent'in maceraları yansıyor perdeye. Hazanavicius, dönüşüm sancıları yaşayan 1920'lerin sessiz sinemasına selam gönderdiği ve Akademi'den beş Oscar kazanan 2011 yapımı *Artist/ The Artist* filminin yönetmeni. Hazanavicius, bu filmiyle En İyi Yönetmen dalında Oscar da almıştı. Evet Laurent... Tarım semineri için iş arkadaşlarıyla Paris dışındaki bir otelde boş vakitlerini değerlendirmek için kadın avına çıkan Laurent, resepsiyondaki İspanyol kız Julia'ya asılsa da zamanı ayarlayamıyor. Başlarda burun kıvrırsa da orta yaşlı Christine'le ilgilenmeye başlıyor, ama o bile kolay değil. Tekerlekli sandalyedeki adam Nicolas, karizmasıyla kadınları başına topluyor. Anlattığı fıkralar komik olmasa bile kadınlar onun anlattıklarına gülüyorlar. Laurent, kadınları etkilemenin yolunun komik şeyler anlatmak olduğunu anlasa da yine başarılı olamıyor. Aslolanın komik fıkralar değil, karizma olduğunu anlayamıyor zavallı Laurent. Otobüsle ev yoluna düştüklerinde fonda Fransız şarkıcı **Charles Trenet**'nin *"Fidele"*

şarkısı duyuluyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Arka sokaklarda neler oluyor

Ali Erden 21.09.2012

 Arka sokaklarda neler oluyor İki devriye polisi Brian Taylor ve Mike Zavala, Los Angeles'ın güneyinde suç çeteleriyle uğraşırken, farkında olmadan arı kovanına çomak sokuyorlar. Filmi seyrederken, derinlikteki ışıkların kenarlarındaki gerçek ve sarsıcı dünyaya dokunuyorsunuz. Bu şehirde Hollywood ve zenginlik de var, fakirlik de... Her şeyi kamerayla kaydetmekten hoşlanan Brian, İrlandalı göçmen Janet'la evlenmeyi istiyor. Devriye arkadaşı Mike, kendisi gibi Meksikalı göçmen Gabby'yle evli. Gabby hamile. Diğer tarafta siyahî ve Hispanik çeteler var. Hepsi suç batağı içinde. Bir de Meksikalı kadınların çetesi "Kaldırım Serçeleri" var. Hepsi şiddet yüklü ve acımasız. Filmin derinliğine girdikten sonra bu çetelerin sadece uyuşturucu işi yapmadıklarını, insan kaçakçılığı da yaptığını da fark ediyorsunuz. Uyuşturucu ve insan kaçakçılığını organize eden Meksikalı baronlar bu iki devriye polisine haddini bildirmek istiyor. Filmin sonu elbette kanlı ve trajik. **Dennis Hopper**'ın 1988 yapımı Renkler/ Colors filmi de iki devriye polisinin bakışıyla Los Angeles'ın kenarlarındaki suç çetelerine bakıyordu, belirtelim.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ustadan Roma'ya sevgiler

Ali Erden 28.09.2012

 Ustadan Roma'ya sevgiler **Woody Allen** Avrupa'yı çok sevdi. Usta, İngiltere'de 2005'te *Maç Sayısı/ Match Pint* ve 2007'de *Cassandra'nın Rüyası/ Cassandra's Dream* filmleri Londra'nın sokaklarında gerilim yarattı. Hatta bir komedi olmasına rağmen Londra'daki seri cinayetleri anlatan 2006'daki *Scoop* da vardı. 2008'de *Barselona Barselona/ Vicky Cristina Barcelona* ve 2011'de *Paris'te Geceyarısı/ Midnight in Paris* filmlerinde bu şehirlerde muhteşem anlar yaşattı. Yine Londra'da geçen 2010 yapımı *Uzun Boylu Esmer Adam/ You Will Meet a Tall Dark Stranger* film hâlâ vizyona çıkmayı bekliyor. Allen'in 2012 yapımı ***Roma'ya Sevgilerle/ To Rome with Love***, bölümleri iç içe geçmiş ve seyretmesi eğlenceli bir yapıt. Filmi seyrederken, daha sıcak bölümler ve karakterler olacak herkes için.

Yolları kesişmeyen hikâyeler...

Film, trafik polisinin İtalyancayla karışık İngilizce konuşmasıyla seyirciler bu muhteşem şehrin içinde dolaşmaya başlıyor. Amerikalı genç ve güzel turist Hayley, haritasıyla "Aşk Çeşmesi"ni ararken aşk yanında bitiveriyor Michelangelo'yla. Hayley, klasik müzik işinden emekliye ayrılmış uçma korkusu olan Jerry'yle psikolog Phyllis'in

kızları. İtalyan damat adayını görmek için yollara düşmüşler. Başka bir hikâyede genç bir çift, Antonio ve Milly yeni hayatları için Roma'ya gelmişler. Antonio, aristokrat akrabalarının yardımıyla geleceği olan bir işe girmeyi hayal ederken araya Allen giriyor ve basit şeyler birden kaosa dönüşüyor. Genç Milly, kocasının akrabalarına güzel görünmek için otelin dışında kuaför ararken yolunu kaybediyor ve bir maceranın içine düşüyor. Otel odasında kalan Antonio, odayı karıştıran fahişe Anna'yla tanışıyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Macera dolu bir İstanbul'da

Ali Erden 05.10.2012

 Macera dolu bir İstanbul'da Bu bir acının ve dizginlenemez öfkenin filmi. 2008 yapımı *Saat/ Taken-96* filmini Pierre Morel yönetmişti. İlk filmde CIA'in saha ajanı Bryan Mills, kızı Kim'i kaçıran Arnavut insan kaçakçılarına karşı Paris'te kanlı bir mücadele verince, **Olivier Megaton**'un yönettiği 2012 yapımı **Takip: İstanbul/ Taken-2** devam filminde Arnavut gangsterlerle bu defa İstanbul'da hesaplaşıyor. Başında Murat'ın olduğu Arnavut çete, kadın ticareti yapıyor. Murat, oğullarını öldüren Bryan'a aynı acıyı yaşatmak istiyor. İçinde dindirilemez bir öfkenin intikamı var. Film, Arnavutluk'ta Müslüman mezarlığındaki cenaze töreniyle açılıyor. Şeyh dedikleri Murat, adamlarına Bryan'a kendisinin yaşadığı acıları yaşatması emrini veriyor. Çetenin, Bryan'ın İstanbul'a gideceğinden haberi var. Bryan, Los Angeles'ta İstanbul seyahati öncesi ayrıldığı eşi Lenore ve kızı Kim'le küçük sorunlarıyla uğraşırken bir yandan da İstanbul "tatilini" düşünüyor. Travmadan çıkmaya çalışan Kim, âşık bile olmuş kendi yaşlarındaki bir gence. Bryan, adres ve yön bulmada uzman bir CIA ajanı. Filmin derinliğinde bunun içinde yaşıyorsunuz. Asıl hikâye İstanbul'da başlıyor. Murat'ın başını çektiği Arnavut çete, İstanbul'da Tarlabası'na konuşlanıyor. Filmdeki kaçıp kovalamacalar Eminönü, Kapalıçarşı gibi mekânlarda. Bir de İstanbul'un güzelliğini yansıtan tarihî damlarda...

İstanbul bir Teksas...

Hemen şunu belirtelim: Bu filmi seyrederken yaşadığımız şehir bu İstanbul mu, dedik. Kaçıp kovalamacalardan yansıyan, İstanbul sokaklarının kara çarşafli kadınlarla dolu oluşu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zaman döngüsüne yakalanan tetikçiler

Ali Erden 12.10.2012

 Zaman döngüsüne yakalanan tetikçiler Yıl 2044, Kansas... Mafya her şeye hâkim. Tetikçiler, mafyanın gelecekte gelen insanlarını öldürüyorlar. Şehri, gelecekte gelmiş Abe yönetiyor. Mafya, tetikçilerine gümüş külçeler veriyor. Bu gümüşler, tetikçiler için çok önemli, çünkü ihtiyarlıklarında teminatları oluyor. Film genç Joe Simmons'ın anlatımıyla takip ediyorsunuz. Joe, Fransızca öğrenmeye çaballıyor. Emekliliğinde bu güzel ülkede yaşamayı hayal etse de, Abe ona Çincenin işine daha çok yarayacağını fısıldıyor. Tetikçiler, öldürmeden

önce yere naylon seriyorlar ve zaman sıçramasıyla insanlar karşılarında belirlenince menzili kısa tabancalarıyla insanları öldürüyorlar. 2044 yılında "telekinetik" kadınları etkilemenin en gözde yolu. Ama işler bir yerde "döngü"ye takılıyor. "Döngü" olayı, tetikçinin gelecekteki hâliyle karşılaşması anlamına geliyor. Mafya, tetikçi Seth'ten bir adamı öldürmesini istiyor. Yüzü kapalı adam, Seth'in çocukluğunda söylediği bir şarkıyı mırıldanıyor. "Döngü"nün içine düşen Seth, en iyi arkadaşı genç Joe'nun evine sığınsa da karanlık gelecekte trajediden kaçmak o kadar kolay değil. Mafya, Joe'yu da kendi "döngü"sü içine düşürüyor hemen. Joe'nun son görevi, gelecekte gelen yaşlı Joe'yu öldürmek. Genç Joe, öldürmek istediği yaşlı Joe'nun kendisinin "döngü"sü olduğunu anladığında film başka yerlere savruluyor. Yaşlı Joe, gelecekte öldürülmüş Çinli karısını kurtarma mücadelesi verirken, gelecekte acımasız Yağmurcu'yu çocukken ortadan kaldırmak istiyor. Yağmurcu, "telekinetik" güçleri olan bir insan. Evsizler için şimdiki zaman tehlikeli ve ölümcül. Yaşlı Joe, aynı gün ve saate aynı hastanede doğmuş üç erkek çocuğunun evlerinin haritasını ele geçirerek peşlerine düşüyor. Genç Joe Sara'nın çiftliğine geldiğinde boşluklar dolmaya başlıyor. Geniş final bölümü gerçekten çarpıcı ve gerilim yüklü. Sürprizleri sinemaskop perdede yaşamalı.

Özgün bir bilimkurgu

Orijinal anlamı "**Döngücüler**" olan 2012 yapımı bu karanlık aksiyon-bilimkurgu **Tetikçiler/ Looper**, özgün hikâyesiyle bu türü sevenleri etkiliyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çanakkale'nin ruhunu acıtan film

Ali Erden 19.10.2012

Çanakkale'nin ruhunu acıtan film Yeşilçam, polisiye ve savaş filmlerinde daima gerilerde kaldı. Kadın yönetmenlerimizden **Yeşim Sezgî**'in ikinci filmi **Çanakkale 1915** de kaideyi bozmuyor. Çanakkale zaferini işleyen bu destansı yapım, teknik gelişmişliğine rağmen ilkel anlatımıyla kötü bir film olmanın ötesine geçemiyor. İyi işlenmemiş bir senaryonun üzerine çok çok kötü diyaloglar, bu filme dair olumlu bir bakış oluşturmayı maalesef engelliyor.

2012 yapımı **Çanakkale 1915** filminin bütçesi bir film şirketini batıracak kadar yüksek. Elbette **Stanley Kubrick** ustanın I. Dünya Savaşı üzerine 1957 yapımı siyah-beyaz **Zafer Yolları/ Paths of Glory** gibi etkileyici bir film beklemiyoruz. Bu yönetmene de haksızlık olur. Ama, ustanın filmi üzerine fikirleri varmış yönetmenin. **Zafer Yolları** filmindeki siper sahnelerini çağrıştıran anlar var Sezgin'in filminde. Kubrick, bu sahnelerde "steadicam" öncülünü denemişti adeta. Yönetmen, en azından Kubrick'ten insana dair ilham alabilirdi.

Sezgin'in filminde birkaç an dışında herkes insan değil de birer robot gibi. İki kelimeden biri "vatan". Yönetmen ve senaryo öyle yetersiz ve aciz ki, işin içinden çıkamayınca hamasi kelimeler kuşatıyor filmi. Bu da yetmiyor, hemen ilahi şarkılar ve hatta mehter marşları çalmaya başlıyor. Hiç olmazsa **Çanakkale Türküsü** unutulmamış. Siperde askerlerin milliyetçiliğe yaslanmayan konuşmaları daha insana yakın duruyor. Veli'nin yaralanan komutanını sahra hastanesine sırtında taşıması, Ali'nin yaralı Anzak askerini siperin karşısındaki düşman askerlerine teslim etmesi gibi etkileyici anlar da var bu kötü filmde. Bir de Seyit Onbaşı'nın art arda taşıdığı ağır bombalar var. Yönetmen bu ânı öyle uzatmış ki, verilmek istenen etki buharlaşıp gidiyor. Çanakkale Savaşı

üzerine en iyi film hâlâ **Peter Weir**'in 1981 yapımı *Gelibolu/ Gallipoli* adlı yapıtı.

Çanakkale asla geçilmez

Film, 1913'teki Balkan göçüyle açılıyor. Bir zaman sonra da işgal kuvvetleri Çanakkale'ye gemileriyle dayanıyor. Osmanlı bu işgal girişimine anlam veremiyor. Yıl 1915. Dünya Savaşı bir yıldır dünyayı yakıyor. Osmanlı Ordusu'nun başında Liman von Sanders Paşa var. Kanlı çarpışmalar sürerken, Mustafa Kemal, yeni bir strateji geliştiriyor ve düşmanı gemileriyle beraber Çanakkale Boğazı'na batırıyor.

Çanakkale Boğazı'ndaki çarpışmalarda görsellik hayli çarpıcı. Bu anlarda teknoloji kuşatıyor perdeyi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üçboyutlu Galyalılar Britanya'da

Ali Erden 26.10.2012

 Üçboyutlu Galyalılar Britanya'da Britanya, Sezar'ın komutasıyla istilaya uğruyor... MÖ 50. İngiliz centilmeni Antikloraks, Kraliçe Kordelya'yı ikna ederek Galyalılardan yarım için yollara düşüyor. Asteriks ve yabandomuzunu midesine indirmeyi seven Oburiks, Kuduriks'i adam etme çalışması üzerindeler. Antikloraks'ın ricasını kırmayan Galyalılar, Antikloraks'ın yanına Asteriks, Oburiks, Kuduriks ve bir fıçı güç şerbeti vererek Britanya yollarına düşülüyor. Yolda Hintli bir göçmen Seferis'le karşılaşılıyor kahramanlarımız. Seferis, tarihin ilk göçmenlerinden. Britanya'da köşeyi dönmeyi hayal ediyor. Britanya'ya girmek kolay değil. Giriş belgesi gerekiyor. Seferis, yanında getirdiği bir fidan çay, Britanya'nın da kaderini değiştiriyor ve ünlü beş çaylarını başlatıyor. Antikloraks, güzel Ofelya'ya âşık. Ofelya da bu aşırı centilmen Antikloraks'tan bıkmış. Çünkü onun ruhunda macera var. Müzikten ve şiirden hoşlanıyor. Oburiks, görgü uzmanı Bayan Mekintoş'u görür görmez göğsünün kalbi olan yerinde hızlı bir şeyler atmaya başlıyor. Asteriks, güzel laflarla kadınları büyüleyeceğini sanıyor, hâlâ... İşte bu durumlar olurken Sezar, mancınıklarıyla kayaları şehre yağıdırıyor. Hikâyeye olmazsa olmaz Normanlar da katılıyor. Onların da derdi korkunun nasıl olduğunu öğrenmek. Bayan Mekintoş'un, İngiliz kibarlığını Norman Aklıtuhaf'a öğrettiği sahneler çok eğlenceli. Bayan Mekintoş, öğrettiklerini iyice görebilmesi için Aklıtuhaf'ın gözbebeklerini sürekli açık tutturuyor. Bu an, **Stanley Kubrick**'in **Anthony Burgess**'tan uyarladığı 1971 yapımı *Otomatik Portakal/ A Clockwork Orange* filminde Alex'in başına gelenlerden ödünç alınmış.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sandıklarda saklı geçmiş

Ali Erden 02.11.2012

 Sandıklarda saklı geçmiş Basê, Elbistan'da kendi gibi yaşlı ve yalnız evde tek başına yaşıyor. Çalan her telefon zilinın hiç haber alamadığı büyük oğlu Hasan'dan geldiğini sanıyor. Basê'nin bir oğlu daha var ve o da Diyarbakır'da. Küçük oğul Mehmet evli ve karısı Gülizar da hamile. Bebek doğacağı için daha büyük bir eve taşınma işleri de var. Eşyalar toplanırken bir kaset buluyor Mehmet. Bu kaseti babalarına göndermek için çocukluğunda doldurmuşlar. Babası Mustafa, 1970'lerdeki katliamda hayatta kalabilmiş. Ailesini geçindirebilmek için de Elbistan'dan Arabistan'a gitmiş ve orada ölmüş. Baba, ailesine mektup yazar gibi ses kayıtlarını yollamış hep. Baba da kendi ailesinin sesini dinlemiş hep. Aile, hasretini böyle gidermiş. Mehmet, içindeki merakla yalnız yaşayan annesinin yanına gidiyor ve orada annesinden babasının gönderdiği kasetleri istese de annesi yok diyor. Mehmet, annesi gibi yalnız ve çökmüş eve de hayat getiriyor sanki. Bahçeyi düzenliyor, evi onarmaya çalışıyor. Buralarda güçlü metaforlar var. Mehmet, varlığıyla yalnızlığı azaltırken evde yaptığı onarımlarla da bir şeyleri düzeltiyor sanki. Gerçekten öyle mi olacak? Mehmet, evde keşif yaparken bodrumda valizlere ve sandıklara atılmış eski hatıralar arasında bir şeyler buluyor. Bu seyirciler için de öyle. Katliam ve babanın sesi. Arada şehre inen Mehmet'in varlığını fark eden özel tim yalnız eve baskınlar da düzenliyor. Onlar Hasan'ın peşinde. Hasan, dağa çıkmış.

Metaforları güçlü...

Mehmet, ailesinin geçmişine dair bilmediklerini öğrendikçe seyirci de onunla beraber öğreniyor her şeyi. Katliamların trajedisini duyuyorsunuz. Mehmet, kasetteki babasının sesiyle tanımadığı babasını da tanımaya ve keşfetmeye çalışıyor. Bununla geçmişin gölgede kalmış trajedileri de fark ediliyor. Yönetmenler, o korkuyu seyircilere ulaştırabilmişler. Köhnemiş ev de yaşanmış mutlulukları ve acılarıyla yaşlı Basê gibi hâlâ ayakta. Ama zorlukla dayanıyor bu yıllara. Evin içinden gelen soğukluğu da hissediyorsunuz. Bir kasvet de var evde. Filmin görselliği insanı etkiliyor. Dingin kamera, evdeki tüm yaşanmışlıkları seyircilere ulaştırabiliyor. Evle Basê arasındaki metafor da güçlü. Mehmet'in bahçeyi düzenlemesi, evde küçük tamirler yapması trajedilerden önceki sıcaklığı getirebilecek mi, diye de düşünüyorsunuz filmde. Belki de Mehmet için yeni hayat buradadır, kimbilir. 2012 yapımı **Babamın Sesi**, 19. Adana Altın Koza Film Festivali'nde film ve senaryo ödüllerini almıştı bu yıl. Ayrıca 31. İstanbul Film Festivali'nde de senaryo ödülünü kazanmıştı **Babamın Sesi** filmi. Yönetmenler, 2008 yapımı *İki Dil Bir Bavul* filmini de beraber yönetmişlerdi. Bu filmle de 16. Adana Altın Koza'da "En İyi Film" ve 46. Antalya Altın Portakal'da da "En İyi İlk Film" ödüllerini aldılar. Yönetmen **Zeynel Doğan** bu filmde Mehmet'i oynamış. Basê'yi oynayan **Asiye Doğan**, bu filmin her şeyi, ruhu, acısı, trajedisi. Görülmeye değer... **Babamın Sesi** filmini, 31. İstanbul Film Festivali'nde görmüştük.

BABAMIN SESİ/ DANGÊ BAVÊ MIN

Yönetmen: Zeynel Doğan- Orhan Eskiköy

Senaryo: Orhan Eskiköy

Görüntü: Emre Erkmen

Oyuncular: Zeynel Doğan (Mehmet), Asiye Doğan (Basê), Fatih Gençkal (Âdem), Gülizar Doğan (Gülizar)

Yapım: Peri-Şan Film (2012)

ailerden@hotmail.com

Burton'dan neşeli korku sineması

Ali Erden 09.11.2012

Burton'dan neşeli korku sineması Tim Burton'dan hem siyahbeyaz hem de üç oyutlu **Frankenweenie**, çocuklar için korku sinemasına eğlenceli bir giriş. Karakterlerin ve mekânların muhteşem olduğu film görülmeye değer.

Yıldırımın ve gök gürültüsünün eksik olmadığı New Holland/ Burada her şey Hollanda kültüründen düşmüş. Hatta yel değirmeni bile var. Çok sevdiği köpeği Sparky'yi kaybeden genç Victor, en iyi arkadaşını tekrar hayata döndürmek için birkaç küçük değişiklik yaparak bilimin gücüne başvurur. Evde yarattığı bu eserini saklamaya çalışırken Sparky dışarı çıkınca Victor'ın öğrenci arkadaşları, öğretmenleri ve kasabalılar, elde edilen bu "yeni hayat" fırsatının çok korkunç olabileceğini öğrenir.

Frankenweenie, stop motion tekniğiyle çekilmiş. Kukla filmleri gözünüzün önüne getirdiğinizde bu teknik hakkında az bir şey bilgi sahibi olabiliyorsunuz. Arka fon, yani mekânlar o kadar gerçekçi ki insanı gerçek anlamda şaşırtıyor. Mekânlar doğal olarak gotik. Gölgeler mekânlara uzayarak düşüyor. Dışavurumcu estetiğe her an dokunuyorsunuz.

Frankenweenie, çocuklar için korku sinemasına eğlenceli bir giriş olarak görülebilir belki. Öte yandan, büyükler de keyif alıyor bu filmde.

FRANKENWEENIE

Yönetmen: Tim Burton

Senaryo: John August

Müzik: Danny Elfman

Görüntü: Peter Sorg

Seslendirenler: Charlie Tahan, Winona Ryder, Catherine O'Hara, Martin Short, Martin Landau, Robert Capron, Atticus Shaffer, James Hiroyuki Liao

Yapım: Disney (2012)

ailerden@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İki insanın birleşen yolları

Ali Erden 16.11.2012

İki insanın birleşen yolları Kastamonu, Tosya... Nihat, orman bekçiliği yapmak için şehirlerarası otobüsle buraya geliyor. Otobüsün hostesi Seher'le de yolları bir yerlerde kesişiyor. Nihat, yalnız ve sessiz bir insan. İçinde onu yakan bir şeyler var. Bunu dingin anlatımlı hikâyenin derinliklerinde öğreniyorsunuz. Nihat'la

üniversite öğrencisi Seher'in anıları koştur bir anlatımla perdeye yansıyor. Seher'in de bir sırrı var ve o sır gecikmeden ortaya çıkıyor seyirci için. Her şey Karadeniz dağlarının puslarının ardında sanki. Nihat, ormanda **"gözetleme kulesi"** denen binaya yerleşiyor. İletişimi telsizle hep. Arada bir şefi onu kontrole geliyor. İki katlı bina düzenli ve temiz. Nihat'ın eli de becerikli. Kendine el arabası yapıyor ve onunla eve çalı çırpı, kopmuş dallar toplayıp eski usul şöminesinde ısıtıyor. Telsizdeki kod adı da **"dipsizgöl"** onun. Orada, Dipsizgöl adında mesire yeri de var. Erzak almak için de arada kasabaya iniyor Nihat. Otogarın lokantasında yemek de yiyor bazen. Hostes Seher'le küçük de olsa iletişim de kuruyor burada. Seher'in sırrı da karnında büyüyor. Ailesi onu okuması için annesinin dayısının evinde kalması için baskı yapsa da, Seher karnındaki bebeğin babasının annesinin dayısı olduğunu söylüyor annesine öfkeyle. Aylar geçtikten sonra tek başına bebeği doğuran Seher, nefret duyduğu bebeği dışarı da bir yerlere bırakıyor ve orayı terk ediyor. Olanları gören Nihat, Seher'i ikna edip ormandaki kendi mekânına götürüyor. Sonra da terk edilen bebeği alarak bebeğin yaşamasını sağlıyor. Geçmişte eşini ve çocuğunu kazada yitiren Nihat, belki de kendi vicdan azabından ve suçluluk duygusundan kurtulmaya çalışıyor. Hiçbir şey kolay değil. Bu iki insanın hayatına sessizce girip sessizce terk eden film, açık uçlu finaliyle sinemada önemli bir yerde duruyor.

Kesişen yollar nereye?

Yönetmen **Pelin Esmer**, belgeselcilikten gelme deneyimlerini 2012 yapımı **Gözetleme Kulesi** ikinci uzun filminde de başarıyor. Mekânları ve kamerasıyla karakterleri arasında ruh oluşturmuş yönetmen. Dağın tepesindeki gözetleme kulesi, Nihat gibi yalnız ve soğuk başlarda. Oraya Seher geldiğinde bu mekân bambaşkalaşır ve yavaş yavaş sıcaklığını seyirciye gönderiyor. Nihat'la Seher'in iletişimi ve ilişkisi, gerçek hayattaki gibi zorlu. Zihninde sürekli çatışan Seher için her şey cehennem. Tecavüz sonunda hamile kalmış ve bu masum bebeği doğurmuş. Onu hemen kabullenmesi elbette zor. Nihat, geçmişindeki derin acıyı unutabilmek için bu anne ve bebeğini birbirine yakınlığa çalışıyor. Film bittiğinde neyin nasıl olacağını da bilemeyeceksiniz. Belki her şey güzel olacak veya büyük trajediler yaşanacak... Filmin görseiliği de gerçek anlamda çarpıcı. Çoğu anda Nihat'ın ruhu gibi dingin kamera, Seher'in zihnindeki fırtınalarla öfkeli hâle dönüşüyor. Filmi seyrederken, olumlu anlamda **Mike Leigh** ruhunu hissettik. Hikâyeyi anlatışı ve hikâyenin içinde dolaşmasıyla. Özellikle Seher'in görüldüğü birçok an Leigh ruhunda. Filmde, **Ken Loach** ruhunu hissettiren bir an da var. Sarsıntılı bir öfkeli kamera uzun plan çekimle Seher ve Nihat'ı takip ediyor. Yönetmen Esmer, İngiliz sinemasının bu iki büyük yönetmenin gerçeklik yansımalarının kıyılarında dolaşabilmiş. Seher'in doğurma sahnesi de sinema için özel. Yönetmenin kadın olmasına rağmen Seher'in dişiliğini erkek gözüyülemiş gibi yansıtabilmiş bir de. Seher'in terk ettiği bebeği aldığı anda, bu bir film olmasına rağmen rahatlatma hissediyorsunuz bebeğin hayata tutunduğu için. Nihat'ın bebeğe banyo yaptırdığı an etkileyici. Karnı aç bebeğin annesinin memesini emişindeki mutluluğu da seyredilmeye değer bir an.

Filmde, puslu dağlardan estetik fotoğraflar da yansıyor. Zümrüt ormanlarla kuşatılmış dağ ve gri gökyüzü muhteşem bir estetik yaratmış. Yönetmen filminde fon müziği kullanmamış. Duyulan şarkılarsa Seher'in cep telefonundan gelen günümüzün rock şarkıları. Doğal seslerin filme çok şey kattığını da belirtelim. Sosyoloji eğitimi alan yönetmen Esmer, 2005 yılında Mersin'de tiyatro yapan köylü kadınlar üzerine belgeseliyle adını duyurdu. Yönetmen 2009'da *11'e 10 Kala* yapıtıyla ilk konulu filmini yaptı. Bu eğitim yönetmene filmlerindeki karakterlerini gerçekçi yansıtmaya fırsatı da veriyor. Elbette mekânları da çok iyi kullanıyor bu yönetmen.

Gözetleme Kulesi, 19. Adana Altın Koza Film Festivali'nde tam beş ödül kazandı. "Altın Koza"da **Pelin Esmer** "En İyi Yönetmen" oldu. Görüntü dalında da **Özgür Eken** "Altın Koza" aldı. **Nilay Erdönmez** "En İyi Kadın Oyuncu", **Laçın Ceylan** "En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu", **Menderes Samancılar** "En İyi Yardımcı Erkek Oyuncu" ödüllerini aldı. **Nilay Erdönmez** ve **Olgun Şimşek**'in oyunculuklarına da övgü. Görülmesi gereken bir film *Gözetleme Kulesi*...

GÖZETLEME KULESİ

Yönetmen-Senaryo: Pelin Esmer

Görüntü: Özgür Eken

Oyuncular: Olgun Şimşek (Nihat), Nilay Erdönmez (Seher), Menderes Samancılar (Patron), Kadir Çermik (Otobüs Şoför), Laçın Ceylan (Anne), Rıza Akın (Baba), Mehmet Mola (Aşçı), Nurettin İpek (Kamyon Şoförü), İzzet Aytaç (Tuhafiyeci), Mehmet Bozdoğan (Şef), Serdar Orçin (Orman Bekçisi)

Yapım: SineFilm (2012)

Yedi yönetmenin yedi Havana bakışı

Kübalı yazar **Leonardo Padura Fuentes**, kendi hikâyelerinden bir senaryo yazdı. Bu senaryo, dünya sinemasının yönetmenleri tarafından beyazperdeye uyarlandı. İşte bu yedi yönetmenli filmin yedi yönetmeni, senaryoyu Fuentes yazsa da kendi Havana şehrini anlatmışlar sanki. Bazı bölümlerde insan o kültürün yabancı olduğu için derin anlam yaratmada zorlanabiliyor. Suyun içinde arınma veya Katolikliğin yerel yorumuyla yansıyan son bölüm gibi. Filmin renk tonları, Havana gibi koyu. Kahverengi ve koyu sarı öne çıkmış. Bir de Küba'nın insanın içini kıpır kıpır eden müzikler var. Her yönetmen bir günü anlatıyor ve film bittiğinde Havana'da yedi gün yaşamış oluyorsunuz.

Havana'da bir Amerikalı...

"**Pazartesi: El Yuma**" adındaki ilk bölümü, ünlü oyuncu Porto Riko kökenli Amerikalı **Benicio del Toro** yönetiyor. Amerikalı genç turist Teddy Atkins'in Havana macerası bu. Mühendis olmuş, ama şimdi taksi şoförlüğü yapan Angel, Amerikalı genç turist Teddy'yi evine götürüyor. Teddy, Havana'yı tam içeriden keşfediyor. Barda, transeksüel biriyle tanışan Teddy, onun kadın görünümünde bir erkek olduğunu keşfettiğinde yolları ayrılıyor. Bu bölümde unutulmaz bir bar sahnesi var. Barda birkaç insan bir yandan içerken, Hollywood'da **Delmer Daves**'in 1957'de siyah-beyaz ve sinemaskop çektiği, **Glenn Ford**'un oynadığı *3:10 to Yuma-Gönüllü Katil* ve James Mangold'ın 2007'de çektiği ve başrolünde **Russell Crowe**'u oynattığı *3:10 to Yuma/ 3:10 Yuma* westernlerinin hangisinin iyi olduğu hakkında fikirlerini söylüyorlar. Kısa, muhteşem ve etkileyici bir tartışma.

Ayyaş bir Kusturica...

"**Salı: Doğaçlama Caz**" bölümünün yönetmeni Arjantinli **Pablo Traperro**. Yönetmenin 2010 yapımı *Carancho/ Akbaba* filmi 2011'deki If İstanbul'da gösterilmişti. Ünlü Boşnak yönetmen **Emir Kusturica**, Havana'daki film festivalinde ödül almak için geldiği bu şehirde sürekli içerken Kübalı şoförüyle de iletişimini geliştiriyor. Şoför iyi bir trompetçi. Deniz kıyısında şoförün doğaçlama resitali dinlenmeye değer. Bu bölüm sıcak ve insana iyi geliyor.

Cecilia'nın seçimi...

“Çarşamba: Cecilia’nın Ayartılması” bölümünü İspanyol **Julio Medem** yönetmiş. Bu bölümde Kübalı şarkıcı Cecilia’nın geleceği üzerine yaşadığı sıkıntılar yansıyor perdeye. Bir yanda İspanyol genç bir menajerin Avrupa’da kendine gelecek hazırlaması, diğer tarafta bir türlü başarılı olamamış beyzbolcu sevgilisi José. Bu bölümün içinde dolaşırken kadınları anlamak için yardımcı kitaplara başvurma gereği hissedebilirsiniz. Belki de Cecilia en doğru kararı veriyordur. İspanyol menajer otel odasına davet ettiği Cecilia’yla armağan edilmiş saatleri geçirmeyi düşünürken, her şey tersine dönüyor ve armağan anlar sevgilinin oluyor. José, bir türlü yırtamamış ve tüm hayali karşı kıyıda Miami’ye gitmek. Yönetmen, 1998’deki *Amantes del Circulo Polar/ Kutup Çizgisi Aşkılar* ve 2001’deki *Lucia y el Sexo/ Seks ve Lucia* çektiği filmleriyle tanınıyor. Bu bölümün erotik olmasının nereden geldiği belli oluyor.

Yönetmenin keşfi...

“Perşembe: Aceminin Günlüğü” bölümünde Filistinli yönetmen bizzat kendi oynamış ve yönetmiş. Yönetmenin 2009 yapımı *The Time that Remain/ Geride Kalan* filmi biliniyor. Hiç konuşmayan, otelin koridorunda sürekli bulmaya çalışan yönetmen, Havana’da Filistin’in elçisiyle bir türlü buluşamıyor. Yönetmen de Havana’yı ve çalışmayan külüstür arabaları görüyor. Sahilde yüzünü göremediği kadını da merak edip duruyor yönetmen. Aslında onun tüm derdi elçiyi görebilmek. Yönetmen bir de öyle dalgın ki, otelin koridorunda odasını da arayıp duruyor. Çünkü her yer ve her şey birbirine benziyor ki. Bu filmin en dingin ve şiirsel bölümünün Filistinli yönetmen çektiği bu bölüm olduğunu söyleyebiliriz.

Genç kız için arınma...

“Cuma: Ayin” bölümünde bir genç kız önde. **Gaspar Noé**’nin yönettiği bu bölümde büyümekte olan bir genç kız Yamislaidi dansla karışan kafası, lezbiyen ilişkiye girmesi, sonra da yerel Santeria töreniyle suda arınışının hikâyesi. Afro-Kübalı liseli kız Yamislaidi’nin arınması ve temizlenmesi için ailesi ona suyun içinde ayin yaptırıyor ailesi. Yönetmen, daha erkek anatomisini keşfetmemiş, insanın kanını kaynatan ritmik müzikle yanında kızla öpüşen ve sevişen Yamislaidi’nin bakire vücudunu insanın erotik düşlerini kışkırtarak yansıtmış perdeye. Akarsuyun içinde kocaman bir erkek eli, Yamislaidi’nin zarif vücudunu suyla arındırması bilinmeyen bir kültürün dinsel bir ayini. Fransız yönetmen Gaspar Noé, çarpıcı kurgusu olan 2002 yapımı *Irréversible/ Dönüş Yok* filmiyle biliniyor.

Vedalaşacak bir ailesi var...

“Cumartesi: Acı Tatlı...” Kübalı yönetmen **Juan Carlos Tabio**’nun yönettiği bu bölümde çarşamba gününden genç şarkıcı Cecilia’nın ailesiyle tanışılıyor. Doktor olan anne önce şarkıcı kızın babasıyla evlenmiş, sonra da şimdiki kocasıyla mutlu. Televizyona katılacak anne tatlı yapma telaşındayken, genç şarkıcı da hayatının kararını veriyor ve herkesle onlara hissettirmeden vedalaşıyor. Bu bölüm sıcak ve Küba ruhunu hissettiriyor. Doktor anne, pastaları yaparken, Cecilia da hayatının kararını veriyor ve karşı kıyıda Miami’ye beyzbolcu sevgilisi José’yle gitmeye karar veriyor. Ya İspanya’ya gitseydi hayatı nasıl olacaktı Cecilia’nın? Önündeki üç seçenekten birini seçen Cecilia, belki de uzun süre ailesini hiç göremeyecek. Yönetmen Tabio’nun 1994 yapımı *Fresa y Chocolate/ Çilek ve Çikolata* ve 1995 yapımı *Guantanamo* filmleri buralara uğramıştı.

Yaşlı Marta'nın hayali...

"Pazar: Çeşme..." Fransız **Laurent Cantet**'nin yönettiği bu bölümde yaşlı kadın Marta, evinin bir köşesinde Bakire Meryem için çeşme yaptırıyor. Tüm ailesi ve komşular bu dileği yerine getirmek için seferber oluyorlar. Marta, "Ochun Santeria" töreni için Meryem Ana heykeline havuzlu bir çeşme yapmak üzere telaşlı bir heyecanla işe giriyor. Sevilen Marta'nın bu dileğinin gerçekleşmesi için herkes ona coşkuyla destek veriyor. Bu dünyada kök salmış olmak ve ailen tarafından değer verilmenin önemi var bu bölümde. Yönetmen Cantet, 2008 yapımı *Entre les Murs/ Sınıf* filmiyle Cannes'da "Altın Palmiye" kazanmıştı.

HAVANA'DA 7 GÜN/ 7 DIAS EN LA HABANA / 7 DAYS IN HAVANA

Yönetmenler: Benicio del Toro- Pablo Trapero- Julio Medem- Elia Suleiman- Gaspar Noé- Juan Carlos Tabio- Laurent Cantet

Senaryo: Leonardo Padura Fuentes

Görüntü: Daniel Aranyo- Diego Dussuel

Oyuncular: Josh Hutcherson (Teddy), Vladimir Cruz (Angel), Emir Kusturica (Kendisi), Alexander Abreu (Şoför), Brühl (Menecer), Melvis Santa Esteves (Cecilia), Elia Suleiman (Kendisi), Natalia Amore (Marta)

Yapım: Fransa-İspanya-Küba (2012)

ailerden@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aşk... Hiç beklemediğin anda

Ali Erden 23.11.2012

Aşk... Hiç beklemediğin anda Sacha Keller, caz kulübünde piyano çalan ve reklam "cıngıl"ları besteleyen bir sanatçı. Hayatına, müzisyen olmasından dolayı belki çok kadın var. Annesi Fanfan'ın korumasında adeta. Çocukları da hiç sevmiyor. Ama filmin derinliğinde başına neler geleceğini de bilmiyor Sacha. Son işinin kabul edilmesi için nam-ı diğer "kart zampara" sanayici Alain Posche'un onayından geçmesi gerekiyor. On yaşındayken kaybettiği babasının klasik olmuş arabasını ve ismini kullanan Sacha için o gün iyi bir şeyin de başlangıcı. Göğün yarılp Paris'in üstüne kovalarla su boşalttığı o gün hayatına Charlotte giriyor Sacha'nın. İşte kaybeden aşkta mı kazanıyordu? Sağanak yağmurun altında ayağı kayıp yere düşen Charlotte'un gözleri, klasik arabasının üstünü kapatmaya çabalayan Sacha'nın gözlerine kilitlenince hikâye de muhteşem taraflara yol alıyor. Charlotte, "kart zampara" Alain'in iki yıldır ayrı yaşadığı karısı. Charlotte'un Alain'den iki oğlu Louis ve küçük Léonardo olmuş. Charlotte, önceki kocası Céesar'dan da Suzy'yi dünyaya getirmiş. Alain'in işini alamayan Sacha, Laurent'in girişimleriyle yeni işlere uzanıyor. Sacha'nın bir diğer samimi arkadaşı Lionel, doktor olduktan sonra sevgilisiyle evlenmiş ve bebekleri bile olmuş. Çocuklardan nefret eden Sacha, caz kulübünde bu bebeği görme ıstırabını yaşıyor her gece. Sacha'yla Charlotte, susuz kalmış gibi sevişiyorlar. Hem de Charlotte'un evinde. Çocuklar da var. Aşk doğuyor, hatta çocukların sevgisi de gecikmiyor. Çocuklar babalarını

pek görmeyince Sacha onlar için baba gibi. Sacha'yla beraber çocukların solgun yüzleri gülmeye başlıyor, neşe her tarafı sarıyor. Çok geçmeden "kötü adam" Alain kendini fark ettiriyor ve bir an kara bulutlar çöküyor. Alain, Charlotte insan değilmiş gibi onun erkeklerden uzak durması için şantajlar ve teklifler yapan biri. Charlotte, mutsuzluğundan olmalı kendini hayır işlerine vermiş, hatta genç sanatçılara destek bile veriyor kocasının fonundan. Charlotte, yanına kadar gelmiş Sacha'nın aşkına bırakıveriyor kendini. Sevişmelerinin her dakikasının değerini bilerek. Diğer tarafta, Sacha'nın soykırımdan kurtulmuş dünya tatlısı büyükannesi Matzü, Yahudi kız bulup evlenmesini istiyor ondan. Hakiki aşkı bulduktan sonra kim olduğu önemli mi? Final bölümü sürprizli olmasa da insana sıcaklık verdiğini belirtelim.

Sinemanın hazinelerine saygı...

2012 yapımı **Mutluluk Asla Yalnız Gelmez/ Un Bonheur n'Arrive Jamais Seul** filminde, anlar ve görsellikler sinemaseverleri büyülüyor. Sacha'nın evinde, Michael Curtiz ustanın 1942 yapımı *Kazablanka/ Casablanca* filminin afişi asılı. Afişte Humphrey Bogart var. Elbette başka filmlerin, özellikle müzikal filmlerin afişleri de asılı. Stanley Donen'la Gene Kelly'nin ortak yönettikleri 1952 yapımı *Yağmur Altında/ Singin' in the Rain*, Jerome Robbins'le Robert Wise'in ortak yönettikleri 1961 yapımı Batı Yakasının Hikâyesi/ *West Side Story*, Milos Forman'ın 68 kuşağına adanmış müzikali 1979 yapımı *Bırak Güneş İçeri Girsin/ Hair* filmlerinin afişleri müzikal sinemaya bir saygı sunuşu gibi. Sonra Charlotte da evinin yatak odasına *Kazablanka* filminin afişini asıyor Sacha'ya aşkından. Yönetmen, en azından bu büyük filmleri bir daha sinemaseverlerin aklına düşürüyor. Elbette Broadway ve tiyatro da var. Sacha ve Laurent, yeni bir müzikal için New York'a gidiyorlar. Gölgelelerin ön çıktığı buradaki performans sanatseverleri bulutlara çıkartıyor. Gerçekten çok estetik fotoğraflar toplamış yönetmen bu anlarda. Bu filmdeki burlesk-grotesk karışımı sakarlık sahneleri, Blake Edwards ustanın *Pembe Panter* serisinde Müfettiş Jacques Clouseau'nun ruhunu şad ediyor. Charlotte'un sakarlıklarıyla başına gelenler sinema perdesinden çok eğlenceli görünüyor. Hatta bu filmde "slapstick" denen Hollywood tarzı komedi de var. Özellikle sessiz sinema döneminde burlesk, grotesk slapstick güldürü tarzları iç içe geçmişti. Buster Keaton, Charlie Chaplin, Harold Lloyd filmlerini hatırlayabilirsiniz. Yönetmen, Hollywood filmlerine ve Broadway'e selam yollamak istemiş bu filmiyle. Dooley Wilson'ın *Kazablanka* filminde piyano başında söylediği *Zaman Geçtikçe/ As Time Goes By* şarkısı da duyuluyor bu filmde. Fonda da bol bol Billie Holiday'in, Gloria Gaynor'ın, Ray Charles'ın muhteşem sesleriyle şarkılar da dinliyorsunuz bu filmde. Mozart'ın 1783'te bestelediği *Türk Marşı/ Rondo alla Turca (Piyano Sonatı No 11/ Piano Sonata No. 11)*, rock ve caz tınlarıyla duyuluyor Sacha'nın piyanosuyla. Mozart insana huzur veriyor ve bu piyano tınları da dinlenmeli. Adı İngilizleri andıran Fransız yönetmen **James Huth**, 2007'de *Cehennem Telefonu/ Hellphone* ve 2009'da *Red Kid/ Lucky Luke* komedi filmlerini yapmıştı. 1971'de *Kazablanka*'da doğmuş oyuncu **Gad Elmaleh**'i, Audrey Tatou'yla başrolü paylaştığı Pierre Salvadori'nin 2006 yapımı *Zengin Avcısı/ Hors de Prix* filminden hatırlayabilirsiniz. Oyuncunun 2005'te Francis Veber'in yönettiği *Dublör/ La Doublure* filmi eğlenceliydi. Elmaleh'in başrolü **Jean Reno** ve **Mélanie Laurent**'la paylaştığı Fransa'daki Yahudi soykırımını anlatan Rose Bosch'un 2010 yapımı *1942 Yazı/ La Rafle* keşfedilmeli. Edith Piaf'ın muhteşem *Paris* şarkısı da duyuluyor filmde.

MUTLULUK ASLA YALNIZ GELMEZ/ UN BONHEUR N'ARRIVE JAMAIS SEUL

Yönetmen: James Huth

Senaryo: Sonja Shillito- James Huth

Görüntü: Stéphane Le Parc

Oyuncular: Gad Elmaleh (Sacha), Sophie Marceau (Charlotte), François Berléand (Alain), Maurice Barthélémy (Laurent), Michaël Abiteboul (Lionel), Macha Méril (Fanfan), Litzi Vezsi (Bayan Matzü), Milena Chiron (Suzy),

Timéo Leloup (Léonardo), Timothé Gauron (Louis), François Vincentelli (César)

Yapım: Pathé-Eskwad-TF1 (2012)

ailerden@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir pilotun trajedisi ve düşüşü

Ali Erden 07.12.2012

 Bir pilotun trajedisi ve düşüşü Film, Orlando'da bir otel odasında açılıyor. Sabah. Kaptan pilot William "Whip" Whitaker, hostes Katerina Marquez'le geceyi, önceki geceler gibi beraber geçirmişler içki ve uyuşturucuyla. Birkaç saat sonra da sefere çıkmaları gerekiyor Atlanta'ya doğru. Lakabı "Whip", yani "Kırbaç" olan William, boşandığı karısıyla telefonda oğlu hakkında konuştuktan sonra kokain çekip havalimanına gidiyor. Hava kötü ve bardaktan boşanırcasına da yağmur yağıyor. William'da, bir pilotta olmaması gereken her şey var. Alkolik ve uyuşturucu müptelası o. Diğer tarafta, Atlanta'dan bir genç kadın Nicole Maggen hikâyeye dâhil oluyor koşturuk anlatımla. Fotoğraflar çeken, karnını doyurmak için başka işlerde çalışan Nicole, uyuşturucu müptelalığı yüzünden yalnız kalmış bir insan. William'la Nicole'ün hayatı bir yerlerde kesişiyor işte. Havadaki uçakta da işler yolunda gitmiyor. Kumandayı yardımcı pilot Ken Evans'a verip kestiren William, sorunlar çıkınca uçağı düşürmemek için çılgın denemelere girişiyor. Hatta uçağı ters bile uçuruyor. Uçak Atlanta'ya geldiğinde yere yumuşak bir şekilde çakılıyor ve altı kişi ölüyor. Ölenler arasında Katerina da var. Hastanede gözünü açan William'ın önünde zorlu bir soruşturma da duruyor. Zorlu durumlardan daima çıkmayı başarmış avukat Hugh Lang, bu davada onu savunuyor. Hugh'un yalanlar üzerine geliştirdiği savunma suçluluk duygusunu aşabilecek mi? William'ın en yakınında bulunan eski pilot arkadaşı Charlie Anderson ve çocukluk arkadaşı Harling Mays de var. Harling, William'ın tüm ihtiyaçlarını gideriyor. İçki ve uyuşturucu gibi. Hastanenin merdivenlerinde sigara içmek için gittiğinde orada Nicole'le karşılaşılıyor William. Medyanın insanı yoran sorularından kaçabilmek için satışa çıkardığı dedesinden kalan çiftlik evine yerleşiyor William. İçkileri çöpe atan William, içki ve uyuşturucudan kurtulmak için bir başlangıç yapsa da depresyon, suçluluk gibi duygulardan yavaş yavaş yine içkiye yöneliyor. Evinden atılan Nicole'ü de yanına alan William, küçük bir romantizm yaşıyor onunla. Nicole, bu ilişkinin sıcaklığıyla uyuşturucudan kurtulmak için daha fazla çaba gösteriyor. Ama, eskiye dönme ihtimali olduğunda çiftliği ve William'ı terk edip gidip gitse de tümüyle onu bırakmıyor Nicole.

İrade ve vicdan arındırır...

Robert Zemeckis, zaman zaman kendi sinema tarzının dışına çıkıp araştırmalar yapan sinemanın önemli yönetmenlerinden. Zemeckis, 2000 yılında Hitchcockyen *Gizli Gerçek/ What Lies Beneath* gerilim filmiyle gerçek anlamda nefesleri kesmişti. İşte 2012 yapımı **Uçuş/ Flight** filmi de *Gizli Gerçek* gibi yönetmenin sıradışı çalışmalarından. *Uçuş* filminde belki klasik anlamda bir hikâye yansıyor gibi. Ama, yönetmenin yaratıcılığı o hikâyenin perdeye yansısıyla fark ediliyor. Zemeckis, Hollywood sinemasının klasik anlatımının içinde dolaşarak taze soluklu bir film ortaya çıkartmayı başarabilmiş. Bu aslında yönetmenin filmografisindeki birçok filmde fark edilebiliyor. Zemeckis'in William ve Nicole karakterleri özel ve sinema için unutulmaz. Zemeckis, bu özel iki karaktere önyargısız ve insani bir bakışla yansıtmış. Alman felsefesinin insana bakışı gibi. Bu felsefe,

hatanın ve zafiyetin insana özgü olduğunu söylüyor. William'ın oteldeki duruşma öncesi içkiye karşı verdiği mücadele ve mücadele sonunda iradesinin yenilişi etkileyici bir anlatımla yansıyor perdeye. Dolaptaki tüm içkileri midesine indiren William'ı sabah ayıltmak Harling'e düşüyor. Çivi çiviye söker gibi kokainle kendine gelebiliyor William. Duruşmada, Ulusal Ulaşım Güvenliği Kurulu'ndan Ellen Block'un öne sürdüğü kanıtlar yalanlar üzerine kurulmuş savunmayla savuşturulurken, ortaya vicdan ve suçluluk duygusu çıkıyor. Geçmişe, müptelalığa dönmekten korkan Nicole de yeni hayatında mutlu. William'ın hücrelerinde asılı fotoğraflardan bu mutluluk perdeyi kaplıyor. Filmde, iradenin ve vicdanın insanı arındırdığı fısıldanıyor usulca. Filmdeki mekân kullanımları da çarpıcı. Özellikle çiftlik evi. Eski zamanların ve eski hikâyelerin ruhu sinmiş bu mekâna. William, bu eski evde sanki yenileniyor ve vicdanı hatırlıyor. Nicole'ün yaşadığı mekân da onun ruhuyla özdeşleşmiş sanki. Nicole, o evden kurtulunca bağımlılıklarından da uzaklaşıyor sanki.

Yönetmen büyük, oyuncular da...

Litvanya-İtalya kökleri olan, 1951'de Şikago'da doğmuş yönetmen Zemeckis'in sinema perdesinde dokunduğumuz ve hâlâ sıcaklığını hissettiğimiz 1985'ten 1990' kadar *Geleceğe Dönüş/ Back to the Future* üç filmlik bilimkurgu serisi kendi adımıza müstesna bir yerde. Çizgi ve gerçek karakterleri yan yana getiren 1988 yapımı *Masum Sanık Roger Rabbit/ Who Framed Roger Rabbit*, onu çok yordu ve böyle büyük filmleri yönetmeme kararı almıştı. Sözünde de durdu. 1994 yapımı Akademi'den "En İyi Yönetmen" dalında Oscar kazandığı *Forrest Gump* ve 2000 yapımı *Yeni Hayat/ Cast Away* da önemli bir yerde. Bu muhteşem senaryoyu **John Gatins** yazmış. Gatins, oyuncu, senaryo yazarı ve yönetmen. Brian Robbins'ın 2001'deki *Sonuna Kadar/ Hard Ball* ve Shawn Levy'nin 2011'deki *Çelik Yumruklar/ Real Steel* filmlerine tek başına senaryolar yazdı. Gatins'in ortak yazdıkları da var. Gatins'in yazıp yönettiği 2005 yapımı *Hayalperest/ Dreamer* filmini hatırlayabilirsiniz. New York eyaletinin Mount Vernon şehrinde 1954 yılında doğan **Denzel Washington**, Antoine Fuqua'nın 2001 yapımı *İlk Gün/ Training Day* filmiyle Akademi'den "En İyi Erkek Oyuncu" dalında Oscar kazandı. 1977 doğumlu İngiliz **Kelly Reilly**, *Uçuş* filminde Nicole karakteriyle çarpıcı bir oyunculuk sunmuş. Oyuncunun, James Watkins'in 2008'deki *Kan Gölü/ Eden Lake* gerilimiyle Guy Ritchie'nin 2009'daki *Sherlock Holmes* ve 2011'deki *Sherlock Holmes: Gölge Oyunları/ Sherlock Holmes: A Game of Shadows* hemen akla geliyor. Reilly, Fransız yönetmen Cédric Klapisch'in 2002'deki *İspanyol Pansiyonu/ L'Auberge Espagnole* ve 2005'teki *Rus Bebekler/ Les Poupées Russes* filmlerinde de oynamıştı. Elbette **John Goodman** ve **Don Cheadle** gibi büyük oyuncuları da unutmuyoruz. Filmin müziklerine de kulak vermek gerek. Etkileyici, klasik olma ihtimali yüksek ve unutulmaz bu film sinema belleğine alınmalı. İnsanı çarpıp giden sinemaskop fotoğraflar da **Don Burgess**'in. Bu kameraman, Zemeckis'in birçok filminin de gözleri oldu.

UÇUŞ/ FLIGHT

Yönetmen: Robert Zemeckis

Senaryo: John Gatins

Müzik: Alan Silvestri

Görüntü: Don Burgess

Oyuncular: Denzel Washington (William), Kelly Reilly (Nicole), Don Cheadle (Hugh), John Goodman (Harling), Nadine Velazquez (Katerina), Tamara Tunie (Margaret), Bruce Greenwood (Charlie), Melissa Leo (Ellen), Brian Geraghty (Ken)

Yapım: Paramount (2012)

ailerden@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Soluk kesen çarpıcı gerilim

Ali Erden 21.12.2012

 Soluk kesen çarpıcı gerilim Pensilvanya'nın Pittsburgh şehri. Bir keskin nişancı, mevzilendiği yerden dürbünlü tüfeğiyle nehrin karşı kıyısındaki insanlara ateş edip beş kişiyi katlediyor. Katli otoparkta kalan tek delil madeni dolar. Parmak izinden katliamı, Irak'ta savaşmış keskin nişancı er James Barr'ın yaptığı ortaya çıkıyor. James bulunduğu yerden kargatulumba götürülüp, işkence gördükten sonra kendisinden bölge savcılığı tarafından yazılmış sorgu metnini imzalaması istenirken, o, kâğıda Jack Reacher'ın adını yazıyor.

Jack, askerî bir polis. Keskin nişancılıkta sıkı bir eğitim alan James, Irak'ta bu eğitimin karşılığını bulamadığı için can sıkıntısından orada Iraklıları vurmuş. Soruşturmayı da Jack yapmış. Bölge savcısı Rodin ve polis dedektifi Emerson Jack için bilgi toplarken, Jack yanlarında bitiyor. James'in avukatlığını da bölge savcısının kızı Helen Rodin üstlenmiş. Elbette işkenceden dolayı James komaya sokulmuş. Helen, soruşturma için Jack'i kendi tarafına çekip, en azından James'in idam cezası almasını önlemek istiyor. Jack, dosyayı okudukça ve olay mahallinde araştırma yaptıkça, başka bir şeylerin farkına varmaya başlıyor. Öldürülmüş masum insanlar üzerinden bu katliamın nedenlerine iniyor. Merak duygusunu sürekli ayakta tutan bu suç filmine merak duygusunu azaltmadan dokunmak gerek. Hikâye derinleştikçe farklı ve derin gerçeklik sizi kuşatmaya başlıyor. Düşündüğünüz veya aklınızdan geçen birçok şeyin öyle olmadığını fark ediyorsunuz. En azından Zec ortaya çıkıncaya kadar. Yaratıcı sinemacılardan yönetmen ve senaryo yazarı **Christopher McQuarrie**, bazı şeyler anlaşılmaya başladığında bile gerilim duygusunu düşürmüyor. New Jersey'de 1968 yılında doğan yönetmen McQuarrie şu âna kadar iki film yönetti. 2000 yapımı *The Way of the Gun/ Silahların Gölgesinde* filmi biliniyor. Yönetmen McQuarrie, **Bryan Singer**'in 1995 yapımı *The Usual Suspects/ Olağan Şüpheliler* filminin senaryo yazarı olarak biliniyor. *Olağan Şüpheliler* filmi ilk defa gördüğünüzde, aralardaki küçük ayrıntılar kesinlikle gözünüzden kaçıyordu. Filmi ikinci defa gördüğünüzdeyse, bambaşka bir filmle baş başa kalıyordunuz.

Görselliği çarpıcı film...

Evet, bu filmin derinliğindeki bazı şeylere dokunmadan, 2012 yapımı **Jack Reacher** filmini yazabilmek zorlu bir macera. Polisiye filmlerde merak ve gerilim duyguları her şeyin üzerinde. Filmde gerçekten "katil kim" sorusu var. Bunu ikinci yarıdan sonra hissetmeye başlıyorsunuz. Bu yüzden, bazı şeylerin ipuçlarını vermeden anların üzerinde durmak gerekiyor. Jack, zeki olmanın çok ötesinde. Bir şeyi düşünürken Jack daha başka bir şeyleri ortaya çıkartıyor. Aslında filmi Helen'in zihinsel algısıyla takip ediyorsunuz. O ne anlamışsa seyirci de onu anlıyor. Bu yüzden senaryo yaratıcı ve şaşırtıcı. Helen, idealist olmayan, ama barışçı bir avukat. İdam cezasına da karşı. Tam babasının karşıtı. Bir de Zec var. Filmin kötü adamı. Rus çetesinin başı. Zec, Rusça "esir" anlamına geliyor. Zec, yıllarca Gulag'da hapis yatmış. Ölü bir adamın cepleri delik paltosunu giymiş, soğuktan parmakları donmuş, sonra da kesilmiş. Rus gangster çetesi, James Barr davasının neresinde? Bunu öğreniyorsunuz derinlikte. Filmde etkileyici sahneler var. Hem de görsel anlamda zengin. Filmin girişindeki katliam anları ve final bölümündeki taş ocağı sahneleri çarpıcı. Sinemaskop çekilmiş bu filmde, taş ocağındaki yağmurlu sahneler estetik. Elbette araba takip sahneleri unutulmaz. 1970 model kırmızı Chevrolet Chevelle SS, bu filmin büyüleyen starı. Gecenin karanlığında Pittsburgh caddelerinde Jack Reacher, bu muhteşem arabayla peşindeki

kötülerden kaçıyor. Yollar ıslak ve ışıkların bu ıslak yollara düşüşü büyüleyici. Chevelle SS, kaçıp kovalamaca sahnelerine tam anlamıyla ruh katmış. Film, 1954 doğumlu İngiliz oyuncu-yazar **Lee Child**'ın **One Shot** gerilim romanından uyarlanmış. Yazarın **Jack Reacher** serisinden gerilimleri ülkemizde de yayımlandı. Oğlak Yayıncılık'tan **Öldüren Kumpas** 2006'da ve **Düşman** 2007'de çıktı. Ayrıca Artemis'ten de **Yarın Yokum** 2009'da gerilim- polisiyeseverlerle buluştu. Filmde sinemanın büyük yönetmenlerinde **Alman Werner Herzog** da "Zec" rolünde. Koca usta dingin görünümüyle müthiş kötü adam. 1979 doğumlu İngiliz oyuncu **Rosamund Pike**, **Lee Tamahori**'nin 2002 yapımı **007 James Bond** serisinden **Die Another Day/ Başka Gün Öl** filminin Bond kızı olarak biliniyor. Kadınlar için her daim yakışıklı olan **Tom Cruise** üzerine bir şey demeye gerek yok. Jack karakterine ruh katabilmiş bu önemli oyuncu.

JACK REACHER

Yönetmen-Senaryo: Christopher McQuarrie

Roman: Lee Child

Müzik: Joe Kraemer

Görüntü: Caleb Deschanel

Oyuncular: Tom Cruise (Jack), Rosamund Pike (Helen), Richard Jenkins (Rodin), Robert Duvall (Cash), David Oyelowo (Emerson), Jai Courtney (Charlie), Vladimir Sizov (Vlad), Joseph Sikora (James), Alexia Fast (Sandy), Werner Herzog (Zec), Lee Child (Çavuş)

Yapım: Paramount (2012)

ailerden@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnsana ilham veren büyük aşk

Ali Erden 28.12.2012

 İnsana ilham veren büyük aşk Ön jenerikten sonra film, itfaiyecilerin ve polislerin, dairenin kapısını kırışıyla açılıyor. İnsan ölüsünün kokusu apartmanı sarmış. Polis, yatak odasında yaşlı bir kadının cenazesiyle karşılaşılıyor. Ardından film, Champs-Elisées'deki konser salonunda Alexandre Tharaud'nun Schubert resitaline gidiyor. Resitali gerçekleştiren Alexandre Tharaud. Yönetmen sahneden seyircileri gösteriyor sadece. Orada da Georges ve Anne var. Georges ve Anne, seksenli yaşlarında emekli müzik öğretmeni çift. Geçmişte öğrencileri olan, şimdi ünlü bir piyanist Tharud'ya Beethoven'ın "*Bagatelle, Opus 126-No. 2*" piyano parçasını çalması için teşvik etmişler. Bu Alexandre için hayatının dönüm noktası olmuş. Paris'te 1968 yılında doğmuş piyanist Tharaud, Fransa'nın önemli müzisyenlerinden. Filmde Schubert ve Bach'ın piyano için besteledikleri tınları da duyuluyor sıkça. **Michael Haneke**'nin, Paris'te geçen 2012 yapımı **Amour/ Aşk**, baştan sona bir iç mekân filmi. Paris, sadece pencereden görüldüğü kadar yansıyor.

Aşka fedakârlık gerek...

Konserden sonra gece eve dönen Georges ve Anne. Georges, dairenin kapısının kırık olduğunu fark ediyor. Bu anda insanın zihnine bir kuşku düşüyor. Sabah olduğunda mutfakta kahvaltı yapan Anne birden hareketsiz kalıyor. Georges onunla ilgilenirken yine birden Anne kendine geliyor. Anne'ın sağ tarafına inme gelmiş. Yavaş yavaş hastalığı kötüleşiyor. Konuşma yetisi varken Anne, Georges'tan kendisini hastaneye yatırmamasını istiyor. Belki de en büyük korkusu bakımevine yatmak ve orada ölmek. Georges, on yıllarca beraber olduğu karısı Anne için bir insanın katlanabileceği yere kadar fedakârlık yapıyor. O da bir yaşlı. Bu iki insanla beraber olurken bu büyük bir aşkı da yaşıyorsunuz. Eski insanların tutkusu ve paylaşımı gerçekten ilham verici. Günümüzde kaybolan aşkı ararken, onların on yıllarca sürmüş aşkı insanı etkiliyor. Georges, hayatının büyük bölümünde beraber olduğu eşine, saygı ve sevgiyle bakıyor. Onun yaşadığı acıyı her gün görmek, kederden daha keder verici. Ama, sonunda Georges'un yaptığı haklı görülebilir mi? Bu bir suç ve cinayet değil mi? Filmin derinliğinde dolaşırken, izlediğiniz bu film izlediğinizi sandığınız film olmayabilir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Takıntılı insanlardan bir güldeste

Ali Erden 04.01.2013

 Takıntılı insanlardan bir güldeste Bu film, 1973 doğumlu Amerikalı yazar **Matthew Quick**'in aynı adlı ilk romanından uyarlanmış. Roman ülkemizde Feniks Kitap'tan **Umut Işığım** adıyla 2012'de çıktı. UIP'nin iyi taraflarından biri eleştirmenleri kitapsız bırakmaması. 2012 yapımı **Silver Linings Playbook/ Umut Işığım** filmi, ruhen dibe çökmüş, depresyona düşmüş ve sekiz aydır akıl hastanesinde yatmış Patrick "Pat" Solitano'nun hayatından küçük bir hikâye. Bu filmdeki mizaha kadınlar daha çok gülüyor. Hem de salonu kahkahalara boğarak. Kendimizi zorlasak da gülmemiz sırtımadan öteye geçemedi. Pat'in babası Patrizio "Pat" Solitano, Amerikan futbolunun, Philadelphia Eagles'ın öyle fanatığı ki (bizim Cimbom tutkumuzu aşıyor), maçta kavga çıkarmış ve bu yüzden emeklilik şansını kaybetmiş. Ailesini bahislerle geçindiriyor. Tek hayali restoran açmak. Baba Pat, kendi evinde bahisçi arkadaşı Randy'yle televizyondan maçları izleyip bol bol bahis oynuyorlar. Evin annesi Dolores Solitano da bol bol yemek yapıp duruyor. Genç Pat'in hastalığına "bipolar bozukluğu" deniyor. Yani bir tür manik depresyon bu. Okulda yedek öğretmenlik yapan Pat, akıl hastanesine düşmeden önce bir gün eve zamansız geldiğinde o büyük sarsıntıyı yaşıyor. Evin içinde **Stevie Wonder**'ın söylediği tatlı bir şarkı "*My Cherie Amour*", öğretmen karısı Nikki de banyoda. Banyo kapısını açtığında duşun altında "Nirvana"ya çıkmış karısının mutlu ânını gören Pat, duşa girecekken bir adamı, bir öğretmeni banyoda fark ediyor. Akıl hastanesinde aylarca yatan Pat'in en büyük takıntısı Nikki. Bu bir aşk mı, yoksa başka bir şey mi? Pat'in Nikki'ye yaklaşması da yasak. Mahkeme onu serbest bırakırken bu yasağı getirmiş. Psikiyatrist Cliff Patel'in seanslarına da katılması gerekiyor. Pat, Nikki'nin çocuklara okuttuğu kitapları da analiz etmeye başlıyor. **Ernest Hemingway**'in I. Dünya Savaşı'nda geçen Silahlara Veda romanını sanki pembe romanmış gibi değerlendirip insanı geriyor Pat. Bununla yetinmiyor, **John Steinbeck**'in *Gazap Üzümleri* romanına da dil uzatıyor. Biz bunu yazar olmaya çabalayan **Matthew Quick**'in hezeyanları olarak değerlendirdik. Pat'in mahallede en iyi arkadaşı Ronnie, düzen takıntısı olan Veronica'yla evli. Pat, Ronnie'nin akşam yemeği davetinde Veronica'nın kız kardeşi Tiffany'yle tanışıyor. O da depresyon içinde. Kocasını trafik kazasında ölmüş. Bu depresyondan çıkmak için bütün yoğunluğunu dansa vermiş Tiffany. Pat'i de yanına çekmeye çabalıyor. Tiffany öyle ısrarcı ki, Pat kendine doğru gelen bu aşka fazla direnmiyor ve mutlu sonla aşk kazanıyor. Gerçek hayatta da hep böyle olsa.

Rocky'nin şehri Philadelphia'dan...

Yönetmen **David O. Russell**, 1958'de New York'ta doğdu. Yönetmen, 1991'deki Körfez Savaşı'nda geçen 1999 yapımı hiciv yüklü *Three Kings/ Üç Kral* filmiyle biliniyor daha çok. 1996'daki *Flirting with Disaster/ Tatlı Bela ile Flört*, 2004'teki *I Heart Huckabees/ Tesadüfler* ve 2010'daki iki Oscarlı *The Fighter/ Dövüşçü* spor biyografisi de ülkemizde vizyona çıkmıştı. Yönetmen, **Umut Işığım** filminde hafif el kamerası kullanmış çoğunlukla. Sarsıntılı kamera, Pat'in içindeki fırtınayla buluşmuş. Film sinemaskop çekilse de yönetmen dar açılarla Pat'le Tiffany'nin sıkıştırılmışlığını görselleştirebilmiş. 1990 doğumlu Amerikalı oyuncu **Jennifer Lawrence**'ı, ilk **Debra Granik**'in 2010 yapımı *Winter's Bone/ Gerçeğin Parçaları* filmiyle fark ettik. Sonra **Garry Ross**'un 2012 yapımı bilimkurgusu *The Hunger Games/ Açlık Oyunları* geldi. Genç oyuncu, birbiri ardına filmlere yüzünü ödünç veriyor ve yüzünü eskitiyor sanki. Pat'i oynayan **Bradley Cooper**, 1975'te doğduğu şehir Philadelphia'da hayli rahat. Adı bile koca **Robert de Niro**'nun üzerinde yazılmış. Evet, De Niro... Sinemanın ağır işçisi ve bin bir surat o. **Martin Scorsese**'nin filmlerini adadığı büyük oyuncu. **Sergio Leone**'nin 1984 yapımı gangster destanı *Once Upon a Time in America/ Bir Zamanlar Amerika* filminde unutulmaz "Noodles" oldu. Oscar kazandığı **Scorsese**'nin 1980 yapımı siyah-beyaz *Raging Bull/ Kızgın Boğa* boks filmi, *Taxi Driver/ Taksi Şoförü* ve *Bir Zamanlar Amerika* filmleri de sinema tarihine geçti. *Umut Işığım*, ağırlıklı olarak Pensilvanya'nın Philadelphia şehrinde geçiyor. Philadelphia, biliyorsunuz muhteşem Rocky Balboa'nın şehri. 1976 yapımı *Rocky* filmi Oscarlar kazandıktan sonra bu kadim şehir sanki birdenbire keşfedildi. 1970'lerde, işsizliğin ve umutsuzluğun dibe vurduğu bu şehre Rocky Balboa hayat getirdi. Turizm patladı ve şehrin ekonomisi düzeldi. Eğer bu şehre giderseniz, 1970'lerde işsiz insanların ucuza karınlarını doyurdukları sosisli sandviçlerinden de tatmanız gerek. Bir film bir şehrin kaderini değiştirebilir mi? Evet değiştirebilir. Eğer o film *Rocky* gibi modern klasik olursa. Philadelphia, **Sylvester Stallone**'a her daim minnettar. Öyle ki, şehre Rocky Balboa'nın heykelin bile diktiler. Filmde **Bob Dylan** ve **Johnny Cash**'in beraber söyledikleri "Girl from the North Country" şarkısı da duyuluyor. Yeni yılda aşkla çoğalsın insanlar..

UMUT IŞIĞIM/ SILVER LININGS PLAYBOOK

Yönetmen-Senaryo: David O. Russell

Roman: Matthew Quick

Müzik: Danny Elfman

Görüntü: Masanobu Takayanagi

Oyuncular: Bradley Cooper (Pat Jr), Jennifer Lawrence (Tiffany), Robert de Niro (Pat), Julia Stiles (Veronica), Jacki Weaver (Dolores), Chris Tucker (Danny), Anupam Kher (Dr. Cliff), John Ortiz (Ronnie), Shea Whigham (Jake), Paul Herman (Randy), Brea Bee (Nikki)

Yapım: Weinstein (2012)

ailerden@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Karaoğlan'ın Camoka'ya karşı savaşı

 Karaoğlan'ın Camoka'ya karşı savaşı Oğuz boylarından "Bayan Avullu" oymağından, Baybora'nın oğlu Karaoğlan, Moğollardan kötücül savaşçısı Camoka'ya karşı mücadele veriyor. Selçuklu Beyi Koca Uruz'un kızı Çise Hatun, Çağanbay'la evlenecekken, kaçarılır. Çise Hatun Camoka'ya verilecek, ama hiç de hesapta olmayan Karaoğlan oradan geçerken Çise Hatun'u kurtarıp Malatya'ya götürüyor. Yıl 1238... Selçuklu Hanedanlığı'nda Sultan Keykubat zehirlenerek öldürülmüş. Devrin en güçlüleri Moğollar. Önüne geleni kesiyorlar, Avrupa'nın içlerine kadar. 1071'de Anadolu'ya gelmiş Türkler Moğollarla savaşıyor.

İzmir DEÜGSF Sinema-TV'den mezun olmuş **Kudret Sabancı**, 2012 yapımı **Karaoğlan** filmiyle bir düşünüyü gerçekleştiriyor. Yönetmenler düşlerini gerçekleştirmeli; bütçe 12 milyon lira olsa bile. Aynı okuldanız. Üst sınıftaki Sabancı, sürekli üretti, araştırırdı, imkânları zorlardı. Bizim sinema okulundan çıkmış nadir iyi sinemacılardan. **Suat Yalaz**'ın çizgi romanı *Karaoğlan*, gerçekten de estetik olarak çarpıcı. Ama yine de çizgi roman ruhunun içinde dolaşması iyi olurdu. Elbette bu ruh kolay yansıtılamıyor perdeye. Hollywood filmlerinde de tam çizgi roman ruhuna ulaşılıyor. Çizgi romanlardan beyazperdeye aktarılmış onca film izledik çoğunda tat alamadık. **Warren Beatty**'nin 1990 yapımı *Dick Tracy* ve **Robert Rodriguez- Frank Miller**'in ortak yönettikleri 2005 yapımı *Sin City/ Günah Şehri* filmleri, çizgi roman ruhunu perdede yaratmışlardı. Sabancı'nın filmi estetik olsa da, sanki beslendiği yer Suat Yalaz'ın 1960'larda **Kartal Tibet**'i oynattığı *Karaoğlan* filmleriymiş hissi veriyor. Bilgisayar efektlerini kullanmayı da çözdüğümüzde daha çarpıcı atmosferler yansıyacak perdeye. Sabancı'ya da haksızlık da yapılmamalı. Seyretmesi rahat bir film çıkarmış ortaya. Bizim buraların kültürüne ve sanatına yabancı olanlar da filminden keyif alabilir. Biraz daha diyaloglar üzerinde çalışılabilirdi. Yönetmen Sabancı'nın filminde sinema tadı var. Yönetmen ağırlıklı olarak televizyona iş yaptığı için oranın estetiğinin etkisinde kalabilirdi.

İki kadın arasında...

Çise Hatun'u Malatya'ya getiren Karaoğlan, pazar yerinde kesesini güzeller güzeli yankesici Bayırgülü'ne kaptırıyor. Sonra da kalbini. Cengiz Han'ın Moğolları dünyayı işgal ederken sıra Anadolu'ya gelmiştir. Çise Hatun'un, Altın Orda Hanı'nın oğlu Çağanbay'la evlenmesini engellemek için Moğol Camoka Çise Hatun'u yok etmekle görevli. Camoka'nın yanında Manguday Birliği de var. Çise Hatun'u evlenebilmesi için, "Yağmur" adlı atıyla Karaoğlan, babası Baybora, Karaoğlan'ın seyisi Çalık, Cengiz Han'ın eski alay beyi Balaban, cüce Pekşen, maymunu "Kestane"yle Bayırgülü yolculuğa çıkıyorlar. Çise Hatun, Çağanbay'la evlenmek için yola çıksa da Bayırgülü'nü yağız Karaoğlan'dan kısıyor. Karaoğlan için Bayırgülü'yle tatlı çatışmalara bile giriyor. Onların peşinde de Camoka ve Mangudaylar var. Kale gibi şehrin etrafında büyük savaşı Türkler kazanıyor ve Moğolları dize getiriyorlar. Dokuz canlı Camoka gözlerini açtığı anda bu hikâye burada bitmez diyorsunuz.

Daha önce de uyarlanmıştı...

Suat Yalaz, *Karaoğlan* çizgi romanını 1962 yılında gazete tefrikası olarak *Akşam* gazetesinde yayımlamaya başladı. 1963 yılından itibaren de haftalık olarak yayımladı. Yalaz, 1965'te başrolü **Kartal Tibet**'in oynadığı *Karaoğlan: Altay'dan Gelen Yiğit*'i yönetti. 1972 yılına kadar altı film daha yapıldı. Sadece 1969'daki *Samara: Şeyhin Kızı* filminde Karaoğlan **Kuzey Vargın** olmuş ve bu filmi de Yalaz yönetmişti. Bu filmin bütçesi 12 milyon lira. Herhalde iç piyasayı hesaplayarak bu kadar yüksek bütçeli film yapmadılar. Bunun dışarı da vardır.

1984'te İstanbul'da doğmuş, İzmir'de büyümüş **Müge Boz**, *Leyla ile Mecnun* dizisiyle ünlendi. **Talip Karamahmutoğlu**'nun gösterime girecek *Bir Hikâyem Var* filminde de oynadı. Boz, **Ali Adnan Özgür**'ün yönettiği köy enstitüleri üzerine 2012 yapımı *Toprağın Çocukları* filminde de oynamıştı. Boz, *Karaoğlan* filminde insanın başına gelen en güzel şey. Işığıyla tüm perdeyi aydınlatıyor. Sinemamız bir oyuncu kazanıyor. 1983 Samsun doğumlu Karaoğlan **Volkan Keskin**, **Faruk Aksoy**'un *Fetih 1453* filminde Balaban'ı canlandırmıştı. 2007'de *Dağlar Delisi* dizisinde de oynamıştı. Filmin müzikleri de iyi, belirtelim.

KARAOĞLAN

Yönetmen: Kudret Sabancı

Eser: Suat Yalaz

Senaryo: Melek Öztürk- Rana Mamatlıoğlu- Kudret Sabancı

Müzik: Tamer Çıray

Görüntü: Gökhan Atılmış- Türksöy Gölebeyi

Oyuncular: Volkan Keskin (Karaoğlan), Müge Boz (Bayırgülü), Özlem Yılmaz (Çise Hatun), Hasan Yalnızoğlu (Camoka), Hakan Karahan (Baybora), Gaffur Uzuner (Çalık), Tuncay Gençkalın (Balaban), Macit Sonkan (Berkehan), Suavi Eren (Koca Uruz)

Yapım: TMC (2012)

ailerden@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Politikanın akıl almaz oyunları

Ali Erden 18.01.2013

 Politikanın akıl almaz oyunları New York... Halk, polis şiddetinden dolayı gösteriler düzenliyor. O sırada polis dedektifi Billy Taggart mahkemede yargılanıyor. Billy, orantısız güç kullanarak elindeki yetkiyi kötüye kullanmış ve insanları öldürmüştü. Billy, karısı Natalie'nin kız kardeşinin tecavüzcülerini öldürmüştü. Sağcı belediye başkanı olan Nicholas Hostetler, güvenlik adına sokakları sıkı denetim altında tutuyor. Sanki New York şehri onun ülkesi ve bir diktatör gibi. Kurduğu otoriteyle şehri zenginlere parsellemiş gibi. Komiser Carl Fairbanks, Nicholas'a yargıcın serbest bıraktığı Billy için yeni bir tanığın çıktığını söylüyor. Billy görevden alınıyor ve film yedi yıl sonrasına gidiyor.

Billy, sinema oyuncusu karısıyla New Orleans'ta şimdi. Billy, bu şehirde özel dedektiflik yapıyor. Yardımcısı da Katy. Taksitle iş yapan Billy, ekonomik olarak da zor durumda. Belediye başkanından telefon alan Billy, hemen New York'a gidiyor. Nicholas ondan karısı Cathleen'i izlemesini istiyor. Nicholas, karısının kendini Paul Andrews'la aldattığını söylüyor. Paul, seçimlerde Nicholas'ın rakibi belediye meclis üyesi Jack Valliant'ın seçimdeki yardımcısı. Billy'nin Cathleen'le Paul'ü takibiyle birden insan kendini **Roman Polanski**'nin 1974 yapımı renkli ve sinemaskop kara filmi *Chinatown/ Çin Mahallesi* filminin içine düşmüş gibi hissediyor. Ama, **Allen Hughes**'un 2012 yapımı sinemaskop çekilmiş *Broken City/ Bitik Şehir*, tersine bir *Çin Mahallesi*...

Merak duygusunu ve gerilimi azaltmamak için Hughes'un modern kara filmine dikkatli dokunmamız gerekiyor. Filmde, çoğu kara filmde olduğu gibi başkarakterin sorunları da öne çıkıyor. Los Angeles'ta karısının başrolünü oynadığı filmin galasında Natalie'yi kışkırtıyor Billy. Çünkü Natalie sanat için filmde yatağa girmiş. Takip işinde

her şey birden değişiyor ve Billy'nin elinden kaçıyor. Cathleen, her şeyden haberli. O sırada Paul suikasta kurban gidiyor. Billy, her şeyin bir aldatma üzerinde değil, başka şeyler üzerinde olduğunu fark ediyor. Komiser Carl da eski çalışanı Billy'nin yanında gibi. Ama burası New York ve kimin ne olduğu hemen anlaşılamıyor. Carl kötü olan tarafta değil ama, sürprizli tarafta. Belediye başkanı, Billy'nin tecavüzcüleri öldürdüğü semte gökdelenler dikirtmek isteyen yatırımcılarla işbirliği yaparken, liberal aday Jack halkın çıkarlarından yana seçim kampanyası yürütüyor. Ama, o da bir zengin.

Gerilime siyahî bakış...

Zaman zaman şiddetin kendini hissettirdiği filmde, gerilimi daha çok politik entrikalar çoğaltıyor. Nicholas, tam bir Makyavelci. Politikanın çirkin maskesini yüzüne geçirmiş. Başarıya giden her yol onun için mubah. Filmin final bölümü sürprizli.

1972 Michigan doğumlu siyahî yönetmen **Allen Hughes**, kardeşi **Albert Hughes**'la ortak yönettiği filmlerle biliniyor. Hughes kardeşlerin 2001'deki *From Hell/ Cehennemden Gelen* ve 2010'daki *"The Book of Eli/ Tanrının Kitabı"* filmleri ülkemizde vizyona çıkmıştı. Allen Hughes, *Bitik Şehir* filmini ilk defa kardeşi yanında olmadan tek başına yönetmiş.

Senaryo yazarı **Brian Tucker**'ın da ilk senaryosu bu film. Filmin görselliği çarpıcı. New York'un gece hâlleri etkileyici fotoğraflarla sinemaskop perdeye yansıyor. Alta duyulan gerilimli müzik de filme çok şey katmış. Elbette iki iyi oyuncu Amerikalı **Mark Wahlberg** ve Avustralyalı **Russell Crowe** üzerine bir şey söylemek anlamsız. Crowe gibi "iyi adam"dan çarpıcı bir "kötü adam" çıkarmak bir yönetmenlik marifeti. Billy'nin yardımcısı sarışın Katy'yi canlandıran **Alona Tal**'e de övgü göndermeli.

BİTİK ŞEHİR/ BROKEN CITY

Yönetmen: Allen Hughes

Senaryo: Brian Tucker

Müzik: Atticus Ross- Leopold Ross- Claudia Sarne

Görüntü: Ben Seresin

Oyuncular: Mark Wahlberg (Billy), Russell Crowe (Nicholas), Catherine Zeta-Jones (Cathleen), Jeffrey Wright (Carl), Barry Pepper (Jack), Alona Tal (Katy), Natalie Martinez (Natalie), Michael Beach (Tony), Griffin Dunne (Sam), Kyle Chandler (Paul), Britney Theriot (Valerie)

Yapım: ABD (2012)

İnsanı titreten inanılmaz korku

Richmond... Ekonomik bunalımdaki Jeffrey, karısını öldürüyor. Sonra da iki küçük kızı Victoria ve Lilly'yi yanına alarak karlı bir günde arabasıyla yola çıkıyor Jeffrey. Araba kaza yapınca ormanın içindeki terk edilmiş eve sığınıyorlar. Baba, önce iki kızını tabancayla öldürüp ardından da intihar etmeyi düşünüyor. Ama, beklenmedik

bir şey oluyor ve bir karartı babayı yok ediyor. Beş yıl sonra, 2012... Lucas, beş yıl öce ortadan kaybolmuş kardeşi Jeffrey ve iki kız yeğenini arıyor. Ressam Lucas, punk-rockçı Annabel'le beraber. Bütün birikimini de bu araştırma için harcıyor Lucas. Araştırmacılar, önce ormandaki kaza yapmış arabayı buluyorlar, sonra da orman içindeki evi. İçeri girdiklerinde iki kız kardeşi görüyorlar. Kızlar, bunca yıl kiraz yiyerek hayatta kalmışlar. Amca Lucas, kızların velayetini almak için mahkemede kızların teyzesi Jean Podolski'yle mücadeleye giriyor. Kız kardeşlerin tedavisini üstlenen Dr. Dreyfuss, kızların amcasında kalmasında yardımcı oluyor. Beş yıl tek bir mekânda kalmış, sadece kirazla beslenmiş kızların ruhuna ulaşmak kolay olmuyor. Abla olan Victoria, gözlükleri takınca iletişimi daha kolaylaştırıyor. Beş yıl önce bebeklikten yeni çıkan Lilly, ormandaki evde Mama dedikleri hayalet kadın gibi hareket ediyor ve ulaşılması da kolay olmuyor. Çok geçmişte akıl hastanesindeyken bebekle hastaneden kaçan ve bebekle kendini uçurumdan aşağı bırakmış kadının hayaleti, Lucas ve Annabel olmasına rağmen çocukların peşini bırakmıyor. Hayalet Mama, Lucas ve Annabel'i kızlardan kıskanıyor. Öfkesini önce Lucas'tan çıkarıyor Mama. Merdivenlerden yuvarlanan Lucas, küçük koma yaşasa da hayata dönüyor. Dr. Dreyfuss, Mama'yı kızların zihninde yarattığına inanıyor. Ama çok geçmeden, Victoria'yla konuştuktan sonra bir dedektif gibi Mama'nın hayaletin araştırıyor. Trajik olmasına rağmen. Filmde merak duygusu gerçekten yoğun. Çoğu ânı perdede yaşamak gerekiyor. Filmdeki rüyaların, sinemaya gerçeküstücülüğü ve dışavurumculuğa zenginlik sunduğunu belirtelim. Annabel ve Lucas'ın farklı zamanlarda gördükleri rüyalar da görsel anlamda büyüleyici. Annabel'in gördüğü rüyada, uçurumdan aşağıya kamerayla düşüyormuşsunuz gibi sanki. Final bölümü de çarpıcı.

Yönetmene Modigliani etkisi...

Gerçek adı **Andrés Muschietti** olan Arjantinli yönetmen **Andy Muschietti**, 2013 yapımı **Mama** filmini, 2008'de çektiği üç dakikalık aynı adlı kısa filminden yola çıkarak yapmış. Filmin yapımcılarından biri de Meksikalı ünlü yönetmen **Guillermo del Toro**. Filmin senaryosunu yönetmen kız kardeşi **Barbara Muschietti** ve İngiliz romancı-senarist **Neil Cross**'la beraber yazmış.

Yazar **Cross**, BBC'nin iç istihbarat M15 ajanlarını anlatan dizisi *Spooks*'un altıncı ve yedinci sezonlarında senaryolar da yazdı. Bu dizi ülkemizde televizyonlarda gösterildi. Yönetmen Muschietti, Buenos Aires'te sinema okudu. 2003 yılında kız kardeşiyle Toma 78 adında film yapım şirketi kurdu. Yönetmen Arjantin'de sinemaya, storyboard çizerliğiyle girdi.

Muschietti, bir röportajında *Mama* filmi için **Modigliani**'nin resimlerinden ilham aldığını söylüyor. Gerçekten de Annabel, Modigliani tablosundan gelmiş gibi. Yönetmenin de ressam olduğu unutulmamalı. Lucas ve Annabel'n rüyaları bir ressamın fırçasından çıkmış gibiydi. İtalyan ressam ve heykeltıraş **Amedeo Modigliani** (1884-1920), dışavurumcu eserler ortaya koymuştu daha çok. Yönetmen, yüzlerde Modigliani'den beslenmiş. Muschietti'nin karakterleri de Modigliani'nin portrelerindeki yüzler gibi kederlerle yüklü. Ama, mekânlara düşen ışık düzenlemeleri, sinemanın korku geleneğinden geliyor. Korku sineması, estetik olarak gerçeküstücü ve dışavurumcudur. Kâbusların görüldüğü birçok korku filmi gerçeküstücülükten epey besleniyor. Korku romanı ve sineması, romantizm akımının içerisinde de dolaşıyor. İnsanı ürküten ve tedirginliğe sürükleyen de daha çok bu taraf. Biliyorsunuz, romantik akım metafiziğe, yani doğaüstüne yakın. Muschietti, önceki birçok korku filmindeki gibi doğaüstü üzerinde yoğunlaşmış filmde.

Ayrıca, Alman dışavurumcu filmlere ve romantizm akımının içindeki resimlere baktığınızda, korku sinemasının görselliğini daha iyi anlıyorsunuz. Kasvetli mekânlar, uzayan gölgeler ve dışarıya vuran şiddet... Muschietti'nin filminde, özellikle orman evi tam anlamıyla korkunun ruhunu dışarı çıkartıyor. Filmi seyrederken, tipik bir

hayaletli film değil diyorsunuz. Bu filmi seyrederken, birkaç anda korkuyu içinde hissedeceksiniz. Bu anlarda içinde aşağıdan yukarıya doğru bir şeylerin yürüdüğünü sanıyorsunuz sanki.

Kendi adımıza bazı sahnelerde, özellikle ani ses efektleriyle koltuğumuzdan gayri ihtiyari kalkıverdik. Yönetmenin, filmi özellikle 35 mm. çekmesi doğru bir seçimmiş. İç mekânlar gerçekten insanı sıkıştırıyor, ruhunu daraltıyor. Kasvet nefes kesici. Bu filmde paranormali tam anlamıyla yaşıyorsunuz. Psikik ve parapsikoloji üzerine de araştırmalar yapacaksınız belki. Müziklerin de epey gerdiğini belirtelim. Filmin iki küçüğünü, **Megan Charpentier** ve **Isabelle Nélisse**'yi de unutmuyoruz. Küçükük halleriyle filmi alıp götürüyorlar. Bu filmin Kanada'da çekildiğini de belirtelim.

MAMA

Yönetmen: Andy Muschietti

Senaryo: Neil Cross- Barbara Muschietti- Andy Muschietti

Müzik: Fernando Velázquez

Görüntü: Antonio Riestra

Oyuncular: Jessica Chastain (Annabel), Nikolaj Coster-Waldau (Lucas/Jeffrey), Megan Charpentier (Victoria), Isabelle Nélisse(Lilly), Daniel Kash (Dr. Dreyfuss), David Fox (Burnsie), Javier Botet (Mama), Jane Moffat (Jean/Mama'nın Sesi)

Yapım: Universal (2013)

ailerden@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şili halkı Pinochet'ye "No" derken

Ali Erden 25.01.2013

 Şili halkı Pinochet'ye "No" derken Şili, 1988... Şili halkı, demokrasiye geçiş veya diktatörlüğe devam için referandum yapıyor. Bu halk oylaması, reklâmcıların da savaşı. Yıllarca yurtdışında yaşamış René Saavedra, reklâm dünyasında iyi kazanan biri. Eski aile dostlarından, şimdi akıl hocası olan bir muhaliften **"Diktatörlüğe Hayır"** kampanyası için destek istiyor. Bir tarafta para, diğer tarafta vicdan.

René, muhalif karısı Veronica'dan uzun süre önce ayrılmış. Küçük oğlu Simon kendisiyle beraber. René, patronu Lucho'yu da kırmadan muhaliflerin yanında yer alıyor ve **"Hayır"** kampanyasını yürütüyor.

1976'da Santiago'da doğan Şilili yönetmen **Pablo Larraín**, bu âna kadar dört film yönetti, ama 2012 yapımı **No** filmi ülkemizde gösterim şansı bulabiliyor ancak. Zengin ve muhafazakâr aileden gelen yönetmenin annesi de sağcı bir politikacı. Hatta yakın dönemlerde bakanlık bile yapmış. Yönetmen, sağ muhafazakâr bir aile ortamında hiçbir ekonomik zorluk çekmeden yetişti. Gördüğümüz *No*, sol ruhlu bir film. Yönetmen, hem Pinochet, hem de demokrasi yanlılarını içeriden göstererek, dönemin ruhunu anlamaya çabalamış. Filmde görüntüler soluk biçimde yansıyor yoğunluklu olarak. Ayrıca yönetmen, her kamera açısını bir defa kullanmış. Klasik olanın dışına çıkıp "açı- karşı açı" çekim tekniği de kullanmamış. Yönetmen çoğu anda hafif el kamerası kullanmış. Ayrıca film 16 mm. tadı veriyor. Dönemin belgesel görüntülerini de filminin aralarına kurgulanmış.

Bu durum gerçekliğe etkileyici bir katkı sağlıyor. Estetik anlamda televizyonlardaki haberlerin görsel yansıyışlarına yakın bir görsellik de oluşturulmuş. Öyle ki, bazı anlarda belgesel ve kurgusal görüntüler iç içe geçerek bir bütünlük oluşturuyor. Gerçekten filmin estetiği sinema okulundaki öğrenciler için bulunmaz bir ders. Filmde, Şili halkının **Pinochet**'e "**Pinoçet**" dediğini de öğrendik. Yıllarca bize "**Pinoşe**" diye öğretmişlerdi. Fransızların söylediği gibi.

Tonton Pinochet...

Kampanya için herkesin önünde yirmi günden fazla bir zaman var. Pinochet, halkın kendine teveccüh edeceğinden emin. Pinochet'in kampanyasını, René'nin patronu Lucho yürütüyor. Pinochet, tonton bir dede gibi yansıtılıyor. Beyaz sivil takımlar giyiniyor, askerler az görünüyor ve tonton dede çocukları şefkatle seviyor. Bu referanduma "plebisit" deniyor. Ayrıcalıklı sınıfın imkânların sürüp sürmemesi halka soruluyor. Yani, Pinochet'in diktatörlüğünün sürüp sürmemesi için, bu halk oylaması. René'nin oğlu Simon'a bakan kadın, Pinochet sayesinde eskisinden daha iyi durumda olduklarını ve çocuğunu kolayca üniversiteye gönderdiğini söylüyor. Ama çok geçmeden, minnet duyduğu Pinochet yönetiminin sert yüzünü yakından görüyor.

Kampanyayı başarılı biçimde yürüten René'ye Pinochet güçleri hemen mesaj gönderiyorlar çünkü. René de, demokrasi mitinginde polisin ve askerinin şiddetinin ne demek olduğunu anlıyor ve her şeyiyle kendini demokrasi referandumuna veriyor, tüm yaratıcılığını bu kampanyaya sunuyor. Asker, özellikle de polis alabildiğine sert ve halka hiç acıymıyor. Kampanyalardan hoş anlar da yansıyor. Bunlar belgesel görüntüleri. Karısıyla sevişmek isteyen koca, karısından hep "**no**" cevabı alıyor. Pinochet tarafı da bu reklama karşılık vererek "**si**" reklamını yayımlıyor hemen. Gerçekten hoş ve eğlenceli anlar.

Oscar'a aday...

No filmi, ABD'ye eleştiri getirmesine rağmen **85. Akademi Ödülleri**'nde "**En İyi Yabancı Film**" dalında **Oscar**'a aday oldu. Film, 2012'de **65. Cannes Film Festivali**'nde "**Yönetmenlerin On Beş Günü**" bölümünde gösterildi ve bu bölümde "**Sinema Sanat Ödülü**"nü kazandı. Filmde, Pinochet karşıtlarına destek veren **Jane Fonda**, **Richard Dreyfuss** ve **Christopher Reeve**'in belgesel görüntüleri de yansıyor perdeye. Hollywood'un bu ünlü oyuncular, 1988 yılında Şili'de Pinochet'e karşı kampanyada "**no**" diyenlere destek vermişler.

1978 doğumlu Meksikalı oyuncu **Gael García Bernal**, **Robert de Niro** gibi kamera önünde rahat. Sanki oradan geçiyormuş gibi. Bu iyi oyuncuyu, Meksikalı yönetmen **Alejandro González Iñárritu**'nun 2000 yapımı *Amores Perros/ Paramparça Aşklar ve Köpekler* gibi kurgusu çarpıcı bir filmle fark edildi. Ardından Brezilyalı yönetmen **Walter Salles**'in Che'nin gençliğini anlatan 2004 yapımı *Diarios de Motocicleta/ Motosiklet Günlüğü* filmiyle de büyük oyuncular tarafına doğru yürümeye başladı.

Şili bize hâlâ uzak. Sineması da. 1973 yılında sosyalist Allende yönetimine karşı askerî darbe yapan Pinochet'in kanlı darbesini Şilili yönetmen **Andrés Wood**'un 2004 yapımı *Machuca* filminde yaşamıştık. Pinochet, yoksul Kızılderilileri Santiago'dan sürüp yok ediyordu. Yönetmen **Larrain** de bu kanlı darbenin 15 yıl sonrasına bakıyor *No* filmiyle. *No* filminde fon müziği kullanılmamış. Ama şarkıların çok iyi olduğunu belirtelim.

NO

Yönetmen: Pablo Larrain

Oyun: Antonio Skármeta

Senaryo: Pedro Peirano

Kurgu: Andrea Chignoli

Görüntü: Sergio Armstrong

Oyuncular: Gael García Bernal (Réne), Alfredo Castro (Lucho), Antonia Zegers (Veronica), Marcial Tagle (Costa), Néstor Cantillana (Fernando), Jaime Vadell (Bakan Fernandez), Pascal Montero (Simon), Nestor Cantillana (Akıl Hocası)

Yapım: Şili (2012)

Parker'ın macera dolu şiddet dünyası

Film, Ohio'da açılıyor. Çete, Columbus şehrinde düzenlenen fuarda soygun gerçekleştiriyor. Soygunu planlayan Parker, çeteden bağımsız. Parker, bir dolu sahte isim kullanan bir beyin. Kendi çapında dürüst ve daima sözünde duruyor. Kendine karşı yapılan hataları da affetmiyor.

Parker, saygı duyduğu tecrübeli suçlu Hurley'nin güzel kızı Claire'le beraber. Fuar soygunu için diğer elemanlarla Hurley tanıştırmış Parker'ı. Soygun çetesinin başında da Melander var. Diğer çete elemanlarıysa şoför olan Carlson, bıyıklı Ross ve hercai tip August Hardwicke. Rahip kılığıyla Parker, olayı yönlendiriyor. Paranın tam anlamıyla toplandığı anda serinkanlılıkla soygunu gerçekleştirirken, yolda Melander yeni soygun teklifi yaptığında kanlı bir hesaplaşma da başlıyor. Parker'ı öldü sanıp yol kenarında bırakan çete, yen soygun için Palm Beach'in yolunu tutuyor.

Parker, tam bir profesyonel ve çetenin hareketlerini fazla zorlanmadan takip ediyor. Yolu Palm Beach'e ve emlakçıda çalışan Latin kökenli Leslie'yle kesişiyor. Sürekli pembe dizi izleyen annesiyle kalan Leslie, ev satışlarında başarılı olamadığı için maaşla geçiniyor. Kocasından ayrılmış Leslie'ye devriye polisi Luke asılıyor sürekli. Teksaslı kovboy gibi Palm Beach'te malikâne alıcısı gibi emlakçiye başvuran Parker'a evleri Leslie gösteriyor. Leslie de zeki bir insan. Gecikmeden Parker'ın amacını öğreniyor. Parker'ın ölmediğini anlayan çete de Parker'ın peşine kiralık katil Kroll'u takıyor. Çete, zenginlerin mutlu mesut yaşayıp gittiği Palm Beach'te mücevher soygunun planını uygulamaya koyuyorlar.

Parker seri romanından...

İşte ayrıntıların ve bazı sahnelerinin öne çıktığı 2012 yapımı **Parker**, zaman zaman eski usul soygun filmlerinin tadını veriyor. Soygun hazırlıkları ve soygun anları gerçekten heyecan yüklü. Filmin girişindeki soygun sahneleri unutulmaz. 1980'de ilk uzun filmini çekmiş **Taylor Hackford**, bu modern şiddet yüklü suç filmine eski zamanların az da olsa ruhunu katabilmiş. 1944'te Kaliforniya'da doğan yönetmen Hackford'u en çok 1982 yapımı *An Officer and a Gentleman/ Subay ve Centilmen* filmiyle biliyoruz. Yönetmen bizde en çok 1997 yapımı *The Devil's Advocate/ Şeytanın Avukatı* filmiyle biliniyor. Yönetmenin, müthiş şarkıcı **Ray Charles**'ın hayatını anlattığı 2004 yapımı *Ray* filmi de hatırlanmalı. Ayrıca 1995 yapımı suç-gerilimi *Dolores Claiborne/ Dolores* filmi de dikkate alınmalı. 2000 yapımı *Proof of Life/ Yaşam Kanıtı* aksiyon-macera filmini de beğeniriz yönetmenin.

Parker filmi, birçok takma adla yazan suç-gerilim yazarı **Donald E. Westlake**'in (1933-2008) **Parker** serisinden 2000 yılında yayımlanan **Flashfire** romanından uyarlandı. Yazar, *Parker* serisinde **Richard Stark** mahlasını kullandı. *Parker* serisi sinemaya uzak değil. Serinin 1962'de yazılmış ilk romanı *Hunter*, ilk defa 1967 yılında

John Boorman tarafından *Point Blank/ Dönüşü Olmayan Yol* adıyla uyarlandı. Bu romanın ikinci çevrimini (remake) 1999 yılında *Payback/ Gününü Göreceksin* adıyla **Brian Helgeland** yapmıştı. **Godard da Stark**'ın *The Jugger* romanından ilham alarak 1966'da renkli ve sinemaskop *Made in USA* suç filmini çekti. Başrolde de hayatının ve filmlerinin kadını **Anna Karina** vardı, ona da **Richard Widmark** usta eşlik ediyordu.

Nick Nolte'e de selâm göndermeli. Nebreska'da 1941'de doğmuş Nolte, 1979'da *TRT*'de de gösterilmiş 1976 yapımı *Rich Man, Poor Man/ Zengin ve Yoksul* televizyon dizisindeki Tom Jordache karakteriyle çok sevildi. Bu dizi gösterilirken adeta sokaklar bomboş kalırdı. Dizinin yayınlandığı sıralarda ülkemizde Nolte'nin oynadığı 1976 yapımı *The Deep/ Dip* vizyona çıkmıştı. **Peter Yates**'in yönettiği bu macera-gerilim, derin okyanuslarda nefes kesiyordu.

Walter Hill'in komedi kıyılarında dolaşan kara filmi *48 Hrs/ 48 Saat* filmi sinemada önünü açtı. 1967 doğumlu İngiliz oyuncu **Jason Statham**, tam anlamıyla aksiyon-şiddet filmlerinin vazgeçilmezi. Statham, 1990'ların sonunda İngiliz yönetmen **Guy Ritchie**'nin şiddet filmleriyle sinemada kendini göstermeye başladı. 1969'da Porto Riko doğumlu aktris ve şarkıcı **Jennifer Lopez**'i **Bob Rafelson**'ın 1996'daki *Blood and Wine/ Kan ve Şarap* ve **Oliver Stone**'un 1997'deki *U Turn/ Kaybedenler* filmleriyle tanıdık önce. Sonrası malum.

PARKER

Yönetmen: Taylor Hackford

Roman: Richard Stark

Senaryo: John J. McLaughlin

Müzik: David Buckley

Görüntü: J. Michael Muro

Oyuncular: Jason Statham (Parker), Jennifer Lopez (Leslie), Nick Nolte (Hurley), Emma Booth (Claire), Michael Chiklis (Melander), Wendell Pierce (Carlson), Clifton Collins Jr. (Ross), Micah A. Hauptman (August), Bobby Cannavale (Jake), Carlos Carrasco (Norte), Daniel Bernhardt (Kroll)

Yapım: ABD (2012)

ailerden@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mektebin öğrencileri cephede öldü

Ali Erden 15.02.2013

 Mektebin öğrencileri cephede öldü Film, Yunan ordusunun istilasıyla başlıyor. Köyleri basan Yunan askerleri, köylüleri gördükleri yerde acımadan ateş ediyorlar. Askerler, istila ettikleri yerlerde her şeye de el koyuyor. Bursa'da Yunan subayı, Osmanlı'nın kurucusu Osman Gazi'nin türbesine hakaret eder gibi dalınca bu Anadolu'da infial yaratıyor. Kayseri'deki Taş Mektep Sultanisi'nin öğrencilerini de kızdırıyor. Bazı Rumlar ve

Ermeniler, işgalcilerle bir oluyor. Hatta onlarla işbirliği yapan Türkler de var. Tarık Nuri de bunlardan biri. Tarık Nuri, elde ettiği bilgileri Rumlara ve Ermenilere veriyor. Yunanlıların da işleri kolaylaşıyor.

Taş Mektep'in öğrencilerinden Mehmet, penceredeki Rum kızı Mina'ya âşık. Okulun müdiresi de Güzide. Okulda bir de Abbas Emmi var. Güngörmüş Abbas, cepheye hemen gitmek isteyen gençleri sakinleştiriyor. Bütün bunlar olurken okula Tefik Yüzbaşı geliyor. Ankara'daki Meclis'in Kayseri'ye taşınması emri verilmiş. En uygun yer de Taş Mektep. Yüzbaşı, cepheye gitmek için heyecanlı gençlere küçük talimler yaptırırken Güzide'yle de aralarında aşk ateşi yanmaya başlıyor.

Savaş olsa da nazik insanların devri o zamanlar. Şunu belirtelim, **Taş Mektep**'ten yansıyan aşklar gerçekten nazik. Günümüzün derinliksiz aşkları üzerinden bakınca anlaşılamayabilir bu. Çünkü günümüzde insan ilişkileri çok sert. Her şey alabildiğine yavaş ve aşkın tüm ritüelleri yaşanıyor. Filmdeki kaba diyalogları ve duyguları okşayan tarafları unuttuğunuzda, insanlara dair küçük hikâyeler gerçekten sıcaklık veriyor. Çoğu yerde iyi işlenmemiş diyaloglar ve bununla gelen abartılı oyunculuklar, iyi yakalanmış bazı hikâyeleri de alıp götürüyor maalesef. Bu abartılı hâller, bir yerden sonra müsamereden öteye gitmiyor.

Üç milyonluk bütçesi olan *Taş Mektep*, sanatsal tarafları öne çıkartarak gişeyi sağlama alamazdı. Gişenin garantisi duyguları okşamaktı. Ama, birkaç zaman sonra tüm bu abartılı hâller eserin handikabı olacak. Hatta tebessüm bile ettirecek. Kurtuluş Savaşı'na duyulan saygıya rağmen.

Küçük hikâyeler...

Mehmet, Taş Mektep'in öğrencilerinden. Büyük aşkı da Rum Mina. Savaş, aşklarını yaşamalarını engelliyor. Bir genç aşk daha var. Onların aşkı hemen ortaya çıkmıyor. Telci Reşit'in küçük oğlu İsmail, bu dünyadaki en masum aşkla Tarık Nuri'nin kızı Münevver'e mahcup biçimde âşık. Hastalıklar çeken Yusuf'la da Münevver kardeş. Reşit'in büyük oğlu Cemil cephede ve birkaç askerle beraber firar etmiş. Cemil, evinden ve ailesinden yıllarca uzak cephelerde savaşmaktan yorulmuş. Onun firar etmesi de insani. Diğer askerler gibi. Mina'nın abisi Aleko, trajediyi başlatan genç oluyor. Patlattığı bomba, Kayseri'deki Taş Mektep Sultanisi'nin 63 öğrencisini cepheye götürüyor. Gençler, 1921'de Sakarya Meydan Muharebesi'nde savaşarak ölüyorlar. Hepsı acemi. Bu okul, 1883'te öğrenime açılmış. Cumhuriyet döneminde ise şöhretler lisesi diye anılıyor.

Ülkemizde hiçbir lise, sonradan hepsi tanınmış olan öğrenci okutmadı. Galatasaray Lisesi bile. Cephe sahnelerinin yer yer çarpıcı olduğunu belirtmeliyiz. Final bölümü insanın gözlerini dolduruyor, belirtelim. Filmin estetiği genel olarak iyi olsa da bazen kendinizi televizyon dizisi estetiğinin içindeymiş gibi de hissedebilirsiniz. Fonda duyulan müzikler de duyguları okşuyor. Yönetmen **Altan Dönmez**, başrolünde Türkan Şoray'ın oynadığı *Bir Zamanlar Osmanlı Kıyam* dizisini yönetmişti. Dönmez, kameramanlıktan yönetmenliğe geçti. **Ayça Varlıer**, *Kalbim Dört Mevsim* televizyon dizisinde oynamıştı en son. Oyuncu, Fatih Hacıosmanoğlu'nun 2007'deki *Taş Yastık* filminde de görünmüştü. **Feride Çetin**'i, Hasan Tolga Pulat'ın 2011 yapımı *Güzel Günler Göreceğiz* filminden hatırlayabilirsiniz. Penceredeki kız **Elit İşcan**, *Küçük Kadınlar* dizisinde göründü, sonra da Reha Erdem'in 2008 yapımı *Hayat Var* filminde iyi bir oyunculuk sundu. Sinemamız genç oyuncular kazanıyor.

TAŞ MEKTEP

Yönetmen: Altan Dönmez

Senaryo: Hazan Toma

Müzik: Alpay Göltekin

Görüntü: Bülent Özer

Oyuncular: Bora Aktaş (Mehmet), Ayça Varlıer (Güzide), Orhan Kılıç (Tevfik), Elit İşcan (Mina), Hazım Körmükçü (Tark Nuri), Can Kolukısa (Abbas Emmi), Atsız Karaduman (Reşit), Mehmet Atay (Gregor), Ümit Fırat (Niko), Gülay Kip (Armen), Serkan Kuru (Mustafa Kemal), Ömer Güney (Hacı), Barış Küçükğüler (İsmail), Gamze Akyüz (Münevver), Onur Özaydın (Cemil), Yağız Atakan Savaş (Aleko), Esvet Şahin (Yusuf), Feride Çetin (Gülner)

Yapım: Statü Film (2012)

ailerden@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Etkileyen ve ürküten bir korku-gerilim

Ali Erden 29.03.2013

Etkileyen ve ürküten bir korku-gerilim Bu film, gözden düşüğünü düşünen yazar Ellison Oswalt üzerine. O, kanlı cinayet olayları üzerine "gerçek suç" kitapları yazıyor. Son zamanlarda televizyonlara çıkamayınca ailesiyle Pensilvanya'ya gelmiş. Yeni kitap yazmak istiyor. Film, sekiz milimetre görüntüler üzerine açılıyor. Aile fertleri ağaca asılmış ve korkunç ölümleri kamerayla kaydedilmiş. Ardından film, Oswalt ailesini yeni evlerine taşınırken gösteriyor. Sonra şerif geliyor. Bir şeylerin yolunda olmadığını hissediyorsunuz. Ardından evden şüphelenmeye başlıyorsunuz. Çok geçmeden, kasaba dışındaki evin sekiz milimetrelik filmde katledilen ailenin yaşadığı ev olduğunu fark ediyorsunuz. Yazarın karısı Tracy ev kadını. Bir oğulları ve küçük kızları var. Küçük kız Ashley yeni evi sevmemiş, gitmek istiyor. Küçük olmasına rağmen duvarlara güzel resimler de çiziyor. Yazar, faturaları ödeyebilmek için buralara gelmiş. Okul kitapları yazmayı istememiş. Ama, buraya gelişinin nedenini çok geçmeden fark ediyorsunuz. Kasabadaki işlenmiş cinayetler onu buraya çekmiş. Evin bir odasını kendi ofisine dönüştüren yazar, evin tavan arasında sesler duyuyor. Yukarı çıkan yazar, orada sekiz milimetre projeksiyon makinesi ve film bobinleri buluyor. Filmi izleyince aradığı şeyin yanı başında olduğunu anlıyor yazar. Aile katliamları, 1966'dan 1998'e kadar sürmüş. Yazar, katliam filmlerini izlerken bir şeyin farkına varıyor. Katledilen ailelerden bir çocuk ortadan kaybolmuş hep. Yazar bunun cevabını filmlerin sonunu gördüğünde öğrendiğinde her şeye geç kalıyor. Yazar, şerifin cinayet olaylarına yakın duran genç yardımcısının desteğiyle cinayetlerin ayrıntılarına ulaşıyor. Sonradan öğrense de, katledilen ailelerin hepsi bu evde yaşamış. Çoğu başka şehirlerde öldürülse de. Yazarın oğlu Trevor, "gece terörü" yaşıyor sürekli. Bir tür kâbus gibi bir şey bu. Çocuk, uyurgezer gibi. Babası onu sürekli bir yerlerde buluyor.

İlham veren anlatım...

Yönetmen **Scott Derrickson** filmini, yazar Ellison'ın algısıyla yansıtmaya çaba göstermiş perdeye. Seyirci, yazarın anladığı kadar kavlıyor olayları. Bu yüzden final bölümü beklenmedik oluyor yazar ve seyirciler için. Bazı şeyleri daha önceden anlamaya başlıyor diyenlere kulakları tıkamalı. Bu film, gerçekten sürprizli ve üzerine yazı yazarken seyircinin merak duygusuna da saygı duyulmalı. Filmin görselliği estetik anlamda etkileyici. Çarpıcı kurgu da, gerilimi ve ürpertiği arttırıyor filmde. Ani ve beklenmedik kısa kısa görüntüler, müziğin de

desteğiyle insanı koltuğunda kıvrandırıyor gerçekten. Bu görselliği ve kurguyu sinemaskop perdede yaşamak gerekiyor. Ses efektlerinin yardımıyla bazı anlarda içimizin titrediğini de hissettik. Filmin ışık düzenlemeleri de dışavurumcu estetiğini yaratıyor perdede. Yönetmen, mekânlara düşen ışıklarla kasvet duygusunu yaratabilmiş. Korku sineması, en başından beri dışavurumcu ışık yansımalarıyla insanın bilinçaltında korku yaşatmaya çalıştı. 1910'lu, 20'li yıllardaki Alman sinemasındaki korku filmleri öncüyü. Alman sineması, **F. W. Murnau** ve **Robert Wiene**'nin dışavurumcu filmleriyle korku sinemasına çok şey kattı. Üstelik o filmler sessizdi. 2012 **yapımı Sinister/ Lanet**, genel anlamda bir iç mekân filmi. Sanki yazarın iç dünyası gibi. Daha da ileri, yazarın zihninde yaşadığı kâbusu gibi. Evin tasarımı da buna katkıda buluyor.

Yönetmen, gerçekten yazarla seyirciyi özdeşleştirmiş. Film seyrederken, yazarın yaşadığı sancılara dokunduğunuzu hissediyorsunuz. Elbette finaldeki trajedi dışında. Yönetmen kamerayı çok az dışarı çıkartmış. Sanki uykudan uyanıyormuş gibi. Bu anlarda bir ferahlık geliyor insanın üstüne. Yazar, filmleri bilgisayarına yükledikten sonra perdede pek anlaşılmayan ayrıntıların da farkına varmaya başlıyor. Bazı şeyleri zihninde birbirine bağlasa da tamamlayamıyor. Yazarın **"ayın ölümleri"** adını verdiği katliamların amacı neydi? Filmde bunun doğrudan açıklaması yok. Bunlar paganların kurban ayini miydi? Yazar, bilgisayarında kare kare görüntüleri izlerken, şeytanı andıran aşırı makyajlı bir görüntü fark edilse de zihindeki boşluk dolmuyor.

Ethan Hawke, yazar kompozisyonu ile iyi bir oyunculuk sunmuş. Olayların gelişimiyle yüzünde oluşan şaşkınlık etkileyici. Filmdeki en küçük oyuncu **Clare Foley**, Ashley karakteriyle seyirciye sıcaklık gönderiyor. Final belki de bu yüzden şaşırtıcı. Evin annesi Tracy, tipik Amerikan ailesinin temel direğini simgeliyor. Erkekler, böyle bir eşinin olmasını hayal etmiş olabilirler. Varlığıyla güç veriyor ve bu dünyada başaramayacak hiçbir şeyin olmadığını duyuruyor bu karakter. Filmdeki küçük roller de derinlikli. Şerifin yardımcısı filme çok şey katmış. Senaryosu sağlam iyi çekilmiş *Lanet* filmi, korku ve gerilim sinemasını sevenleri tatmin edecek gibi. Sekiz milimetrelilik görüntülerin de çok sarsıcı olduğunu belirtmeliyiz son olarak. Buna **"snuff film"** deniyor. Gerçek ölümler, işkenceler ve çocuk pornosu kamerayla kaydedilip, bu gerçekçi görüntülerden haz alanlara satılıyormuş. Bu da sinemada sapıklar için bir tür olmuş. Doğaüstü paranormal filmlerin ustası Amerikalı yönetmen **Derrickson**'ı, 2005'teki *The Exorcism of Emily Rose/ Şeytan Çarpması* ve 2008'deki *The Day the Earth Stood Still/ Dünyanın Durduğu Gün* filmlerinden hatırlayabilirsiniz.

LANET/ SINISTER

Yönetmen: Scott Derrickson

Senaryo: C. Robert Cargill-Scott Derrickson

Müzik: Christopher Young

Kurgu: Frédéric Thoraval

Görüntü: Chris Norr

Oyuncular: Ethan Hawke (Ellison), Juliet Rylance (Tracy), Fred Dalton Thompson (Şerif), Michael Hall D'Addario (Trevor), Clare Foley (Ashley), James Ransone (Şerif Yardımcısı), Nicholas King (Bughuul/Boogie)

Yapım: Alliance (2012)

ailerden@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yine iki gün, bu defa New York'ta

Ali Erden 05.07.2013

Yine iki gün, bu defa New York'ta **Julie Delpy**, şehirlerde iki gün kalmayı seviyor. 2007 yılında çektiği 2 *Days in Paris/ Paris'te 2 Gün* flminde Marion, Amerikalı sevgilisi Jack'i Paris'e getirmiş ve ailesiyle tanıştırmıştı. Hem de iki günde. Jack, Marion'un eski sevgilileriyle de tanışmak zorunda kalmıştı. Marion, 2012 yapımı **2 Days in New York/ New York'ta 2 Gün** filminde de başka bir sevgiliyle, siyahî Mingus'la.

Delpy, sinemaya oyuncu, senarist ve yönetmen olarak da katkıda bulunuyor. 1969'da Paris'te doğan Delpy'nin babası tiyatro yönetmeni **Albert Delpy**, annesi oyuncu **Marie Pillet**. Onun için New York ve Paris hayatının önemli şehirleri. Bu iki filmiyle de bu iki etkileyici şehre aşkını yolluyor. Bu yüzden şehirlerin sokakları ve insanları sıcak bir anlatımla perdeye yansıyor. Sinemaseverler Delpy'yi, **Kieslowski** ustanın üçlemesinin ikincisi 1994 yapımı *Trois Couleurs: Blanc/ Üç Renk: Beyaz* filmiyle hatırlar. **Godard, Jim Jarmusch, Aki Kaurismäki** gibi önemli yönetmenlerin filmlerinde de oynadı. Delpy'yle senaryoyu yazan ve Rose'u oynayan **Alexia Landeau**, 1975 yılında Paris'te doğdu. Landeau'nun **Dustin Hoffman, Jake Gyllenhaal** ve **Susan Sarandon**'la başrolü paylaştığı **Brad Silberling**'in 2002 yapımı *Moonlight Mile/ Ay Işığında* ülkemizde de vizyona çıkmıştı.

Kültürler çok farklı...

Film kukla oyunuyla başlıyor. Delpy, bu kukla oyunuyla 2009'da ölen annesi Marie Pillet'ye de saygı gönderiyor. Fotoğraf sanatçısı Marion, Manhattan'da şimdi. Hayatında radyocu Mingus ve iki çocuk var. Çocuklardan kız olanı Willow Mingus'un, oğlan olanı Lulu Marion'un. Bir de kedi var elbette. Onları bir sürpriz bekliyor. Marion'un babası Jeannot, kız kardeşi Rose ve bir de Manu New York'a düşüyorlar.

Manu, Marion'un eski sevgilisi üstelik. Havaalanında eğlenceli anlar da yaşanıyor. Jeannot ve Manu, Paris'ten getirdikleri lezzetli sosisleri bırakmak zorunda kalıyorlar. Sonunda eve geldiklerinde kültürel farklılıklar da ortaya çıkıyor. Evde İngilizce ve Fransızca da karışık olarak konuşuluyor çünkü. Sadece dil olarak değil yaşam kültürü de farklı tabii ki. Evdeki ilk yemek, bu kültürel farklılıkları yaşıyor. Avrupalılar, her şeyi yemek masasında hallederler. Yerler ve konuşurlar. Bu yemek sahnesi gerçekten eğlenceli.

Delpy, annesinin ölümünün duygusallığından olmalı babasının geçmişini de belgesel gibi yansıtıyor fotoğraflarla. Jeannot, Vietnam'a ve başka savaflara katılmış, ama hiç insan öldürmemiş. Marion, babası gibi birini aramış hep. Ama zaman değişiyor. Her devrin kendine özgü durumları var. Aşk aynı gibi görünse bile o da zamana ayak uyduruyor. Delpy, bu filminde müziğin ritmine uygun klip tadında New York'tan fotoğraf kareleri de gösteriyor seyirciye.

Delpy, zaman zaman "**sıçramalı kurgu**" da kullanmış bu filminde. Manu ve Rose rahatça ot da içiyorlar. Onlar, baba da dâhil, misafir değillermiş gibi. Bir hayli rahatlar. Gecenin içinde tıkrılardan sevişmeye bile fırsat bulamayan Mingus, kâbuslar da görmeye başlıyor. Rüyasında aile, tarihî kostümler içinde pizzayı midesine indiriyor. Mingus'un sinir sistemlerinin çökmesi de yakın gibi. Film seyrederken, Amerikalıların daha muhafazakâr olduğunu düşünüyorsunuz. Asansörde ot içen Rose ve Manu'yu Marion'a şikâyet eden komşu kadına beyin tümörü olduğunu söylüyor Marion. Komşu kadının kocası Ron cerrahmış. Marion bu yalan durumdan nasıl kurtulacak şimdi? Bir de Ron'un, bacaklarını cömertçe sunan tişörtle ortalarda dolaşan seksi Rose'u gözüne kestirmesi var. Gözlerini bu güzellikten alamıyor Ron. Küçük Lulu'nun pipisini mezurayla ölçme sahnesi kadar eğlenceli bu sahne de. Ünlü oyuncu bu filmde ne yapıyor dersiniz, o Marion'un ruhunu temsil eden sözleşmeyi satın alan gizemli bir Mefisto, bir oyuncu-yönetmen. Kafe barda Marion'la ruhlar ve fikirler

üzerine felsefi konuşmalar iyiydi. Ruhı satmak, fikri satmakla aynı mıydı? Şatoda güvercini kurtaran Marion iç sesiyle seyirciye ailenin önemini anlatıyor. Tek başına insan hiçbir şey diyor Delpy: Çoğul olmazsanız aşağı düşerken elinizden tutacak kimse olmaz... Marion'un kurtardığı güvercin, dışkısını tek tek "**kötü**"lerin üzerine bırakıyor sonra. *Paris'te 2 Gün* gibi *New York'ta 2 Gün* de insana iyi geliyor. Üstelik güldürüyor da. Delpy, bu filmini annesine adanmış.

NEW YORK'TA 2 GÜN/ 2 DAYS IN NEW YORK

Yönetmen: Julie Delpy

Senaryo: Alexia Landeau-Julie Delpy

Görüntü: Lubomir Bakchev

Oyuncular: Julie Delpy, Chris Rock, Alexia Landeau, Albert Delpy, Alexandre Nahon, Kate Burton, Dylan Baker

Chléo ve trajedinin parçası olmak

Kanadalı Chléo, Ramallah'ta Hayat Hastanesi'nde Türk Kızılayı'nda görev yapan genç bir doktor. Mülteci kamplarındaki hamile Filistinli kadınlarla da ilgileniyor. Burada tanıştığı hamile Rand'la da arkadaş olmuş ve Rand'ın ailesini de tanımış Chléo. Rand'ın ailesinin bir ferdi gibi.

Rand'ın kocası İsrail tarafında hapiste. Mahkemesi de sürüyor. Rand, "Süpermen" kıyafetli küçük oğluyla beraber yaşlı annesi ve matbaacı abisi Faysal'la mülteci kampında kalıyor. İsrail askerleri, kamplarda varlıklarını sürekli hissettiriyorlar. Filistinliler ülkelerinde mülteci gibi yaşarken, İsrail her taraftan bu kadim halkı kuşatmış. Chléo'nun Kudüs'te kaldığı apartmanda İsraili kadın asker Ava'yla da arkadaş. Ava, kontrol noktalarında görev yapıyor. İki taraftan da dostları olan Chléo'nun yüzüne keder ve yorgunluk çökmüş. Kanada'daki annesiyle bilgisayarla görüntülü iletişim kuruyor arada.

Filistin'de gece sürerken, Kanada'da da gündüz yaşıyor. Tam tersi de oluyor. İsrail'le Filistin'e metafor yapılıyor sanki bununla. Güvenlik devleti İsrail için her Filistinli birer potansiyel terörist. Onlar için her tarafa kontrol noktaları kurarak baskısını her an hissettiriyor. Bu yetmiyor bir de utanç duvarı örmüş İsrail. Stalinci ruhun Berlin'de ördüğü duvar gibi. Bu duvar, İsrailiilerle Filistinliler arasındaki uçurumu daha da artırıyor. Bu kadar güvenlik ve baskı, finaldeki katliamı önleyemiyor. Nefreti ve öfkeyi, iki taraf için de çoğaltıyor.

Belgeselci aileden...

Kanada'nın Quebec bölgesinde 1979'da doğmuş oyuncu, yönetmen ve senarist **Anaïs Barbeau-Lavalette** belgeselleriyle öne çıkmış bir sinemacı. Belgeselci **Manon Barbeau**'nın kızı o. Yönetmenin babası **Philippe Lavalette** de bir kameraman. Barbeau-Lavalette'in 2012 yapımı ***Inch'Allah/ İnşallah*** filminin kameramanlığını da babası yapmış. Yönetmenin dedesi de Kanadalı ünlü ressam ve heykeltıraş **Marcel Barbeau**. *İnşallah* filmini önemsememizde, giriş âniyle bitiş âninin çok güçlü bir anlatımla perdeye yansımalarının büyük katkısı var. Girişte, "**steadicam**" kamera genç bir kadının peşinde öne doğru kayarken, İsraili küçük çocuk bu kadına çarpıyor, sonra da çocuk kafes içindeki güvercinlere doğru yürüyor. Kamera siyah güvercini gösterdiğinde

görüntü kararıyor ve siyahlık üzerinde patlama sesi kuşatıyor her tarafı. Canlı bombanın kim olduğunu final bölümünde öğreniyorsunuz.

Son sahnede "Süpermen" çocuk, deldiği duvardan İsrail'e bakıyordu parlayan küçük gözleriyle. Bu an gerçekten çok etkileyici. Çocuğun parlayan gözleri, parlak geleceğe mi, yoksa karanlığa mı bakıyordu? Filmin derinliğinde de güçlü anlar var. Yönetmen **Barbeau-Lavalette**, Rus sinemacılar **Vertov** ve **Ayzenştayn**'ın araştırmalarını, denemelerini filminin ruhuna katmış. Sinema tarihinde **Bergman**, **Visconti**, **Rossellini**, **De Sica**, **Fellini**, **Godard** gibi büyük yönetmenler de filmlerinde bunun için çaba gösterdiler hep. Vertov ve Ayzenştayn, perdede tasarlanmış değil, gözlemlenmiş gerçekliğin yansımasının gösterilmesini istiyorlar.

Tasarlanmış gerçeklikte yapaylık oluyor çünkü. *İnşallah* filminde bunu fark ediyorsunuz. Filmde tasarlanmış değil, gözlemlenmiş gerçeklik yansıyor. Bu atmosferin içinde o korkuyu da hissediyorsunuz. İster Filistin kampında olsun, ister Yahudilerin yoğunlukta olduğu yerlerde. Hep bir şeyler olacakmış korkusu bu. Paranoya böyle bir şey olmalı. Filmde, güvenlik devletinin cinnetine de dokunuyorsunuz. Bu güvenlik devleti öyle bir şey ki, yine de su kaçıran baraj gibi. Canlı bombaları önleyemiyorlar. Faysal'ın Chléo'ya ilgisini, bir erkeğin kadına ilgisi gibi algılıyor önce insan. Ama final bölümünde bu ilgi anlamlaşıyor. Düşünüyorsunuz, Müslümanlar neden canlı bomba oluyor hep, diye. Cennete gidecekleri mi vadedilmiş onlara? Tanrı'yla sözleşme mi yapmış canlı bombaları teşvik edenler yoksa? Gerçekten insan ürküyor. Yönetmenin iki tarafa da aynı uzaklıktan baktığını belirtelim.

Chléo'nun yorgun bakışlarıyla...

Chléo, Ramallah'la Kudüs arasında rahatça dolaşabiliyor yabancı olduğu için. İsrail askerleri, kampa giriş ve çıkışları kontrol ediyorlar sürekli. Hem Filistinlilerle hem Yahudilerle iç içe olan Chléo'nun yüzünde hep bir yorgunluk var. Zor koşullarda saatlerce muayene yapıyor, dolaşıyor ve neredeyse dinlenmiyor Chléo. Bazen Rand'ın ailesinin parçası oluyor. Faysal'la kampın sokaklarında dolaşıp diğer acılı Filistinli aileleri de yakından görüyor yaşadıkları yerde. Rand'ın annesinin ölmenden önce doğduğu yerleri göstermek için izin kâğıdı bile çıkartıyor Chléo. Faysal huzursuz oluyor. Çünkü bir insanın kendi ülkesinde dolaşmak için izin kâğıdı alması ironik olmalı.

Rand, İsraililerin çöplüklerinde çocuklarla beraber plastik topluyorlar hep. Gelirse Gazze'ye yollanıyor. Rand'ın kocası Ziad da İsrail mahkemesinden 25 yıl hapis cezası alıyor. Ama öncesinde Rand'ın doğum anları yansıyor sıkışmış trafiğin ortasındaki arabada. Chléo, gece Ava'yla Tel Aviv'e gidiyor eğlenmek için. Sabahsa Rand'ın doğum sancılarının tuttuğunu öğreniyor. Kontrol noktasında, Faysal'la İsraili askerin, Barcelona ve Puyol üzerinden kurdukları yakınlaşma ve sıcaklığı Chléo bilmeden dağıtıyor ve trajediler peş peşe gelmeye başlıyor. Rand, bebeğini Chléo yüzünden kaybettiğini söyleyerek Chléo'ya suçluluk duygusu yaşıyor.

Bebek, umudu ve geleceği simgeliyor. Ölünce neyi simgeliyor? Karanlığı ve belirsizliği mi? Ama, duvarı delen "Süpermen" çocuğun parlayan gözlerini de unutmayın. Sinemaskop çekilmiş bu filmin görselliğini gerçekten sinema perdesinde görmeli. Filmdeki tüm oyuncular etkileyici performans ortaya koymuşlar. Kanada'nın Quebec bölgesi Fransız nüfus çoğunlukta. Quebec sineması sol ruhludur Kanada'nın İngilizce konuşulan tarafın sineması da fena değil, ama varsa yoksa Quebec. Çünkü sol ruha ihtiyacımız var. *İnşallah* filminde kulağa gelen müzikler de iyi. Ortadoğu'nun hüznlerini de getiriyor. Bu film, 2013'te 63. Berlin Film Festivali'nde "Panorama" bölümünde gösterildi. FIBRESCI ve Ekümenik Jüri Özel Mansiyon ödülleri kazandı.

İNŞALLAH/ INCH'ALLAH

Yönetmen-Senaryo: Anaïs Barbeau-Lavalette

Müzik: Lévon Minassian

Görüntü: Philippe Lavalette

Oyuncular: Evelyne Brochu (Chléo), Sabrina Ouazani (Rand), Sivan Levy (Ava), Yousef "Joe" Sweid (Faysal), Hammoudeh Alkarmi (Safi), Zorah Benali (Soraida), Carlo Brandt (Michael), Marie-Thérèse Fortin (Elaine), Ahmad Massad (Imad), Yoav Donat (İsrailli Asker)

Yapım: Kanada MicroScope (2012)

ailerden@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bilimkurguya kara film tadı

Ali Erden 26.07.2013

 Bilimkurguya kara film tadı Bir mutant olan Wolverine, Logan adını kullanıyor. Ebedî hayatın da derinlerinde Logan. Zaman, onun için etrafındaki insanlar gibi geçip gitmiyor. İnsanlar doğuyorlar, büyüyorlar, belki aile kuruyorlar ve sonunda da kaçınılmaz olarak ihtiyarlayıp ömürlerini tamamlıyorlar. Logan için her an ve geçen onlarca yıl aynı. Hiç yaşlanmıyor. Zihninde belki de en çok ölümü büyütmüş.

Yumruğundan keskin bıçaklar çıkan Logan, ölümsüz ve yaraları da kendi kendine hemen tedavi oluyor. Film, 1945 yılında Nagazaki yakınlarındaki Furyo'da, Japon esir kampında açılıyor. Amerikalılar, Hiroşima'nın ardından atom bombasını Nagazaki'ye atıyorlar. Subay Yashida, telaşla esir Amerikalıların tutulduğu yerlerin kapılarını açıyor. Biri daha var. Logan da kuyunun içinde hapsedilmiş. Kamp komutanları harakiri yapıp intihar ediyorlar. Logan, Yashida'nın hayatını kurtarıyor. Hikâye günümüze geliyor.

Ormanda mağara adamı gibi yaşayan Logan, kâbuslarında Jean'ı görüyor ve ölmek üzerine takıntı içinde zihninin derinliklerinde. Onlarca yıl geçmesine rağmen mutant olan Logan'ın fiziği aynı. Ormanda ayıyla da ittifak kurmuş. Ayı zehirli okla öldürülünce hayatta kalan avcıyı barda bulunca o sırada Japonya'dan mangadan fırlamış Yukio'yla karşılaşıyor Logan. Yukio, onu yıllar önce ölümden kurtardığı Yashida'ya götürmek için gelmiş. Yashida ölüm döşeğinde çünkü. Logan Tokyo'ya geldiğinde bunun bir vedadan daha ötesi olduğunu öğreniyor. Yashida, kurduğu dev teknoloji imparatorluğu sayesinde Logan'ı ölümlü yapabileceğini söylüyor. Bunun karşılığında da ebedî hayatı kendi bünyesine geçirmek istiyor yaşlı Yashida. Japon mafyası Yakuza da, torunu güzel Mariko'yu ortadan kaldırmak istiyor. Yaşlı Yashida, öldüğünde teknoloji imparatorluğunu Mariko'ya bırakmak istiyor. Mariko'nun babası Shingen ihtiraslı bir insan. Kızının, hükümet içinde sivrilene Adalet Bakanı'yla evlenmesi için baskı da kurmuş. Siyaset üzerinden de ülkeye hâkim olmak istiyor Shingen. Ama Yashida'nın tapınaktaki cenaze töreninde her şey başka yerlere gidiyor ve film birden kara film ruhuna bürünüyor.

Bağımsız filmlerden Hollywood'a...

James Mangold, 1995 yapımı bağımsız *Heavy/ Şişman* filmiyle heyecan vermişti sinemaseverlere. 1997'de

Sylvester Stallone, Robert de Niro, Harvey Keitel gibi Hollywood'un üç büyüğüyle bağımsız *Cop Land/ Güçlüler Bölgesi* filmini de yaptı. Mangold, haklı olarak kendine yeni bir yol seçti ve Hollywood'un gişe yapabilecek filmlerine yöneldi. Paran olmayınca faturalarını kimse ödemiyor. Yönetmene saygı duyulmalı.

Mangold, ***The Wolverine/ Wolverine*** filminde *Şişman*'daki karakter derinliklerine ulaşabilmiş. Mangold, gerçekten ilk filminden çok şeyler kazanmış. *Wolverine* filmi bir bilimkurgu. Derinleşen hikâye ve karmaşıklaşan karakterler bu bilimkurguya kara film ruhu katıyorlar. Yönetmen bunu yaparken, aksiyon ve macerayı da bir tarafa bırakmıyor. Logan ve seyirci, hikâyenin içine düştüğünde, ne kadar da karmaşık olaylar ve insan ilişkilerinin olduğunu fark ediyorlar.

Uzakdoğu'nun kadim bilgeliği, yüzyıllar içinde oluşmuş yaşam kültürleri ve gelenekleri Batı'ya çok uzak. Tüm bunlar, ekonomik ve teknolojik olarak Batı'yla aynı yede olan Japonya'da yaşanıyor. Hem modern hem de gelenekçi. Ama bir şey hiç değişmiyor. O da ihtiras. Para ve onun getirdiği imtiyaz her kültürde aynı. Mangold, bu filmine kara film ruhu katarken buna kamera çevirmiş. Shingen, yaşlı Yashida'nın endüstri imparatorluğunu kızı Mariko'ya bıraktığını öğrenmiş. Bu kadar güç genç bir insana bırakılabilir mi? Shingen üzerinde kuşkular yoğunlaşıyor zihinsel olarak.

Gerçekten hikâye karmaşık olarak geliyor. Bu durum, merak duygusunu çoğaltarak gerilimi de artırıyor. Ama bu karışık durumlar olurken aksiyon da sürekli kendini hatırlatıyor. Filmin giriş bölümüyle geniş final anlarındaki aksiyon çarpıcı. Üçboyutlu perdede atmosferin içine düşüp koltuğa çivileniyorsunuz. Viper ve Yukio karakterlerinin filme zenginlik kattığını da belirtelim. Yılan dilli Viper, kara filmlerdeki bir "**femme fatale**", yani öldüren kadın. Üstelik de sarışın.

Filmde elbette Yakuzalar ve samuraylar da var. Çünkü bu coğrafya Japonya. Yakuzaların devlet içine de nüfuz ettiğini hissettiriyor yönetmen. Son jenerik yazıları akıp giderken salonu hemen terk etmeyin. Filmin bir sürprizi olabilir.

Stan Lee ve **Jack Kirby**'nin Marvel'den çıkan ortak çizgi romanını, sinemanın önemli yönetmenlerden **Bryan Singer**, 2000 yılında *X-Men* adıyla uyarlamıştı. Yine Singer 2003 yapımı *X-2* devam filmini de yaptı. Aslında bu seri, **George Lucas**'ın *Star Wars/ Yıldız Savaşları* bilimkurgusunun yolundan giderek hikâyesine gerçeklik katmaya çalışıyor. *X-Men* serisi, sinemada özel bir yerde olabilir. Zaman içinde bu bilimkurgu serisi belki daha da anlaşılabilecek. Bu serinin önceki filmlerini DVD arşivine katmak gerek. Bu serinin, *Star Wars* gibi bir bilimkurgu klasiğine dönüşecekmiş gibi bir his var.

WOLVERINE/ THE WOLVERINE

Yönetmen: James Mangold

Karakterler: Stan Lee- Jack Kirby

Senaryo: Mark Bomback- Scott Frank- Christopher McQuarrie

Müzik: Marco Beltrami

Görüntü: Ross Emery

Oyuncular: Hugh Jackman (Logan/ Wolverine), Tao Okamoto (Mariko), Rila Fukushima (Yukio), Svetlana Khodchenkova (Viper), Famke Janssen (Jean), Hal Yamanouchi (Yashida), Hiroyuko Sanada (Shingen)

Yapım: Fox-Marvel (2013)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

FBI, derin yolsuzluğun peşinde

Ali Erden 18.01.2014

 FBI, derin yolsuzluğun peşinde Film, 1978 yılında bir otel odasında açılıyor. Saçları dökülmüş Irving Rosenfeld, başına saçlar ekledikten sonra operasyona katılıyor. Sevgilisi Sydney ve FBI ajanı Richie DiMaso hazır. Sydney Edith, Irving de Melvin takma adlarını kullanıyorlar. New Jersey’de iyilikleriyle iyi görüntü vermiş belediye başkanı Carmine Polito’nun rüşvet aldığı belgelenmek için oteldeki buluşma yerinde her şey yolunda giderken, ajan Richie’nin aceleciliği belediye başkanını kuşkuyla düşürüyor. Polito, büyük mücadeleden sonra doğu kıyısında kumarı yeniden yasal hâle getirmeyi başarmış. Kumarhane açmak için talepler çoğalıyor. Bundan faydalanmamanın saflık olduğunu düşündüğünden banka hesabını çoğaltmak istiyor Polito. Dışarı çıkan belediye başkanının peşinden giden Irving, ikna gücüyle belediye başkanının güvenini kazanıyor.

BABASI GİBİ OLMAYAN

Irving, çocukken, işin artması için mahalledeki her şeyin camını indirmiş. Tıpkı **Charlie Chaplin**’in 1921 yapımı The Kid/Yumurcak sessiz filmindeki gibi... Babasını güçlü görmeyen ve onun gibi olmak istemeyen Irving, üç çamaşırhane ve camcı dükkânına rağmen küçük dolandırıcılığı seçmiş. Irving, Rosalyn’le evli ve Danny adında küçük bir oğlu var. Karısına oğluna baktığı için tahammül edebiliyor. Çünkü Rosalyn, bunalımlı ve evden pek çıkmıyor. Rosalyn Beatles’ı, Irving cazı seviyor. Aslında sevişmek dışında pek de ortak noktaları yok ikisinin. İşte bu Irving’in karşısına cazcı **Duke Ellington**’ın ölümünden bir gün sonra 25 Mayıs 1974 yılında Sydney çıkıyor. Sydney’in bileziğinde Ellington’ın fotoğrafını görünce ortak noktaları olduğunu görüyor Irving.

ROMAN RUHU

Biraraya gelen ikili galerilerde sahte tablolar satıyor, çek-senet, banka kredileri işlerine giriyorlar ama FBI’nin radarına takılıyorlar çok geçmeden. Richie, bu küçük çaplı dolandırıcıların ortak zekâsıyla devlet içindeki yolsuzlukları ortaya çıkartacağına inanıyor. Ardından film, baştaki otele dönüyor ve hikâye kaldığı yerden devam ediyor.

İtalyan-Rus kanı taşıyan 1958 New York doğumlu liberal ruhlu yönetmen **David O. Russell**, The Silver Linings Playbook/ Umut Işığım filmiyle parlak kara mizahını sinemaseverlere göstermişti.

American Hustle/ Düzenbaz’da da aynı başarıyı gösteriyor. Bu film uyarlama olmamasına rağmen, adeta bir romanın içinden çıkmış gibi. Filmin içinde dolaşırken, karakterlerin zenginliği ve hikâyelerin gelişimi bu filme gerçekten bir roman ruhu katıyor. Aslında bu filmde, geride gibi görünse de Rosalyn’in hikâyesi de filme derinlik katıyor.

MİZAH VE GERÇEK

Özellikle filmin ikinci yarısından sonra merak, gerilim ve heyecan artıyor. Mizahla beraber. Sinemaskop çekilmiş film, yolsuzluğu ve çürümüşlüğü en derinden gösteriyor.

Hatta demokrasinin en büyük düşmanı olarak görüyor.

FBI, yolsuzluk ve rüşvet operasyonu yaparken ne Amerikan Başkanı'nın, ne hükümetin, ne de kongrenin bundan haberi oluyor. Hiç kimse de FBI'a öfke göstermiyor.

Russell'ın filmi ilham verici. Ayrıca bu filmde tüm oyunculuklara övgü göndermeli. Seyirciler, **Jennifer Lawrence**'ı kolay kolay tanıyamayacaklar. **Christian Bale** adeta sinemanın da son Batman'i.

Elbette **Robert de Niro**. Kısacık görünüyor ve filme damgasını vuruyor. **Bradley Cooper**'ın canlandığı, mutsuz ve ezik FBI ajanı Richie de gerçekten etkileyici.

Düzenbaz

Yönetmen: David O. Russell

Senarist: Eric Singer, David O. Russell

Görüntü Yönetmeni: Linus Sandgren

Oyuncular: Christian Bale, Jennifer Lawrence, Bradley Cooper, Amy Adams, Jeremy Renner

ailerden@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Paranormal bir 'şeytan' hikâyesi

Ali Erden 24.01.2014

 Paranormal bir 'şeytan' hikâyesi Genç çift, Zach ve Samantha, New Orleans'ta kilisede evleniyor. Orkestranın çaldığı, Elvis Presley'in *Love Me Tender* şarkısı eşliğinde dans ettikten sonra balayı için Karayipler'deki Dominik Cumhuriyeti'ne uçuyorlar. Bu balayı onların hayatını baştan sona da değiştiriyor. Gündüzleri cennetten bir köşe gibi görünen şehir, geceleri karanlık dar sokaklarıyla kasvet sunuyor perdeden. Samantha'nın geçmişini kimse bilmiyor. İncil'in Yohanna (John) ayetiyle açılıyor film. Deccal'in dünyaya geleceğini söylüyor bu ayet. Sonra kamera, elleri kanlar içinde Zach'ı polis sorgusunda gösteriyor. Yaşadıklarına hiçbir anlam veremeyen Zach, cinayetle suçlanıyor. İfadesi de kamerayla kaydediliyor. Ardından da film, Zach ve Samantha'nın kaderlerinin peşine takılarak o âna kadar ne olduğunu gösteriyor seyircilere.

KAMERA HER YERDE...

Matt Bettinelli-Olpin ve **Tyler Gillett** ikilisinin ortak yönettikleri 2014 yapımı ***Devil's Due/ Şeytanın Günü***

filminin içinde dolaşırken, bir ara aklınıza **Roman Polanski**'nin 1968 yapımı *Rosemary's Baby/ Şeytanın Yavrusu* filmi düşüyor. İkili, fikir olarak ustanın filminden ilham alsalar da, asıl gittikleri yol, günümüzde popüler olan **Paranormal Activity** korku filmlerinin estetiği. Zach, geçmişte tıpkı babası gibi her şeyi kamerayla kaydediyor. Öyle ki, asıl kamera, yani yönetmenlerin kamerasını kaybediyorsunuz filmin içinde dolaşırken. Bu da yetmiyor, çiftin New Orleans'taki mutluluk yuvalarında da her yere yerleştirilmiş güvenlik kameraları da fark ediliyor. Bu güvenlik kameralarının anlamını geniş final bölümünde öğreniyorsunuz.

Filmin içinde dolaşırken, kameraların kaotik görüntüleriyle kayboluyorsunuz gerçek anlamıyla. Bir özel an var bu filmde. Samantha'nın ormanda çiğ çiğ geyik eti yediğine tanık olan gençler bu görüntü karşısında şaşırırken, Samantha, elinde kamerası olan bir genci doğaüstü gücüyle havaya fırlattığında seyirci de kamerayla beraber yukarı çıkıyor ve hızla yere çakılıyor. Bu an gerçekten insanda adrenalin yükselmesine neden oluyor. Buna karşın korkuyla yerinizden pek fırlamıyorsunuz bu filmde. Senaryo biraz daha işlenebilirmiş. Yönetmenlerin bu korku filmi, blues ve cazın topraklarında geçmesine rağmen bir kuple de olsa caz tınısı duymadık maalesef. Tek teselliye Elvis Presley'in şarkısıydı. Hepimizin şefkatli sevgiye ihtiyacı var çünkü.

ŞEYTANIN GÜNÜ

Yönetmen: Matt Bettinelli-Olpin - Tyler Gillett

Senaryo: Lindsay Devlin

Görüntü: Justin Martinez

Oyuncular: Zach Gilford (Zach), Allison Miller (Samantha), Robert Belushi (Mason), Catherine Kresge (Tina), Sam Anderson (Peder Thomas)

Oyuncular: Christian Bale, Jennifer Lawrence, Bradley Cooper, Amy Adams, Jeremy Renner

ailerden@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kadın asla yenilmez, ama...

Ali Erden 07.02.2014

Kadın asla yenilmez, ama... Film, 1906 yılında Avustralya'da açılıyor. Vince takılı kamera, gökyüzünden sağa doğru kayıyor ve yavaşça çimlerin üzerindeki küçük kıza yaklaşıyor. Film, 1961 yılına, Londra'ya gidiyor hemen ve evinde yalnız yaşayan yazar PL Travers'in şimdiki hâlini gösteriyor. Hikâye, 1900'lerin başıyla günümüzü, 1960'ları koştur kurguyla iç içe anlatıyor. Amerikalı yönetmen **John Lee Hancock**'un ***Saving Mr. Banks/ Mr. Banks*** filminin kurgu dili, **Francis Ford Coppola**'nın 1974 yapımı *The Godfather Part II/ Baba 2* filmiyle neredeyse aynı. Olumlu anlamda söylüyoruz. Hancock, zamanlararası geçişlerde öyle başarılı ki, bu birbirine uzak iki dönem zihinsel olarak karışıklık yaratmıyor insanda. Tersine sıcaklık bile gönderiyor. Hatta çocuklar bile tat alabilir bu anlatımdan. Film gerçekten insanın kalbini ısıtıyor.

SİSİN İÇİNDEKİ KEŞİFLER...

PL Travers'in çocukluğu ve şimdiki hâli. Kendi adıyla anılan Hollywood'un büyük stüdyolarından birinin sahibi Walt Disney'in en büyük düşü, PL Travers'in *Mary Poppins* romanını müzikal-komedi olarak beyazperdeye aktarabilmek. Walt, bu romanın haklarını alabilmek için tam yirmi yılını vermiş. Parasız kalan PL Travers, menajerini ikna etmesiyle Los Angeles'a, "**düşler fabrikası**"na isteksiz de olsa gidiyor. Dıştan, yani Walt'un gözleriyle bakılınca bu kadının kaprisli ve aşılmaz biri olduğunu düşünüyorsunuz. Ama PL Travers'in zihninden düşen geçmişin içinde dolaşınca, onun da haklı taraflarının olduğunu fark ediyorsunuz.

HERKESİN BİR HİKÂYESİ VAR

Zeki Walt, katı görünen bu kadının kalbine giden patika yolu keşfediyor. Herkesin bir hikâyesi var çünkü... Filmde, 1960'ların ruhu ve atmosferi hissediliyor. En unutulmaz anlardan biriye, bizde "*Gökten İnen melek*" adıyla vizyona çıkmış "*Mary Poppins*" filminin 1964'te Hollywood'daki galasıydı belki de. Filminden anlar yansırken, **Julie Andrews**'u bir kez daha perdede görmek insanı büyülüyor, aşkı çağırıyor.

MR. BANKS

Yönetmen: John Lee Hancock

Senaryo: Kelly Marcel-Sue Smith

Görüntü Yönetmeni: John Schwartzman

Oyuncular: Tom Hanks, Emma Thomson, Colin Farrell, Annie Rose Buckley, Ruth Wilson, Paul Giametti

ailerden@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)